

คู่มือศึกษาพระคัมภีร์โรงเรียนสะบาโตผู้ใหญ่
ไตรมาสที่ 2

เมษายน – พฤษภาคม – มิถุนายน 2018

พิมพ์จำนวน 1,400 เล่ม

การเตรียมตัวเพื่อวาระสุดท้าย

เขียนโดย

ดร. นอร์แมน กัลเลย์

แปลโดย

ศจ. รังสิต อิศฤงคาร

จัดพิมพ์โดย

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

แผนกพันธกิจโรงเรียนสะบาโต

สำนักงานคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ๊ดเวนตีสแห่งประเทศไทย

12 ซ.ปรีดี พนมยงค์ 37 ถ.สุขุมวิท 71 แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
โทร. 0-2381-3298, 0-2391-3595, 0-2391-0525, 0-2392-3598 โทรสาร 0-2381-1928
website: www.adventist.or.th e-mail: sdatam@adventist.or.th

คำนำ

พระคริสต์และวาระสุดท้าย

ในช่วงชั่วโม่งสุดท้ายของพระเยซูขณะทรงดำเนินชีวิตในเนื้อหนังของมนุษย์บนแผ่นดินโลก พระองค์ตรัสถ้อยคำเหล่านี้เพื่อให้การหนุนใจเหล่าสาวกทั้งหลายว่า:

“อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านวางใจในพระเจ้า จงวางใจในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีที่อยู่เป็นอันมาก ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เพราะเราไปจัดเตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลาย เมื่อเราไปจัดเตรียมไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอภัยรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะได้อยู่ที่นั่นด้วย และท่านรู้จักทางที่เราจะไปนั้น” (ยอห์น 14:1-4)

แน่นอน แม้ว่าพวกเขาไม่เข้าใจความหมายในสิ่งที่พระองค์ตรัส ทั้งไม่ทราบถึงช่วงเวลาพระสัญญาของพระองค์จะสำเร็จสมจริง แต่พวกเขาได้รับการหนุนใจจากถ้อยคำของพระเยซู ที่ทรงพระสัญญาถึง พระนิเวศของพระบิดา สถานที่พระเยซูทรงไปจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขาทั้งหลายด้วยพระองค์เองแน่นอนสิ่งนี้จะต้องดีกว่าบ้านหลังใดๆ ที่พวกเขาจะซื้อหา หรือสร้างขึ้นได้ในโลกนี้

โดยแท้จริง ก่อนหน้านี้ไม่นานนัก ขณะที่พระองค์ทรงอยู่กับเหล่าสาวก พระองค์ตรัสถึงสิ่งต่างๆ อย่างคร่าวๆ ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นก่อนพระองค์จะเสด็จกลับมา ซึ่งเป็น “ประวัติศาสตร์แห่งอนาคต” และไม่ใช่เหตุการณ์ที่น่าสบายใจ “ท่านทั้งหลายจะได้ยินเสียงสงคราม และข่าวลือเรื่องสงคราม จะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ทั่วไป” พระเยซูตรัสว่า “คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลยด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องบังเกิดขึ้น” จะมีการข่มเหง การทรยศ หลอกหลวง และการทดลองในความยากลำบากต่างๆ ในด้านศาสนาจะบังเกิดขึ้นทั่วไปบนโลกเช่นกัน

ปัจจุบัน จากจุดที่ได้เปรียบเราสามารถมองเห็นประวัติศาสตร์ที่ไหลผ่านไป เราสามารถมองเห็นเกือบทุกเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงกล่าวเตือนไว้ว่าจะเกิดขึ้น และดังที่พระองค์ได้ทำนายไว้เช่นกัน เราสามารถมองเห็นคำ

พยากรณ์สำคัญสองตอนได้สำเร็จสมจริง คำพยากรณ์แรกกล่าวไว้ว่า “และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (ดาเนียล 7:25) (อ่าน วิวรณ์ 12:6, 14; 13:5; กันดารวิถี 14:34 ด้วย) คำพยากรณ์ดังกล่าวนี้เริ่มในศตวรรษที่หก (ปี ค.ศ. 538) และสิ้นสุดในตอนปลายของศตวรรษที่สิบแปด (ค.ศ. 1798) นับเป็นคำพยากรณ์ที่ยาวที่สุด กินเวลาถึง 2300 วัน ซึ่งบันทึกไว้ใน ดาเนียล 8:14 และได้สำเร็จสมจริงในปี ค.ศ. 1844

แน่นอน จะว่าไปตอนนี้ เรากำลังมีชีวิตอยู่ใน “ในช่วงวาระสุดท้าย” (ดาเนียล 12:13) ไม่เพียงแต่เราไม่ทราบ ว่าเมื่อไรจุดสูงสุด คือการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูจะมาถึง ซึ่งเราไม่จำเป็นต้องรู้ เราจำเป็นต้องรู้เพียงว่าสิ่งนี้จะมาถึงแน่ และเมื่อเวลานั้นมาถึง เราจะต้องได้เตรียมความพร้อมไว้

อย่างไรก็ดีบางทีคำตอบที่ดีที่สุดจะพบได้ในพระคัมภีร์ข้อนี้: “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วฉันใด จงปฏิบัติพระองค์ด้วยฉันนั้น” (โคโลสี 2:6) กล่าวได้อีกอย่างว่า เมื่อมีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้น มีพาดหัวข่าวจำนวนมาก และมีทฤษฎีมากมายเกี่ยวกับวาระสุดท้าย จึงเป็นการง่ายที่เราจะถูกชักนำให้เบี่ยงเบน คือสนใจมากเกินไปในบางสิ่ง ที่เราคิดว่าสิ่งเหล่านั้นนำไปสู่การเสด็จกลับมาของพระคริสต์แทนที่จะนำไปสู่พระคริสต์โดยตรง พระองค์เป็นกุญแจสู่การเตรียมความพร้อมของเรา

ไตรมาสนี้จุดไฟที่ส่องอยู่ที่ “ช่วงวาระสุดท้าย” แต่ไม่อยู่ตรงจุดนั้นโดยสิ้นเชิง จุดไฟที่จริงคือพระเยซู แต่ในบริบทของช่วงวันสุดท้าย และบอกว่าเราจะเตรียมความพร้อมสำหรับช่วงวันดังกล่าวอย่างไร ถูกต้อง เราจำเป็นต้องดูวันต่างๆ ในประวัติศาสตร์ ตามเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์โลกเพราะว่าเนื้อหาในพระคัมภีร์เชื่อมโยงกับวาระสุดท้าย แต่เหตุการณ์ในบริบทนี้ พระคัมภีร์กล่าวถึงพระเยซู ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร พระองค์ได้ทรงทำอะไรเพื่อเรา พระองค์ทรงทำอะไรในเรา และพระองค์จะทรงทำอะไรเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระคริสต์และการถวายเป็นบัพติศมาของพระองค์จะต้องเป็นศูนย์กลางแห่งความเชื่อของเรา หรืออย่างที่ท่านเปาโลกล่าวไว้ว่า: “เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่า จะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆ ในหมู่พวกท่านเลย เว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน” (1 โครินธ์ 2:2) เรายัง

โพกัสบนพระองค์ เราก็คงจะเป็นเหมือนพระองค์ เรายังเชื่อฟังพระองค์ เราจะได้รับการเตรียมความพร้อมมากขึ้น เราเป็นของคนทั้งปวงที่เฝ้ารอเรา ทั้งในอนาคตันไกล ในช่วงวันสุดท้าย เราได้เข้าไปยัง “สถานที่” ที่พระเยซูได้ทรงเตรียมไว้เพื่อคนทั้งหลายที่รักพระองค์

**ดร.นอร์แมน อาร์. กัลเลย์ PhD, เป็นศาสตราจารย์สอนวิชา
“ศาสนศาสตร์ระบบ” ที่มหาวิทยาลัยเซาเทิร์นแอ๊ดเวนตีส**

สารบัญ

บทที่	ชื่อเรื่อง	หน้า
1	ความขัดแย้งแห่งจักรวาล วันที่ 31 มีนาคม - 6 เมษายน 2018	6
2	ดาเนียลและวาระสุดท้าย วันที่ 7 - 13 เมษายน 2018	16
3	พระเยซูและพระธรรมวิวรรณ์ วันที่ 14 - 20 เมษายน 2018	25
4	ความรอดและวาระสุดท้าย วันที่ 21 - 27 เมษายน 2018	35
5	พระคริสต์ในพระวิหารบนสวรรค์ วันที่ 28 เมษายน - 4 พฤษภาคม 2018	45
6	“การเปลี่ยนแปลง” ธรรมบัญญัติ วันที่ 5 - 11 พฤษภาคม 2018	55
7	พระธรรมมัทธิว บทที่ 24 และ 25 วันที่ 12 - 18 พฤษภาคม 2018	66
8	การนมัสการองค์พระผู้สร้าง วันที่ 19 - 25 พฤษภาคม 2018	76
9	การหลอกลวงในวาระสุดท้าย วันที่ 26 พฤษภาคม - 1 มิถุนายน 2018	86
10	อเมริกาและบาบิโลน วันที่ 2 - 8 มิถุนายน 2018	96
11	ตราของพระเจ้าหรือเครื่องหมายของสัตว์ร้าย วันที่ 9 - 15 มิถุนายน 2018	107
12	บาบิโลนและอารมาเกตโดน วันที่ 16 - 22 มิถุนายน 2018	117
13	การเสด็จกลับมาขององค์พระเยซูเจ้าของเรา วันที่ 23 - 29 มิถุนายน 2018	127

บทที่ 1

ความขัดแย้งแห่งจักรวาล

The Cosmic Controversy

วันที่ 31 มีนาคม - 6 เมษายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

เอเสเคียล 28:1, 2, 11-17; ปฐมกาล 3:1-7;

วิวรณ์ 12:1-17; โรม 8:31-39; วิวรณ์ 14:12

ข้อควรจำ

“พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับวงศ์พันธุ์ของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และที่ยึดถือคำพยาานของพระเยซู และมันก็ได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล” (วิวรณ์ 12:17)

คำว่าความขัดแย้งนี้ บางครั้งเรียกว่า “สงครามที่ยิ่งใหญ่” นี้เป็นทรศนะของพระคัมภีร์ที่มีต่อโลก ซึ่งก่อรูปบนพื้นฐานความเป็นมาจากเรื่องราวในโลกของเรา หรือแม้แต่จักรวาล ซึ่งเผยให้เห็นความบาป ความทุกข์ยาก ความตาย อาณาจักร หรือประชาชาติ ที่รุ่งเรืองขึ้น แล้วล่มสลายของประชาชาติ และการประกาศเผยแพร่ไปของพระกิตติคุณ เหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมดอุบัติขึ้นในช่วงวาระสุดท้ายในบริบทของความขัดแย้งของโลกและจักรวาล

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังสถานที่เกิดความรุนแรงบางแห่งที่ความขัดแย้งได้ปะทุขึ้น ซึ่งจะไปมันเริ่มต้นอย่างลึกลับในดวงใจของผู้มีร่างกายงดงามสมบูรณ์ ซึ่งมีชื่อว่า “ลูซีเฟอร์” เป็นผู้นำ “การคิดกบฏ” จากสวรรค์ลงมาสู่โลก พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์บริวารผู้สมบูรณ์อื่นๆ ที่ล้มลง และผู้ล้มลงใน

โลกคืออาดัมและเอวา จากสอง “แกนนำ” การล้มลงของลูซีเฟอร์ และต่อมาคือบรรพบุรุษคู่แรกของเรา การต่อสู้ขับเคี่ยวยิ่งใหญ่ได้เริ่มต้นขึ้น และมีความรุนแรงตั้งแต่นั้นมา เราแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของฉากละครการต่อสู้ขับเคี่ยวในโลกและจักรวาล

ข่าวดีคือ วันหนึ่งการขัดแย้งต่อสู้นี้ไม่เพียงจะจบลง แต่จะสิ้นสุดลงในชัยชนะของพระคริสต์เหนือซาตานอย่างสิ้นเชิง และข่าวดียิ่งกว่านี้เป็นไปได้ อย่างเบ็ดเสร็จเพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำบนกางเขน เราทั้งหลายสามารถแบ่งปันในชัยชนะนี้ และการมีส่วนในชัยชนะนั้น พระเจ้าทรงเรียกเราให้มีความเชื่อ และการเชื่อฟังตั้งแต่บัดนี้ในขณะที่เรากำลังรอการเสด็จกลับของพระเยซู

วันอาทิตย์

การล้มลงของผู้ที่มีความสมบูรณ์พร้อม

The Fall of a Perfect Being

ถ้าการต่อสู้ขัดแย้งของโลก และจักรวาลเป็นพื้นฐานก่อให้เกิดภาพในทรรศนะของพระคัมภีร์ สิ่งนี้นำไปสู่คำถามนาฬิกานี้หนึ่งนั่นคือ “ทั้งหมดนี้เริ่มต้นขึ้นได้อย่างไร” พระเจ้าแห่งความรักเป็นผู้สร้างจักรวาลมิใช่หรือ มีเหตุผลหรือไม่ที่จะสันนิษฐานว่า สิ่งชั่วร้าย ความรุนแรง ความขัดแย้ง ถูกสร้างขึ้นจากการเนรมิตสร้างในตอนเริ่มแรก การต่อสู้ขัดแย้งได้อุบัติขึ้นแยกจากการเนรมิตสร้าง ณ จุดเริ่มต้นของพระเจ้า อย่างไรก็ตามการต่อสู้ขัดแย้งปรากฏ ณ ตอนนี้เป็นสิ่งที่จริงและเราทั้งหมดต่างเข้าไปมีส่วนร่วม

อ่านพระธรรมเอเสเคียล 28:1, 2, 11-17 และ อิสยาห์ 14:12-14
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับการล้มลงของ “ลูซีเฟอร์” และความชั่วได้ถือกำเนิดขึ้น

ลูซีเฟอร์เป็นผู้มีชีวิตสมบูรณ์ในสวรรค์ คำถามมีว่า สิ่งชั่วช้าเกิดขึ้นในตัวเขาได้อย่างไร โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้สิ่งแวดล้อมเช่นนั้น เราไม่ทราบแน่ บางที่อาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่พระคัมภีร์กล่าวว่า “เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว” (2 เเชะโลนิกา 2:7)

ภายนอกความเป็นจริงของเสรีภาพในการเลือกที่พระเจ้าทรงประทานให้ สิ่งมีชีวิตมีสติปัญญา ไม่มีเหตุผลสำหรับการล้มลงในความบาปของลูซีเฟอร์

ดั่งที่ เอลเลน จี. ไวท์ ได้กล่าวไว้อย่างล้ำลึกว่า “การจะอธิบายจุดเริ่มต้นของความบาปเพื่อจะใช้เป็นเหตุผลอธิบายถึงการที่บาปยังคงมีอยู่นั้นเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้...บาปเป็นผู้บงการ ไม่มีเหตุผลใดที่จะบอกว่าบาปยังคงมีอยู่ได้อย่างไร บาปลึกลับและอธิบายไม่ได้ หากให้ข้อแก้ตัวแก่บาปก็จะเป็นการปกป้องบาป หากพบว่าข้อแก้ตัวประการใดหรือหาสาเหตุเพื่อแสดงให้เห็นว่าบาปคงอยู่ได้อย่างไรแล้วบาปก็ไม่ใช่บาป” (ปลายทางแห่งความหวัง หน้า 457)

ใส่คำว่า “ความบาป” แทนที่คำ “ความชั่วร้าย” จะเห็นว่าประโยคนี้มีความหมายพอมๆ กัน เป็นไปไม่ได้ที่จะอธิบายถึงจุดเริ่มต้นของความชั่วร้ายซึ่งก็ยากพอมๆ กับการให้เหตุผลในการดำรงอยู่ของมัน...ความชั่วร้ายเป็นผู้บงการ ไม่มีใครให้เหตุผลในการดำรงอยู่ของมันได้ มันเป็นความลึกลับ ไม่อาจอธิบายได้ และบอกได้ว่ามันจะหยุดเมื่อไร

พิจารณาถึงประสบการณ์ของคุณเองเกี่ยวกับเสรีภาพในการเลือก และจากอริษฐานเพื่อใช้ประโยชน์จากเสรีภาพในการเลือก

วันจันทร์

มากกว่าความรู้ชั้นนำ

More Than Head Knowledge

แม้ว่าเราไม่อาจอธิบายได้ว่า เหตุใดความบาปจึงอุบัติขึ้น (ในเมื่อไม่มี ความชอบธรรมที่จะดำรงอยู่) พระคัมภีร์เปิดเผยให้ทราบว่า “มันเริ่มขึ้นในดวงใจของซาตานบนสวรรค์ นอกจากนี้ การเข้าใจอย่างลึกซึ้งที่น่าพิศวงนี้ เอลเลน จี. ไวท์ ตูตัวอย่าง จากบทชื่อ “จุดเริ่มต้นของความชั่ว” (ปลายทางแห่งความหวัง) พระคัมภีร์ไม่บอกเรามากนักว่ามันเริ่มต้นในสวรรค์อย่างไร แต่พระวจนะของพระเจ้าบอกเราชัดเจนกว่าความบาปเริ่มต้นบนโลกอย่างไร

อ่านพระธรรมปฐมกาล 3:1-7 มีอะไรเกิดขึ้นบนโลก ที่แสดงให้เห็นว่าอาดัมและเอวา น่าจะได้รับการตำหนิที่ปล่อยให้ซาตานล่อลวงได้

สิ่งน่าเศร้าตรงนี้คือ เอวาทราบดีจากถ้อยคำของพระเจ้าที่ทรงประทานให้พวกเขา เธอกล่าวทบทวนคำที่พระเจ้าตรัสว่า “อย่ากิน หรือถูกต้องเลย

“มิฉะนั้นจะตาย” (ปฐมกาล 3:3) เท่าที่ข้อพระคัมภีร์บอกเราไม่พบข้อความใดกล่าวว่า “อย่าสัมผัส” ผลไม้จากต้นนั้น เธอทราบความจริงว่า “การรับประทาน” ผลไม้จากต้นนั้นจะนำไปสู่ความตาย

ทันใดนั้น ฐึงจึงได้กล่าวขัดแย้งถ้อยคำของพระเจ้าอย่างเปิดเผยว่า “เจ้าจะไม่ตายจริงดอก” (ปฐมกาล 3:4)

นับเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นชัดอย่างยิ่ง อย่างไรก็ตาม นับแต่เริ่มต้นซาตานได้เข้าถึงเอวาอย่างมีเล่ห์เหลี่ยม นั่นคือการกล่าวถ้อยคำเพื่อให้เอวากเกิดความสนใจ เมื่อเห็นเธอไม่ต่อต้าน ซาตานได้เปิดการทำลายกับพระบัญชาของพระเจ้า เรื่องเศร้าคือเอวาไม่ได้เริ่มทำการจากความไม่รู้ เธอไม่ได้อ้างว่า “ฉันไม่ทราบ ฉันไม่ทราบ”

เพราะเธอทราบดี

กระนั้น แทนที่จะใช้ความรู้ที่เธอทราบ เธอได้ทำผิด ซึ่งมันได้เกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่สมบูรณ์ของสวนเอเดน ความรู้ในตัวของเธอเองไม่เพียงพอที่จะปกป้อง (และต่อมาคืออาดัม ผู้รู้จักความจริงเช่นกัน) เอวาจากการทำบาป เราไม่ควรหลอกตัวเราเองให้คิดว่า ความรู้เพียงอย่างเดียวเพียงพอที่จะช่วยเราได้เดี๋ยวนี้ ถูกแล้ว เราจำเป็นต้องทราบว่า พระวณะของพระเจ้าบอกอะไรเรา แต่พร้อมกันไปกับความรู้ เราจะต้องมอบถวายตัวเราเองให้ “เชื่อฟัง” ในสิ่งที่ทรงบอกเราเช่นกัน

พระเจ้าตรัสสิ่งหนึ่ง ซาตานพูดไปอีกอย่าง แทนที่อาดัมและเอวาจะใช้ความรู้ที่พวกเขามีอยู่ พวกเขาเลือกที่จะฟังซาตาน คิดถึงสิ่งที่เปลี่ยนไปเล็กน้อยเพียงใดในช่วงหลายพันปีที่ผ่านมา เราสามารถจะหลีกเลี่ยงการทำความผิดอย่างเดียวกันได้อย่างไร

วันอังคาร

สงครามบนสวรรค์และบนโลก

War in Heaven and Earth

การตกลงสู่ความบาปของบิดา-มารดาผู้แรกของเรา นำโลกของเราถล่มสู่ความบาป ความชั่วร้าย และความตาย ผู้คนอาจไม่เห็นด้วยในสาเหตุที่เกิดขึ้นอย่างทันที หรือใครที่ทำความผิด แต่ใครสามารถปฏิเสธสภาพความเป็น

จริง อันเกิดจากความโกลาหล ความรุนแรง การเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน
รุนแรง หรือความขัดแย้งที่มีผลทำให้เราทั้งปวงได้รับความเจ็บปวดตรงนี้

เราพูดถึงเกี่ยวกับการต่อสู้ขัดแย้งในโลก และทั่วจักรวาล ซึ่งเป็นเรื่อง
ละเอียดอ่อน และเป็นความจริง การต่อสู้ขัดแย้งนี้จะเริ่มต้นอย่างไรก็ตาม
แต่มันส่งผลต่อโลกนี้ ที่จริงแล้วเป็นเรื่องราวในประวัติศาสตร์ของพระคัมภีร์
เริ่มต้นจากการตกลงในความบาป ณ สวนเอเดน เรื่อยมาจนถึงวาระสุดท้าย
ที่นำไปสู่การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู พระคัมภีร์เปิดเผยให้เห็นการ
ต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่หลายประการ เราทั้งปวงมีชีวิตอยู่ท่ามกลางการต่อสู้
ขัดแย้งนี้ พระวจนะของพระเจ้าอธิบายให้เราเห็นว่า มีอะไรกำลังดำเนินไป
มีอะไรอยู่เบื้องหลัง และที่สำคัญที่สุดคือ มันกำลังจะจบลงอย่างไร

**อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:1-17 พระคัมภีร์บทนี้เปิดให้เห็นภาพที่
เกิดขึ้นบนสวรรค์และบนโลกอย่างไร**

เรามองเห็นสงครามบนสวรรค์ และสงครามบนแผ่นดินโลกเช่นกัน
การสงครามครั้งแรกระหว่างพญานาค (คือ ซาตาน *วิวรณ์ 12:7-9*) และมีคาเอล
(ในภาษาฮีบรู มีคาเอล หมายถึง “ผู้เป็นเหมือนพระเจ้า”) หัวหน้ากบฏคือ
ลูซีเฟอร์ เป็นที่รู้จักกันว่าซาตาน (ปรปักษ์) ผู้เป็นเพียงได้รับการสร้างขึ้น
แต่ได้ทำการต่อสู้กับพระเจ้าผู้สร้าง ผู้ทรงชีพนิรันดร์ คือพระเยซู (*ฮีบรู 1:1, 2;
ยอห์น 1:1-4*)

ซาตานและบริวารพ่ายแพ้การสงครามบนสวรรค์ ซาตานมองหาโอกาส
ต่อต้านพระคริสต์บนโลกตอนที่พระองค์เสด็จมาบังเกิด (*วิวรณ์ 12:4*) และ
อีกครั้งซาตานล้มเหลวในการต่อต้านพระองค์ จากนั้นซาตานไม่ประสบผล
สำเร็จในการเอาชนะพระองค์จากการทดลองในถิ่นทุรกันดาร และครั้งล่าสุด
ซาตานพ่ายแพ้พระเยซูที่ไม้กางเขน ซาตานก็ไม่สามารถเรียกชัยชนะกลับคืน
มาได้ ขณะนี้ซาตานหันมาหลอกลวงเอาชนะพลไพร่ของพระคริสต์ ซึ่งจะว่าไป
ซาตานทำสงครามกับพลไพร่ของพระเจ้าตลอดมาในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน
(*วิวรณ์ 12:6, 14-16*) และการสงครามนี้จะดำเนินเรื่อยไปจนกว่าพระเยซูจะ
เสด็จกลับมาครั้งที่สอง

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:10-12 เราได้พบความหวังอะไรในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ท่ามกลางการต่อสู้ขับเคี่ยวที่มองเห็นได้ในข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ

พุทธ

อยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค

With You Always, Even Unto the End

พระธรรมวิวรณ์พยากรณ์ล่วงหน้าว่าประชากรของพระเจ้าจะเผชิญกับการกดขี่ข่มเหงส่วนหนึ่งของเวลาในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร ซึ่งกินเวลาถึง 1,260 วัน แห่งคำพยากรณ์วิวรณ์ 12:6 และวิวรณ์ 12:14 ซึ่งชี้ให้ทราบว่า เป็นระยะเวลา 1,260 ปี แห่งการข่มเหงต่อคริสตจักรต่าง ๆ

“การกดขี่ข่มเหงที่เริ่มต้นก่อตัวขึ้นตั้งแต่สมัยของจักรพรรดิเนโรราว ๆ ช่วงที่เปาโลพลีชีพเพื่อความเชื่อของตนนั้น ดำเนินไปอย่างต่อเนื่องเป็นเวลาหลายศตวรรษด้วยความรุนแรงมากบ้างน้อยบ้าง คริสเตียนถูกกล่าวหาอย่างผิด ๆ ว่าเป็นอาชญากรที่น่ากลัวที่สุด และถูกประณามว่าเป็นต้นเหตุของความหายนะใหญ่หลวงทั้งปวง อาทิ การกั้นอาหาร โรคระบาดร้ายแรง และแผ่นดินไหว ขณะที่พวกเขาตกเป็นเป้าของความเกลียดชังและความหวาดระแวง พวกสายลับที่เห็นแก่ได้เตรียมพร้อมที่จะทรยศผู้บริสุทธิ์ พวกเขาถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อการกบฏต่อราชอาณาจักร เป็นมารศาสนา และเป็นเหือบสังคมนคนจำนวนมากถูกจับและโยนให้สัตว์ป่ากัดกิน หรือถูกเผาทั้งเป็นในโรมมหรสพกลางแจ้ง” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 23-24)

ในเวลาเดียวกัน หญิงนั้น (คริสตจักร) ได้หนีไปในถิ่นทุรกันดาร (วิวรณ์ 12:6) เธอได้รับการพรรณนามามีปีกสองปีกเหมือนนกอินทรี นี้นำให้มองเห็นภาพการบินหนีของหญิงนั้นเพื่อจะหาผู้ให้ช่วยเหลือ เธอได้รับการดูแลในถิ่นทุรกันดาร และพญานาค หรือซาตานไม่อาจทำลายหญิงนั้น (วิวรณ์ 12:14) พระเจ้าทรงปกป้องชนกลุ่มน้อยที่เหลืออยู่ระหว่างการกดขี่ข่มเหงครั้งใหญ่ และซาตานจะทำการข่มเหงเช่นนั้นอีกในช่วงวาระสุดท้าย

ในบริบทของความหายนะในวาระสุดท้าย พระคริสต์ทรงสัญญากับประชากรของพระองค์ว่า “นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอ จน

กว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:20) เราจะเข้าใจพระสัญญาอัศจรรย์นี้อย่างไร แม้ผู้ติดตามพระคริสต์หลายคนกำลังเผชิญหน้ากับการถูกกดขี่ข่มเหง ในวงกว้าง” (โรม 8:31-39; มัทธิว 10:28)

ไม่ว่าจะเป็นการกดขี่ข่มเหง การกีดกันอาหาร หรือความตายไม่สามารถแยกเราจากความรักของพระเจ้าได้ พระคริสต์ทรงสถิตอยู่กับเราไม่ว่าจะเป็นเดี๋ยวนี้ หรือในวาระสุดท้าย แต่ไม่ได้หมายถึงเราจะปราศจากซึ่งความเจ็บปวด ความทุกข์เดือดร้อน การทดลอง หรือแม้แต่ความตาย พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะ “ยกเว้น” สิ่งดังกล่าวจากชีวิตนี้ของเรา นั่นหมายความว่าผ่านทางพระคริสต์ และสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำเพื่อเรา เราสามารถดำรงชีวิตด้วยความหวังในพระสัญญาที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเราในขณะที่เราได้รับการทดลองเหล่านี้ ที่เรามีพระสัญญาแห่งชีวิตชั่วนิรันดร์ในสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ เราสามารถดำเนินชีวิตด้วยความหวัง ไม่ว่าเราจะต้องผ่านอะไรในโลกนี้เหมือนกับท่านเปาโล เราสามารถแน่ใจได้ตั้งท่านเปาโลได้กล่าวว่า “ต่อแต่นี้ไปมงกุฎแห่งความชอบธรรมจะเป็นของข้าพเจ้า ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานเป็นรางวัลแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีไช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่ยืนดีในการเสด็จมาของพระองค์” (2 ทิโมธี 4:8) เราผู้มี “ใจรักในการเสด็จมาปรากฏของพระองค์” สามารถอ้างความหวัง และพระสัญญานี้สำหรับเราเองเช่นกัน

วันพฤหัสบดี

ธรรมบัญญัติและพระกิตติคุณ

The Law and the Gospel

ในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราเป็นตัวแทนยืนหยัดในชื่อ “เซเวนต์เดย์” ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของเรา ซึ่งชี้ไปยังความเชื่อของเรา ไม่เพียงเป็นธรรมบัญญัติข้อหนึ่งตามลำพัง แต่เป็นความหมายโดยนัยแห่งความเชื่อของเราในธรรมบัญญัติทั้งสิ้น คำว่า “ชาวแอ๊ดเวนตีส” ชี้ไปยังส่วนหนึ่งในความเชื่อของเรา ซึ่งเชื่อในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ความจริงที่สามารถดำรงอยู่ได้เพียงเพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำด้วยการสิ้นพระชนม์ไถ่บาป

ในการเสด็จกลับมาครั้งแรกของพระองค์ จากนั้นชื่อ “เซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส” ของเราชี้ไปที่ความจริงปัจจุบันที่สำคัญยิ่งสองประการซึ่งแยกจากกันไม่ได้ นั่นคือ: ธรรมบัญญัติและพระกิตติคุณ

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บ่งชี้ว่า ธรรมบัญญัติ และพระกิตติคุณเชื่อมโยงต่อกันอย่างใกล้ชิดเพียงใด *เยเรมีย์ 44:23; โรม 3:20-26; โรม 7:7*

พระกิตติคุณคือข่าวดี ข่าวดีที่แม้ว่าเราได้ทำบาป ซึ่งเท่ากับเราได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อในสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเราที่ไม่กางเขน เราสามารถได้รับการอภัยบาปของเรา ที่เราได้ละเมิดธรรมบัญญัติของพระองค์ ขณะเดียวกันพระเจ้าทรงประทานอำนาจให้เรา ที่จะเชื่อฟังธรรมบัญญัตินั้น อย่างเต็มสมบูรณ์

ไม่สงสัยเลย ในวาระสุดท้ายเมื่อสงครามระหว่างพระคริสต์และซาตานเข้าใกล้ขั้นแตกหัก ซาตานจะมีความดุดันมากขึ้น ส่วนประชากรของพระเจ้าจะต้องพึ่งพิงในพระเจ้า มีความอดทนอดกลั้น ยอมถวายชีวิตให้พระเจ้าเป็นพิเศษ

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:12 พระคัมภีร์ข้อนี้เผยให้เห็นการเชื่อมโยงระหว่างธรรมบัญญัติ และพระกิตติคุณอย่างไร

ในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสผู้ที่เชื่อฟังในธรรมบัญญัติของพระเจ้า เราสามารถแสดงให้คนอื่นเห็นว่า การเชื่อฟังธรรมบัญญัติไม่ใช่การถือรักษาพระบัญญัติตามตัวอักษร แต่เป็นการแสดงความรักพระเจ้าโดยธรรมชาติ และการได้รับความรอดโดยพระองค์ เฉลยธรรมบัญญัติ 11:1 และ 1 ยอห์น 5:3 ให้การสนับสนุนในจุดนี้ได้อย่างไร

วันศุกร์ **ศึกษาเพิ่มเติม:**

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:9-12 และ เอลเลน จี. ไวท์, “เหตุใดพระเจ้าทรงอนุญาตให้ความบาปเกิดขึ้น”, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ หน้า 33-34

“เป็นเวลานานขณะสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นรับรู้ความจงรักภักดีแห่งความรัก ใช้ชีวิตราบรื่นกลมกลืนสมบูรณ์ทั่วจักรวาล นำมาซึ่งความชื่นชมยินดีของพระเจ้าผู้สร้างที่พระเจ้าประสงค์ได้บรรลุเป้าหมาย สิ่งมีชีวิตทั้งปวงเหล่านั้นสะท้อนพระสิริ และแซ่ซ้องพระนามของพระองค์ ขณะที่ความรักของพระเจ้าเปี่ยมล้น ความรักซึ่งกันและกันเต็มไปด้วยความไม่เห็นแก่ตัว ถ้าเป็นดนตรีจะเท่ากับไม่มีโน้ตตัวใดส่งเสียงเพี้ยน ทำให้เสียงสอดประสานเสียไป แต่แล้วมีการเปลี่ยนแปลงสภาพแห่งความสุขนี้เกิดขึ้น หัวหน้าทูตสวรรค์องค์นั้นได้บิดเบือนเสรีภาพที่พระเจ้าทรงรับประกันกับผู้ที่ยังเชื่อฟังพระเจ้าไว้ ความบาปได้เริ่มต้นในบรูซผู้หนึ่ง ผู้มีตำแหน่ง และรับเกียรติสูงส่ง เป็นรองแต่พระคริสต์”
เอลเลน จี. ไวท์, บรรพชนกับผู้เผยพระวจนะ, หน้า 35

ให้สังเกตถ้อยคำของ เอลเลน จี. ไวท์ ซึ่งเขียนไว้ว่า “ความจงรักภักดีแห่งความรัก” นี้เป็นวลีที่ทรงพลังมีความหมายอย่างมาก ซึ่งไปยังความจริงที่ว่า “ความรักนำไปสู่ความจงรักภักดี” สู่ความสัตย์ซื่อ คู่ชีวิตที่รักคู่ชีวิตของเขาหรือของเธอ จะแสดงความรักออกมาผ่านความจงรักภักดี ซึ่งเป็นวิธีที่ชาวสวรรค์แสดงออกมาและควรเป็นวิธีที่เราแสดงความสัมพันธ์ที่มีต่อพระเจ้า

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีหลักฐานจากพระคัมภีร์ข้อใดบ้างที่ชี้ให้เห็นบทบาทของซาตานในสงครามอันยิ่งใหญ่แห่งจักรวาล และเราจะช่วยให้คนอื่นเข้าใจว่าซาตานมีตัวตนจริง ไม่ใช่เพียงแค่สัญลักษณ์ของความชั่วร้ายได้อย่างไร
2. ในฐานะเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราได้รับพระพรที่เป็นควมมรรู้อย่างเหลือเชื่อเกี่ยวกับความจริงในพระคัมภีร์ ถึงกระนั้นเพราะเหตุใดความรู้เหล่านี้จึงยังไม่เพียงพอที่จะช่วยเราให้รอดได้
3. คุณได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับการสถิตอยู่ของพระเยซูอย่างไร และประสบการณ์เหล่านี้ช่วยคุณในการเผชิญกับปัญหาความทุกข์ยากอย่างไร
4. “ความจริงรักภักดีแห่งความรัก” ช่วยให้เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่าง “ธรรมบัญญัติกับพระคุณ” และ “ความเชื่อกับการเชื่อฟัง” อย่างไร สิ่งเหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับเสรีภาพที่ได้รับมาเป็นมรดกในภาพรวมแห่งความรักอะไร และเราจะเปิดเผยให้คนอื่นเห็นได้อย่างไร

บทที่ 2

ดาเนียลและวาระสุดท้าย

Daniel and the End Time

วันที่ 7- 13 เมษายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ลูกา 16:10; ดาเนียล บทที่ 1, 2; 3:1-6; วิวรณ์ 13:11-15;

ดาเนียล 3:13-18; ยอห์น 3:7; ดาเนียล บทที่ 4, 6

ข้อควรจำ

“พระราชอาชญากรกับดาเนียลว่า “แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระราชอาณาจักรทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับ เพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้” (ดาเนียล 2:47)

องค์พระผู้เป็นเจ้าของทรงมีแผนการใหญ่สำหรับชนอิสราเอลโบราณ “เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรบุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้คนอิสราเอลฟัง” (อพยพ 19:6) ชาติบริสุทธิ์นี้เป็นอาณาจักรแห่งบุโรหิต จะเป็นพยานของพระองค์ว่าพระยาห์เวห์ ทรงเป็นพระเจ้าเพียงองค์เดียว (อ่านอิสยาห์ 43:10, 12) เป็นที่น่าเสียดายที่ชนชาติอิสราเอลไม่ดำเนินชีวิตถึงระดับตามที่ได้รับทรงเรียกอันบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงประทานให้ ในที่สุดพวกเขาตกต่ำสู่การตกเป็นเชลยแห่งบาบิโลน

ที่น่าสนใจคือ พระเจ้ายังสามารถใช้ชาวยูดาห์ให้เป็นพยานของพระองค์ในสภาพที่ตกเป็นเชลย กล่าวได้ว่า พระเจ้าทรงประสบความสำเร็จในระดับ

หนึ่งผ่านทางดาเนียล และเพื่อนทั้งสามที่ต่างเป็นเชลย ในสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้
บรรลู่ผ่านทางชนชาติอิสราเอลและยูดาห์

ถูกแล้ว เรื่องราวของพวกเขาเผยให้เห็นช่วงเวลา และสถานที่ที่ถูกกลบ
เลื่อนไปจากช่วงวาระสุดท้าย แต่เราสามารถพบคุณลักษณะอุปนิสัยในคนเหล่านี้
ที่สามารถเป็นต้นแบบสำหรับเรา ผู้คนที่ไม่เพียงแต่มีชีวิตอยู่ในช่วงวาระ
สุดท้าย คือเป็นผู้ที่ถูกเรียกให้เป็นพยานเกี่ยวกับพระเจ้าแก่ชาวโลก ซึ่ง
เหมือนคนนอกศาสนาในพระราชวังของบาบิโลน ที่ไม่รู้จักท่านดาเนียล และ
เพื่อน ๆ เราสามารถเรียนรู้อะไรจากเรื่องราวของพวกเขา

วันอาทิตย์

สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อย

Faithful in What Is Least

**“คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อย จะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และ
คนที่สัตย์ในของเล็กน้อย จะอสัตย์ในของมากเช่นกัน” (ลูกา 16:10)**

มองไปยังถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้ เป็นการง่ายมาก จริงไหม ที่เราจะ
ประนีประนอม กับความไม่ถูกต้อง “เล็กน้อย” ดูไปแล้วปัญหาไม่ใช่เป็นเรื่อง
ใหญ่ ที่เป็น “สิ่งของเล็กน้อย” เป็นสิ่งสำคัญ และในตัวมันเองก็ไม่ใช่ นั่นคือ
เหตุผลว่า เพราะว่ามัน “เป็นสิ่งเล็กน้อย” เหมือนที่เราทุกคนส่วนมากรู้จัก
ประสบการณ์ส่วนตัวหรือได้เห็นตัวอย่างของบุคคลอื่น (หรือทั้งสอง) ปัญหา
ของการ “ประนีประนอมครั้งแรก” นำไปสู่ครั้งต่อไปและต่อไป และต่อไปจน
ในที่สุดเราได้กลายเป็น “คนไม่สัตย์ซื่อในของมาก”

ด้วยความคิดเรื่องนี้ในใจ เราหยิบเอาพระธรรมดาเนียล บทที่ 1 ขึ้นมา
ตอนแรกเป็นเรื่องประสบการณ์ของชายหนุ่มชาวยูดาห์ทั้งสิ้นที่ถูกนำไปบาบิโลน
ในฐานะเชลย

อ่านพระธรรมดาเนียล บทที่ 1 ดาเนียล ชัดริค เมซาค และ
เอเบดเนโก สะท้อนให้เห็นอะไรเกี่ยวกับชนอิสราเอลโบราณ (อ่าน
เฉลยธรรมบัญญัติ 4:6-8; เศคาริยาห์ 8:23 ด้วย)

แม้ว่าข้อพระคัมภีร์ไม่เชื่อมโยงโดยตรงกับสิ่งที่พวกเขาได้รับประทานที่ได้ทำให้พวกเขา “ทั้งหลายดีกว่าพวกโหรและพวกหมอดู ...ของพระองค์สิบเท่า” (ดาเนียล 1:20) ความเชื่อมโยงเห็นได้ชัดเจนตรงนี้ ดาเนียลบทนี้ยังได้บันทึกด้วยว่า พระเจ้าเป็นผู้ประทานความรู้ และสติปัญญาแก่พวกเขา นั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาทรงสามารถทำงานกับพวกเขา เพราะว่าพวกเขามีความสัตย์ซื่อต่อพระองค์ด้วยการปฏิเสธไม่รับประทานอาหารที่ไม่สะอาดของบาบิโลน พวกเขาเชื่อฟัง และพระเจ้าทรงอวยพระพรแก่การเชื่อฟังของพวกเขา พระเจ้าไม่ทรงทำเช่นเดียวกันนี้กับชนชาติอิสราเอลทั้งชาติหรือ หากพวกเขายึดมั่นในคำสอนของพระคัมภีร์อย่างหมั่นเพียร และสัตย์ซื่ออย่างเช่นชายหนุ่มสี่คนได้ทำ แน่หนอน พระเจ้าจะไม่ทรงทำเช่นนั้นเพื่อเราในวาระสุดท้ายหรือหากเราเป็นคนสัตย์ซื่อ

เมื่อเราได้รับของประทานมากมาย ทั้งแสงสว่าง และความจริง ในฐานะที่เป็นคริสตจักร เราสัตย์ซื่อ และเชื่อฟังสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้หรือไม่ และในฐานะที่เป็นบุคคลเราอยู่ในตำแหน่งที่สามารถเป็นพยานที่ทรงพลังเพื่อพระองค์หรือเปล่า

วันจันทร์

ความถ่อมตัวของดาเนียล

The Humility of Daniel

พระธรรมดาเนียล 2 เปิดเผยให้เห็นบุคคลหลายคนที่ไม่ได้บอกว่าพวกเขาได้มาเชื่อในพระเจ้าของพระคัมภีร์ ทั้งแสดงหลักฐานอันมีเหตุผลทรงพลัง ไม่เพียงการทรงพระชนม์อยู่ของพระเจ้า แต่การทรงทราบล่วงหน้าของพระองค์ โดยแท้จริงพระธรรมดาเนียล บทที่ 2 เปิดเผยให้เห็น ความรู้ล่วงหน้าในอนาคตของพระเจ้า ซึ่งเป็นหลักฐานแสดงว่าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่

อ่านพระธรรมดาเนียล บทที่ 2 บทนี้เสนอหลักฐานที่ทำให้เชื่อมั่นในความเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ มองไปที่ทวีปยุโรปปัจจุบัน ตามที่ได้พยากรณ์ไว้ในพระธรรมดาเนียล (ดาเนียล 2:40-43) เป็นไปได้อย่างไร

ที่ชายคนหนึ่งซึ่งมีชีวิตอยู่ 2,600 ปีก่อน จะพรรณนาสถานการณ์ได้ ถูกต้องอย่างที่เห็นในปัจจุบัน นอกเสียจากว่าผ่านการเปิดเผยของพระเจ้า

ดาเนียลได้เปิดเผยอย่างไม่อายโดยให้เกียรติว่าสิ่งที่ท่านรู้ทั้งหมดมาจากพระเจ้าผู้ทรงเปิดเผยให้ท่านรับรู้ เป็นการง่ายเพียงใดที่ท่านจะคอยอดถึงความรู้และสติปัญญาของตน ไม่เพียงแต่ทราบว่าการกษัตริย์ทรงพระสุบินอย่างไร แต่สามารถทำนายพระสุบินของกษัตริย์นั้นได้ด้วย แต่ท่านดาเนียลทราบอะไรดีกว่านั้น การอธิษฐานที่ท่านและเพื่อนๆ อธิษฐาน (ดาเนียล 2: 17-23) แสดงให้เห็นว่าพวกเขาวางใจในพระเจ้า หากไม่พวกเขาอาจต้องตายพร้อมกับนักปราชญ์ทั้งหมด

ในโอกาสต่อมา ท่านดาเนียลทูลแก่กษัตริย์ว่า ไม่มีใครในกลุ่มนักปราชญ์ นักเวทมนตร์ หรือนักวิทยาศาสตร์จะสามารถทำนายพระสุบินของกษัตริย์ได้ โดยการเปรียบเทียบความแตกต่าง พระเจ้าแห่งสวรรค์สามารถเปิดเผยให้ทราบความลึกลับเพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้

เช่นนั้นในความถ่อมใจของท่านดาเนียล และความไว้วางใจพระเจ้าของท่าน ท่านดาเนียลสามารถเป็นพยานบุคคลที่ทรงพลังยิ่ง ถ้าท่านดาเนียลแสดงให้เห็นความถ่อมใจ เราควรจะมีความถ่อมใจลงมากเพียงใดในวันนี้ ยิ่งกว่านั้นเราได้รับการเปิดเผยให้ทราบถึง “แผนการแห่งความรอด” ที่ท่านดาเนียลไม่ทราบ และถ้ามีสิ่งใดจะทำให้เป็นคนถ่อมใจ สิ่งนั้นควรเป็นการรับรู้ในสิ่งที่พระเยซูทรงทำที่ไม้กางเขน

ไม้กางเขนควรสอนเราเกี่ยวกับความถ่อมใจอย่างไร ไม้กางเขนพูดอะไรกับเรา ไม่เพียงแต่เรื่องความบาปของเราเอง แต่เกี่ยวกับการวางใจในความรอดอย่างสูงสุดของเรา จงไตร่ตรองว่า ไม่ว่าจะอยู่ที่ใดก็ตามเราจะรอดไม้กางเขนได้อย่างไร

นักศึกษาพระคัมภีร์ได้สังเกตเห็นความเชื่อมโยงระหว่างดาเนียล บทที่ 3 เรื่องของหนุ่มชาวฮีบรูสามคนที่ทุ่งดูรา และพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 พรรณนาให้เห็นภาพการกดขี่ข่มเหงที่ประชากรของพระเจ้าได้รับในอดีต และสิ่งที่จะเกิดในวาระสุดท้าย

เปรียบเทียบ ดาเนียล 3:1-6 กับ วิวรณ์ 13:11-15 มีอะไรที่เหมือนหรือคล้ายกันระหว่างข้อความทั้งสอง

ในทั้งสองกรณี ประเด็นของการนมัสการถือว่าเป็นส่วนกลาง แต่ทั้งสองพูดเกี่ยวกับการนมัสการในเชิงบังคับ นั่นคือโดยอาศัยอำนาจด้านการเมืองที่กำหนดให้มนัสการพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว

อ่านพระธรรมดาเนียล 3:13-18 เรื่องนี้สอนให้เราเรียนรู้ที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายอย่างไร

เหมือนกับผู้นำที่มีอำนาจส่วนมากบนแผ่นดินโลก กษัตริย์เนบูคัด-เนสซาร์ ได้กล่าวเยาะเย้ยขยแหย่และพระเจ้าของพวกเขาด้วย โดยกล่าวทำนองว่า “พระเจ้าของเจ้าเป็นใคร ที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา” แต่ไม่นานหลังจากนี้ กษัตริย์ได้พบด้วยพระองค์เองว่า พระเจ้าคือใคร และต่อมาพระองค์ทรงประกาศว่า “*สาธุการแด่พระเจ้าของซัดร์ค เมซาค และเอเบด-เนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยกู้ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ที่วางในพระองค์ การกระทำทำให้พระบัญชาของพระราชาเหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่า ที่จะปรนนิบัติ และนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง*” (ดาเนียล 3:28)

ไม่มีข้อสงสัยเลย หลังจากที่เราเห็นการอัศจรรย์เช่นนั้น กษัตริย์ทรงแน่ใจว่ามีบางสิ่งพิเศษเกี่ยวกับพระเจ้าที่คนเหล่านี้ให้การรับใช้

ข้อพระคัมภีร์ซึ่งกล่าวว่า “ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่พระราชาขอฝ่าพระบาททรงทราบ ว่า พวกข้าพระบาทก็จะไม่ปรนนิบัติพระของฝ่าพระบาท

หรือนมัสการปฏิมากรทองคำของฝ่าพระบาททรงตั้งขึ้น” (ดาเนียล 3:18) ถ้ามองว่า เหตุใดพวกเขายังคงทำในสิ่งที่ถูก คือการไม่เชื่อฟังคำบัญชาของกษัตริย์ ซึ่งหมายถึงการถูกเผาทั้งเป็น เรื่องนี้เป็นคำพยานที่มีพลัง และเป็นความเต็มใจของพวกเขาที่จะยืนหยัดในสิ่งที่พวกเขาเชื่อ ไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร

เมื่อวิกฤตเกี่ยวกับการนมัสการเกิดขึ้นในวาระสุดท้าย เราแน่ใจได้อย่างไรว่าเราจะยืนหยัดอย่างสัตย์ซื่อเหมือนพวกเขา ถ้าเราไม่สัตย์ซื่อในสิ่งเล็กน้อยเวลานี้ เราจะสัตย์ซื่อในสิ่งที่ใหญ่เมื่อเกิดวิกฤติในวาระสุดท้ายได้หรือไม่

พุทธ

การกลับใจของชาวต่างชาติ

Conversion of the Gentiles

ดาเนียล บทที่ 3 จบลงตอนที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับรู้ถึงการทรงชนม์และฤทธานุภาพของพระเจ้าเที่ยงแท้ แต่ความรู้เรื่องพระเจ้าและฤทธิ์อำนาจของพระองค์ไม่ใช่สิ่งเดียวกับประสบการณ์การบังเกิดใหม่ที่พระเยซูตรัสว่า การบังเกิดใหม่มีความสำคัญยิ่งยวดสำหรับความรอด (อ่าน ยอห์น 3:7) ความจริงแล้ว ผู้ชายที่ดาเนียล 4:30 วาดให้เห็นไม่ใช่สิ่งอื่นใด แต่เป็นดวงวิญญาณที่กลับใจ

อ่านพระธรรมดาเนียล 4:30 บุคคลท่านนี้มีปัญหาอะไร อ่าน ยอห์น 15:5; กิจการฯ 17:28; ดาเนียล 5:23

เวลานั้นกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เรียนรู้ว่า อำนาจที่แท้จริงเป็นของพระเจ้า ถ้าปราศจากพระเจ้า กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ไม่สิ่งใดเลย

“กษัตริย์ที่ครั้งหนึ่งที่เคยล่าพองใจได้กลายเป็นคนถ่อมใจลงเหมือนเด็กของพระเจ้า ที่เคยเป็นผู้ปกครองที่กดขี่ หยิงโยไล ได้กลายเป็นกษัตริย์ที่ฉลาด และมีความเห็นอกเห็นใจ พระองค์ผู้ถูกตำหนิว่ามีมลทิน และได้รับการปรักปรำจากพระเจ้าแห่งสวรรค์ บัดนี้ได้รับรู้ถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่สูงสุด พระองค์แสวงหาทางให้ประชากรของพระองค์ยำเกรงพระ-

ยาร์เวห์ และได้รับความสงบสุข ภายใต้การดำเนินของกษัตริย์แห่งกษัตริย์ทั้งหลาย ทรงเป็นองค์พระเจ้าเหนือพระเจ้าทั้งหลาย กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เรียนรู้อย่างน้อยบทเรียนสามบท ซึ่งผู้ปกครองทั้งปวงจำเป็นต้องเรียนรู้ความยิ่งใหญ่แท้จริงประกอบไปด้วยความดีแท้จริง พระองค์รับรู้ว่ายาร์เวห์เป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ด้วยการตรัสออกมาว่า ‘เราเนบูคัดเนสซาร์สรรเสริญเชิดชู และให้เกิดกษัตริย์แห่งสวรรค์ พันธกิจทั้งหมดของพระองค์เป็นความจริง และวิถีของพระองค์เที่ยงธรรม: และเหล่าผู้ดำเนินตามพระองค์สามารถจะถ่อมใจลง’” (เอลเลน จี. ไวท์, *ผู้เผยพระวจนะกับกษัตริย์*, หน้า 521)

อ่านพระธรรมดาเนียล 4:35 มีความจริงอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าที่เนบูคัดเนสซาร์แสดงออกมาตรงนี้

ดาเนียล บทที่ 4 จบลงตอนชาวต่างชาติรับรู้ถึงสิทธิอำนาจ อาณาจักร และฤทธานุภาพของพระเจ้าที่ชาวฮีบรูนับถือ ฉากนี้ในนิมิตแสดงให้เห็นผู้นำที่มาก่อน สิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรเริ่มแรก เมื่อผ่านคำพยานของชาวยิว และผ่านฤทธานุภาพของพระเจ้า ชาวต่างชาติได้เรียนรู้ความจริงเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และเริ่มประกาศข่าวความจริงแก่ชาวโลก

อ่านพระธรรมยอห์น 3:7 แม้เราจะคิดถึงกฎหมายที่ลงโทษให้ตาย (the death decree) เกี่ยวกับการนมัสการในวาระสุดท้าย แต่พระเยซูทรงสอนอะไรตรงนี้เพื่อเตรียมคนให้พร้อมเมื่อเวลานั้นมาถึง

วันพฤหัสบดี

ความสัตย์ซื่อของดาเนียล

The Faithfulness of Daniel

อ่านพระธรรมดาเนียล บทที่ 6 จากนั้นตอบคำถามต่อไปนี้ :

1. ดาเนียล 6:4, 5 เปิดเผยอุปนิสัยของดาเนียลอย่างไร มีบทเรียนอะไรที่เราได้รับว่า เราควรมีภาพลักษณ์อย่างไร

2. เหตุการณ์อะไรในบทนี้ที่เชื่อมโยงกับเหตุการณ์ในวาระสุดท้ายที่บรรยายในวิวรณ์ *อ่านวิวรณ์ 13:4, 8, 11-17*

3. ถ้าเราเป็นดาเนียลในเหตุการณ์นี้ มีเหตุผลอะไรหรือไม่ที่เราจะนำมาอ้างอิงเพื่อจะไม่อธิษฐาน เพื่อจะได้ไม่ถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโต

4. เพราะเหตุใดดาเนียลจึงต้องอธิษฐานสม่ำเสมอ

5. กษัตริย์ดาริอัส (*ดาเนียล 6:16*) ทรงทำอะไร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงอำนาจของพระเจ้า ก่อนที่จะโยนดาเนียลลงไปในถ้ำสิงโต

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ขณะที่เรากำลังเข้าใกล้การปิดฉากประวัติศาสตร์ของโลก คำพยากรณ์ที่ท่านดาเนียลได้บันทึกไว้เรียกให้เราทုံมเทศความสนใจเป็นพิเศษ เพราะเหตุการณ์ทั้งหลายเชื่อมโยงกับช่วงเวลาที่เราดำรงชีวิตอยู่ เหตุนี้เราควรเชื่อมโยงคำสอนเข้ากับหนังสือเล่มสุดท้ายของพระคัมภีร์ใหม่ ซาดานได้นำผู้เชื่อจำนวนมากให้เชื่อว่าเราไม่สามารถเข้าใจบางส่วนของคำพยากรณ์ในพระธรรมดาเนียล และพระธรรมวิวรณ์ที่ท่านยอห์นบันทึกไว้ แต่พระสัญญาที่ชัดเจนพระพรพิเศษจะตกอยู่กับเหล่าผู้ศึกษาคำพยากรณ์เหล่านี้ “...แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ” (*ดาเนียล 12:10*) ได้กล่าวถึงนิมิตของท่านดาเนียลที่จะได้รับการเปิดเผยในช่วงวันสุดท้าย และพระธรรมวิวรณ์ที่พระคริสต์ทรงประทานแต่ท่านยอห์นอัครทูตของพระองค์ก็จะถูกเปิดเผยเช่นกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นเครื่องนำทางประชากรของพระเจ้าตลอดหลายศตวรรษ พระสัญญาที่ว่า “ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่าน และผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” *วิวรณ์ 1:3 (เอลเลน จี. วัตส์, ผู้เผยพระวจนะกับกษัตริย์, หน้า 547, 548)*

มีแนวโน้มที่เราจะเห็นหนังสือดาเนียลในบริบทของความ “เจริญรุ่งเรืองขึ้น และการเสื่อมถอยลงของประชาชาติ และการพิพากษาที่ชาติเหล่านั้นได้รับ” (*ดาเนียล 7:22, 26; 8:14*) และการช่วยปลดปล่อยประชากรของ

พระเจ้าในช่วงเวลายากลำบาก” (ดาเนียล 12:1) เราจะพบว่าสัปดาห์นี้หนังสือดาเนียลสามารถให้ตัวอย่างแก่เราเป็นส่วนบุคคลว่า เราจะต้องเตรียมความพร้อมสำหรับการทดสอบและการข่มเหงเมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เรื่องเหล่านี้เสนอแก่เราด้วยข่าวสารสำคัญยิ่งในวาระสุดท้าย ยิ่งกว่านั้น เป็นสิ่งให้ความหวังแก่เราเพียงใดที่เผยให้เราทราบเกี่ยวกับ “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” และ “เวลาแห่งทุกข์ยาก” และการกดขี่ข่มเหงทางศาสนาที่จะบังเกิดขึ้น ถ้าเราไม่มีประสบการณ์กับพระเจ้าประเภทที่เราต้องการ และมีความรู้เหล่านี้เป็นการล่วงหน้า เราจะไม่พร้อมจะเผชิญกับการทดสอบ มากกว่าสิ่งอื่นใด เราต้อง “ได้รับการบังเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง” ซึ่งประสบการณ์ที่ทำนดาเนียล และคนอื่นๆ รวมทั้งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้รับ

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คำอธิษฐานในดาเนียล 9:3-19 แสดงว่าดาเนียลเข้าใจถึงพระคุณเกี่ยวกับความรักและการไถ่ให้รอดของพระเจ้าซึ่งขัดแย้งกับการทำบุญหรือทำความดีด้วยตัวเองอย่างไร
2. นโยบายของผู้มีอำนาจที่ส่งผลร้ายต่อการนมัสการพระเจ้าในดาเนียลบทที่ 3 และ 6 มีความเหมือนกันและต่างกันอย่างไร และเราจะเป็นพยานที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าเหมือนชายหนุ่มชาวฮีบรูเหล่านี้ได้อย่างไร
3. การบังเกิดใหม่หมายความว่าอย่างไร เพราะเหตุใดพระเยซูจึงตรัสว่าต้องบังเกิดใหม่อีกครั้งหนึ่ง (ยอห์น 3:7)

บทที่ 3

พระเยซูและพระธรรมวิวรณ์

Jesus and the Book of Revelation

วันที่ 14 - 20 เมษายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

1 โครินธ์ 10:1-11; วิวรณ์ 12:1-17; วิวรณ์ 19:11-15;
เอเฟซัส 1:20; วิวรณ์ 11:19; วิวรณ์ 1:10-18

ข้อควรจำ

“ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดาของเรา บนพระที่นั่งของพระองค์” (วิวรณ์ 3:21)

แม้แต่การอ่านพระคัมภีร์ใหม่อย่างรวดเร็ว ก็ยังเห็นการเชื่อมโยงระหว่างพระคัมภีร์ใหม่และพระคัมภีร์เดิมอย่างชัดเจน ครั้งแล้วครั้งเล่าที่พระกิตติคุณ (หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์ใหม่) และพระธรรมจากจดหมายฝากของอัครทูตเปาโล ถ้าไม่อ้างถึงเหตุการณ์ในพระคัมภีร์เดิม ก็ยกเนื้อหาจากพระคัมภีร์เดิมมาขยายความ หรือยกมาตั้งข้อความ และเมื่อพระเยซูทรงอ้างถึงพระองค์เอง และพันธกิจของพระองค์จากพระคัมภีร์เดิม บ่อยครั้งเพียงใดที่พระเยซูทรงกล่าวว่า “ข้อความจากพระคัมภีร์” (เดิม) จำเป็นต้องสำเร็จสมจริง (*มัทธิว 26:54, 56; มาระโก 14:49; ยอห์น 13:18; 17:12*)

สามารถกล่าวได้เช่นเดียวกันสำหรับพระธรรมวิวรณ์ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่พระธรรมวิวรณ์จะแยกออกจากพระคัมภีร์เดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

พระธรรมดาเนียล นี่คือเหตุผลที่มีการนำพระธรรมทั้งสองเล่มนี้มาศึกษา
ร่วมกัน

ลักษณะสำคัญยิ่งของข้ออ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิมเหล่านั้นที่นำมาใช้
ในพระธรรมวิวรณ์คือ นำมารวมกับส่วนที่เหลือของหนังสือเล่มนั้นๆ ทั้งเล่ม
ข้ออ้างอิงเหล่านั้นเปิดเผยเรื่องพระเยซู หรือเผยให้ทราบว่าพระองค์ได้ทำ
อะไรให้ประชากรของพระองค์ และทรงทำอะไรเพื่อเราในวาระสุดท้าย และ
ที่จำเป็นยิ่งคือ สิ่งที่เราเห็นถึงเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย เราจะยึดพระหัตถ์
พระองค์ไว้เป็นหลักและให้พระองค์ทรงนำไปข้างหน้า นี่คือน้ำที่อยู่ใน
พระธรรมวิวรณ์ บทเรียนของสัปดาห์นี้ ให้เรามองไปที่พระเยซูในพระธรรม
วิวรณ์

วันอาทิตย์

โครงสร้างของพระธรรมวิวรณ์

The Structure of Revelation

ท่ามกลางสิ่งต่างๆ ในพระธรรมดาเนียล และวิวรณ์มีเหมือนกัน คือ
พื้นฐานสองส่วน: (1) ประวัติศาสตร์ (historical) และ (2) วาระสุดท้ายของโลก
(eschatological) แนวคิดทั้งสองนี้มีความเชื่อมโยงที่ซับซ้อนในหนังสือ
แต่ละเล่ม เราอาจมองเห็นประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์ล่วงหน้าหรือ ตัวอย่าง
เช่น แม้จะเป็นรายละเอียดในมาตราส่วนขนาดเล็กของเหตุการณ์ใหญ่ระดับโลก
ในวาระสุดท้าย นั่นคือโดยการศึกษาสิ่งที่ได้เกิดขึ้นในสมัยประวัติศาสตร์
ของพระคัมภีร์เดิม เราสามารถมองทะลุถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้และสิ่งที่
จะเกิดต่อจากนี้ไป อย่างไรก็ตามก็ดีหลักการนี้ ไม่จำกัดเฉพาะกับพระธรรมดาเนียล
และพระธรรมวิวรณ์เท่านั้น

**อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 10:1-11 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วย
อธิบายหลักการที่กล่าวมาอย่างไร**

อย่างที่เรารู้ได้พบสัปดาห์ที่แล้ว บางเรื่องในพระธรรมดาเนียล (ดาเนียล
3:6, 15, 27; 6:6-9, 21, 22) เป็นประวัติศาสตร์ท้องถิ่น สิ่งที่เกิดขึ้นสะท้อน
บางส่วนของเหตุการณ์ในวาระสุดท้ายที่วาดภาพให้เห็นในพระธรรมวิวรณ์ โดย
การศึกษาเรื่องเหล่านี้ เราสามารถมองภาพเหตุการณ์คร่าวๆ ของส่วนลึกของ

สิ่งต่างๆ ที่ประชากรของพระเจ้าต้องประสบในมุมมองกว้างของวาระสุดท้าย บางที แม้จะเป็นจุดสำคัญที่สุด อาจไม่เกี่ยวกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างปัจจุบัน เราแน่ใจว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเราให้รอดในตอนสุดท้าย ไม่ว่าสิ่งใดที่พระธรรมวิวรรณ์สอนเรา เป็นที่แน่นอนว่าเหล่าผู้สัตย์ซึ่งจะได้รับชัยชนะ

แม้ว่าจะมีข้อยกเว้นบางประการ ส่วนของประวัติศาสตร์ คือที่ปรากฏในพระธรรมวิวรรณ์ บทที่ 1-11 และตามมาด้วยช่วงวาระสุดท้ายของเวลา คือ บทที่ 13-22

อ่านพระธรรมวิวรรณ์ 12:1-17 เนื้อหาในบทนี้เป็นประวัติศาสตร์ หรือเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

อย่างที่เราสามารถมองเห็น พระธรรมวิวรรณ์บทนี้เป็นส่วนหนึ่งของ ทั้งสองส่วน (segments) เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ก็เพราะว่าข้อความของบทนี้ กล่าวถึงความขัดแย้งในประวัติศาสตร์ที่ซาตานถูกขับออกจากสวรรค์ (วิวรรณ์ 12:7-9) ซาตานโจมตีพระกุมารเยซู (วิวรรณ์ 12:4) ตามมาด้วยการข่มเหง คริสตจักรในประวัติศาสตร์ (วิวรรณ์ 12:14-16) และลงท้ายด้วยบรรยายว่า พญานาคได้ทำสงครามกับกลุ่มคนที่เหลือของพระเจ้าในวาระสุดท้าย (วิวรรณ์ 12:17)

มีการพูดกันว่า บทเรียนหนึ่งอย่างที่เราเรียนรู้จากประวัติศาสตร์ คือเราไม่เคยเรียนจากประวัติศาสตร์ แนวคิดคือไม่ว่าจะเมื่อไรที่พวกเขามีชีวิตอยู่ ผู้คนมักจะทำสิ่งผิดซ้ำในสิ่งเดียวกัน เรามีประวัติศาสตร์ที่ผ่านมายาวนานที่เราจะเรียนรู้ได้ เราสามารถจะหลีกเลี่ยงการทำผิดอย่างเดียวกันได้อย่างไร

วันจันทร์

พระลักษณะของพระเยซู

Images of Jesus

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ซึ่งมีชื่อหลากหลายสำหรับพระเยซูในข้อพระคัมภีร์ ในบางกรณีเป็นคำพรรณนาเกี่ยวกับพระองค์ และสิ่งที่พระองค์ทรงได้ทำ หรือกำลังทำ และจะทำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเรา

อะไรบ้างเกี่ยวกับพระเยซู **วิวรณ์ 1:5; วิวรณ์ 1:18; วิวรณ์ 5:8; วิวรณ์ 19:11-15; วิวรณ์ 21:6**

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เป็นเพียงไม่กี่ข้อของข้อพระคัมภีร์หลายข้อใน วิวรณ์ที่กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของพระเยซู พระองค์ทรงเป็นลูกแกะซึ่งซีไป ยังการเสด็จกลับมาครั้งแรกของพระองค์ และพระองค์เป็นเครื่องถวายบูชา สำหรับความบาปของเรา “จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อน ใหม่ เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเราได้ถูกฆ่า บูชาเสียแล้ว” (1 โครินธ์ 5:7) พระองค์ “ผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ที่นี่นะ เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์” (วิวรณ์ 1:18) นี้ข้ออ้างอิง เรื่องการสิ้นพระชนม์ และฟื้นพระชนม์ของพระองค์จากความตาย ดังที่ พระเยซูตรัสว่า “มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกข์ทรมาน และทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม” (ลูกา 24:46) และในวิวรณ์ 19: 11-15 พระองค์ถูกวาดภาพในบทของพระบุตรผู้เสด็จมาครั้งที่สอง เมื่อ พระองค์จะเสด็จมาด้วยฤทธานุภาพ และสง่าราศี และจะทรงพิพากษา “เหตุว่าเมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยพระสิริแห่งพระบิดา และพร้อมด้วย ทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นจะประทอนบำเหน็จให้ทุกคนตามการกระทำ ของตน” (มัทธิว 16:27)

เราจะทำให้การสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ และการเสด็จกลับมา เป็นศูนย์กลางของจุดมุ่งหมายในการดำรงชีวิต และเป็นพื้นฐานด้าน ศีลธรรมของเราได้อย่างไร

วันอังคาร

จุดเด่นของพลับพลาในวิวรณ์

The Sanctuary Motif in Revelation

นอกเหนือจากการแยกออกเป็นสองห้องหลัก ในพระธรรมวิวรณ์มี โครงสร้างอีกหนึ่งชั้น คือชั้นที่ถูกสร้างขึ้นรอบพลับพลาของชาวฮีบรู ลักษณะ เด่นนี้ไม่ได้จำกัดอยู่กับด้านใดด้านหนึ่งของสองห้องหลัก แต่มีความยาวผ่าน ทั้งสองห้อง

พลับพลابนแผ่นดินโลก เริ่มต้นตั้งจากลานของพลับพลา ซึ่งเป็นที่ตั้งของแท่นเผาบูชา สถานที่ฆ่าสัตว์ถวายบูชา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของไม้กางเขน บุโรหิตจะนำเลือดของสัตว์ที่ถูกฆ่าเข้าไปในห้องแรกของพลับพลา ซึ่งเป็นต้นแบบของสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำให้พระวิหารบนสวรรค์ หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นจากโลก นี่เป็นสัญลักษณ์แทนการเดินทางท่ามกลางคัมภีร์ที่ปของคำของพระเยซู (วิวรณ์ 1:13)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 4:1, 2 ประตูดังที่เปิดออกหมายถึงอะไรจากนี้ตั้งอยู่ที่ไหน ดูใน กิจการฯ 2:33; 5:31; เอเฟซัส 1:20; ฮีบรู 10:12, 13; เพลงสดุดี 110:1; วิวรณ์ 12:5

ไม่นานหลังจากที่พระเยซูเสด็จสู่สวรรค์ พระองค์ทรงเริ่มปฏิบัติหน้าที่มหาบุโรหิตในวิหารบนสวรรค์อย่างเป็นทางการผ่านประตูที่เปิดไว้ เสด็จเข้าไปในห้องแรกของพระวิหาร ตามภาพที่ปรากฏให้เห็นในพระธรรมวิวรณ์ พระองค์ทรงยืนด้านหน้าคัมภีร์ที่ป (ทั้งเจ็ด) ซึ่งตั้งอยู่ในห้องแรกของพระวิหารแห่งสวรรค์ (ดูใน วิวรณ์ 1:10-18)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 11:19 มีความจริงสำคัญอะไรที่พระวิหารถูกเปิดไว้ ท่านยอห์นสามารถมองเห็นหีบสัญญาไมตรี ซึ่งวางอยู่ห้องที่สองของพลับพลา (หรือพระวิหาร) บนโลกนี้ (ดูใน เลวีนิติ 6:12-14)

การปรากฏอยู่ของหีบสัญญาไมตรีในพระวิหารบนสวรรค์ เป็นหลักฐานที่ “โต้แย้งไม่ได้” (indisputable) ว่าเป็นห้องอภิสุทธิสถาน หรือห้องที่สองของพระวิหาร ในหนังสือวิวรณ์เราสามารถมองเห็นไม่เพียงพระเยซูที่ทรงประกอบพิธีในห้องทั้งสอง แต่พระองค์ทรงเป็นเครื่องถวายตัวจริง และให้การปลอบประโลมจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนสวรรค์ และแผ่นดินโลกที่ถูกเชื่อมโยงไว้ด้วยกัน แม้แต่ท่ามกลางความยากลำบากแห่งประวัติศาสตร์ และในช่วงวันสุดท้ายตามที่ได้พรรณนาไว้ในพระธรรมวิวรณ์ เราสามารถมีความมั่นใจว่า “ทั้งสวรรค์ประสานพลังในการเตรียมผู้คนให้สามารถยืนหยัดอยู่ได้จนถึงวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ความเชื่อมโยงระหว่างสวรรค์ และโลกดูเหมือนมีความใกล้ชิดกันมาก” *เอลเลน จี. ไวท์, My Life Today, หน้า 307*

ทุกสิ่งในพระธรรมวิวรณ์ จากโครงร่างถึงเนื้อหา มีวัตถุประสงค์เดียว: คือการเปิดเผยพระเยซูคริสต์

นั่นคือถ้อยคำกล่าวเปิดหนังสือซึ่งมีข้อความว่า “*ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวจนะของพระเจ้า และเป็นพยานของพระเยซูคริสต์*” (วิวรณ์ 1:2) ข้อมูลความจริงที่ว่า คำว่า “วิวรณ์” (Revelation) แปลว่า “การเปิดเผย” คำนี้ได้แย้งกับคนทั้งหลายที่เชื่อว่า “พระธรรมวิวรณ์” ยากเกินไปที่จะเข้าใจได้ ถ้าอย่างนั้นเหตุใดองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงรวมเอาหนังสือเล่มนี้ไว้ในพระคัมภีร์ ถ้าพระองค์ไม่ประสงค์ให้ผู้ที่อ่านเข้าใจ

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:1-8 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระเยซู

ในพระธรรมวิวรณ์ พระคริสต์ได้รับการแนะนำว่าทรง “*เป็นผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก*” (วิวรณ์ 1:5) และตอนใกล้จบของหนังสือพระองค์ได้รับการพรรณนาว่าทรงเป็น “*จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย*” (วิวรณ์ 19:16) ข่าวสารยิ่งใหญ่ที่อยู่ท่ามกลางความสับสน ความวุ่นวายบนแผ่นดินโลก เราสามารถมีความเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงรักเรา และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ในที่สุดแล้วพระองค์จะใช้อำนาจสูงสุดควบคุมสถานการณ์บนโลกทุกอย่าง

ในพระธรรมวิวรณ์ เราได้รับข้อยืนยันว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระผู้ไถ่บาป “*พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลายและได้ทรงปลดเปลื้องบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์*” (วิวรณ์ 1:5) พระคัมภีร์ข้อนี้ชี้เราไปยังการสิ้นพระชนม์ไถ่บาปของพระองค์บนกางเขน พระองค์ไม่เพียงชำระเราให้เป็นคนบริสุทธิ์ แต่ยังทรงชำระให้บริสุทธิ์อย่างต่อเนื่องเช่นกัน (1 โครินธ์ 6:11) ในข้อพระคัมภีร์เช่นนี้เราสามารถพบความมั่นใจในความรอดได้เพราะข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงเป็นผู้นั้น ผู้ทรงชำระล้างความบาปของเราให้หมดไป ซึ่งเป็นสิ่งที่เราทำด้วยตนเองไม่ได้

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:7 พระคัมภีร์ข้อนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับ

พระเยซู

แกนกลางแห่งความเชื่อทั้งหมดของคริสเตียนคือพระสัญญาเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของ “พระคริสต์ในก้อนเมฆ” พระเยซูจะเสด็จกลับมาอีกครั้งหนึ่ง เป็นการเสด็จกลับมาที่เป็นเหตุการณ์ที่โลกทั้งใบได้เป็นพยาน ได้รับความรู้ได้เห็นด้วยสายตาของทุกคน เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งเดียว และจะเป็นที่สิ้นสุดของทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็ความเจ็บปวด ความทุกข์ทรมาน ความสับสน วุ่นวาย สรรพสิ่งในโลกนี้จะถูกทำลาย ผู้ชอบธรรมทั้งปวงจะถูกรับไปอยู่ในสวรรค์ และพวกเขาจะได้รับชีวิตชั่วนิรันดร์ตามพระสัญญา

พระธรรมวิวรณ์ 1:8 สอนอะไรเราเกี่ยวกับพระเยซู พระคัมภีร์ข้อนี้ให้ความหวังและกำลังใจแก่เราเมื่อได้รับความยากลำบากจากการถูกทดลองอย่างไร

วันพฤหัสบดี

พระคริสต์ในพระธรรมวิวรณ์: ตอนที่ 2

Christ in Revelation: Part Two

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 1:10-18 พระเยซูตรัสอะไรเกี่ยวกับพระองค์เองที่นั่น

พระเยซูทรงปรากฏตามที่เห็นในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ทรงยืนอยู่ในห้องวิสุทธิสถาน (ห้องแรก) ของพระวิหารบนสวรรค์ การเปิดเผยของพระองค์ในบทบาบทนี้เป็นสิ่งยิ่งใหญ่ ท่านยอห์นก้มลงกราบที่พระบาทของพระองค์ด้วยความยำเกรง พระเยซูองค์ผู้พลอบประโลมทรงบอกเขาว่าอย่ากลัวเลย และชี้ไปที่พระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็น “อัลฟา” และ “โอเมกา” ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย ทรงพระชนม์นิรันดร์ตั้งพระเจ้า ถัดจากนั้นก็ตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ และความหวังในการฟื้นพระชนม์ของพระองค์นำมาให้ พระเยซูทรงเป็นกุญแจแห่ง “ความตายและแดนมรณา” ในอีกคำหนึ่ง ตรงนี้พระเยซูกำลังกล่าวแก่ท่านยอห์นที่ได้ทรงกล่าวกับมารธาในการตายของลาซารัส น้องชายของเธอ ซึ่งท่านยอห์นได้บันทึกข้อความนั้นว่า

“เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่วางใจในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะมีชีวิตอีก และทุกคนที่มีชีวิต และวางใจในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ใหม่” (ยอห์น 11:25, 26)

ตอนนั้นทรงกล่าวกับมารธา แต่ตอนนี้ทรงกล่าวกับท่านยอห์น พระเยซูทรงชี้เราไปยังความหวังแห่งการฟื้นคืนชีพว่าเป็นการบรรลุถึงจุดสูงสุดของความเชื่อคริสเตียน ถ้าปราศจากความหวังนี้ ยังจะมีความหวังอะไรเหลืออยู่เล่า

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 22:7, 12, 13 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปิดเผยอะไรเกี่ยวกับพระเยซูเช่นกัน

“พระเยซูคริสต์ทรงเป็น องค์อัลฟา และโอเมกา เป็นพระธรรมปฐมกาลแห่งพระคัมภีร์เดิม และพระธรรมวิวรณ์แห่งพระคัมภีร์ใหม่ ทั้งสองภาคพบกันในพระคริสต์ ท่านอาดัมและพระเจ้าได้กลับคืนดีต่อกันโดยการเชื่อฟังของท่านอาดัมคนที่สอง ผู้ทำการประสบความสำเร็จ ทรงได้ชัยชนะเหนือการทดลองของซาตาน และได้ทรงไถ่ท่านอาดัมคนแรกจากความล้มเหลวและการล้มลงอย่างน่าละอาย” (เอลเลน จี. ไวท์, *The SDA Bible Commentary*, เล่ม 6, หน้า 1092, 1093) ถูกแล้ว พระเยซูทรงเป็นจุดเริ่มต้น และจุดสิ้นสุด พระองค์ทรงสร้างเราในตอนเริ่มต้น และพระองค์ทรงสร้างเราขึ้นใหม่ในตอนสุดท้าย

จากจุดเริ่มต้นจนถึงจุดสิ้นสุด เหมือนกับสิ่งที่สอนเราไม่เพียงประวัติศาสตร์ แต่เกี่ยวกับเหตุการณ์สุดท้าย พระธรรมวิวรณ์ยังเป็นพระธรรมที่เปิดเผยให้เห็นพระเยซูคริสต์ อีกครั้งหนึ่ง ไม่ว่าจะศึกษาเกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลกจากแหล่งข้อมูลอื่นใด พระเยซูคริสต์จะต้องเป็นศูนย์กลางของสิ่งทั้งปวง

มีวิถีใดบ้างที่เราจะที่เราจะสามารถทำให้พระคริสต์เป็นจุดศูนย์กลางของชีวิตได้ทุกวัน

“พระธรรมวิวรณ์ได้วาดภาพให้เราเห็นสิ่งลึกลับของพระเจ้า ชื่อที่พระเยซูตกลงใจให้หน้าแต่ละหน้าของพระธรรมวิวรณ์ เป็นสิ่งขัดแย้งกับคำกล่าวที่ว่าเป็นหนังสือที่ถูกประทับตราปิดไว้ ชื่อหนังสือวิวรณ์หมายถึงหนังสือที่ถูกเผยออก องค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเปิดเผยพระองค์แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้มองเห็นข้อลึกลับที่อยู่ในหนังสือเล่มนี้ และพระองค์ได้ทรงออกแบบให้เป็นที่เปิดเผยแก่คนทั้งปวงที่ทำการศึกษาคความจริงซึ่งกล่าวแก่เหล่าผู้มีชีวิตในวาระสุดท้ายของประวัติศาสตร์โลก พอๆ กับผู้ที่มีชีวิตอยู่ในสมัยของท่านยอห์น ฉากบางฉากแสดงให้เห็นในคำพยากรณ์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีต บางฉากเป็นสิ่งที่กำลังเกิดในปัจจุบัน บางฉากเป็นภาพแสดงให้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงสุดท้ายของสงครามการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ระหว่างอำนาจแห่งความมืด และเจ้าชายแห่งสวรรค์ และบางฉากแสดงให้เห็นชัยชนะ และความชื่นชมยินดีในการไถ่โลกสู่สภาพเดิม และการที่โลกได้ถูกสร้างขึ้นใหม่” (เอลเลน จี. ไวท์, *กิจการของอัครทูต*, หน้า 584)

ข้อพระคัมภีร์ที่เราศึกษาในสัปดาห์นี้ ทั้งในตอนเริ่มต้น และตอนสุดท้ายของหนังสือ แสดงให้เห็นว่าพระธรรมวิวรณ์เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับพระเยซู แม้แต่คำอ้างอิงจากพระคัมภีร์เดิม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ พระธรรมวิวรณ์สอนเราเพิ่มเติมเกี่ยวกับพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า อ่านพระธรรมวิวรณ์ 3:14; 5:5, 6; 7:14; 19:11-16 ซึ่งเปิดเผยพระองค์เพิ่มเติม เมื่อเรานำข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มาประมวลเข้าด้วยกัน เราจะเห็นการนำเสนอองค์พระเยซูอย่างทรงพลัง ว่าพระองค์ควรมีความหมายต่อเราเหมือนกับเหล่าผู้ที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้ติดตามพระองค์เช่นกัน

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระคัมภีร์ใหม่อ้างอิงพระคัมภีร์เดิมตลอด สิ่งนี้สอนเราว่า พระคัมภีร์ควรเป็นศูนย์กลางด้านความเชื่อของเราและเราควรรับเอาพระวจนะของพระเจ้าอย่างจริงจัง ซึ่งสามารถป้องกันเราได้อย่างไร
2. จงรวบรวมข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมวิวรณ์ที่กล่าวถึงพระลักษณะการงาน ฤทธานุภาพ และอุปนิสัยของพระเยซู แล้วนำไปอ่านในชั้นอภิปรายและอธิบายว่า คุณได้รับการหนุนใจจากข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นอย่างไร
3. ในโลกแห่งความตาย เราสามารถพบความหวัง และการปลอบใจจากพระสัญญาแห่งการฟื้นคืนชีพได้อย่างไร

บทที่ 4

ความรอดและวาระสุดท้าย

Salvation and the End Time

วันที่ 21 – 27 เมษายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ยอห์น 14:9; เศคาริยาห์ 3:17; ยอห์น 1:1-3; โรม 8:38, 39;
เพลงสดุดี 91:15, 16; วิวรรณ์ 14:6, 7; เอเฟซัส 1:4, 5

ข้อควรจำ

“ความรักที่ข้าพเจ้าพูดถึงนี้ มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญา ที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา” (1 ยอห์น 4:10)

ความซาบซึ้งที่สำคัญยิ่งในความแตกต่าง ระหว่างศาสนาคริสต์ และที่ไม่ใช่ศาสนาคริสต์ ขณะที่ศาสนิกคนอื่นกล่าวเน้นว่า ผู้เป็นพระศาสดาของพวกเขาได้สอนพวกเขา โดยไม่ได้เน้นว่าองค์ศาสดาได้ทำสิ่งใดเพื่อพวกเขา ทั้งนี้เพราะไม่ว่าสิ่งใดที่องค์ศาสดาได้ทำเพื่อพวกเขา ไม่อาจช่วยพวกเขาให้รอดได้ สิ่งที่ศาสดาทั้งหลายทำได้คือ การพยายามสอนผู้เชื่อศรัทธาให้พยายามช่วยตัวเอง “ให้รอด”

ในการเปรียบเทียบ เหล่าคริสเตียนไม่เพียงกล่าวเน้นสิ่งที่พระเยซูทรงสอน แต่รวมไปถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทำ เพราะสิ่งที่พระคริสต์ได้ทำ เป็นการจัดเสนาความรอด ซึ่งเป็นทางเดียวที่เราจะได้รับความรอด เพื่อจะดำเนินพันธกิจนี้ พระเยซูเสด็จลงมาบังเกิดในเนื้อหนังของมนุษย์ (โรม 8:3) จากนั้นทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน (โรม 5:8) ทรงฟื้นพระชนม์ขึ้นมา

(1 เปโตร 1:3) และเสด็จขึ้นไปปฏิบัติกิจบนแผ่นดินสวรรค์ (ฮีบรู 7:25) พันธกิจทั้งหลายเหล่านี้เท่านั้นที่ช่วยให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ใช่การกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดของเราเอง “ถ้าคุณจะสะสมคุณความดี หรือการให้ทานทุกสิ่งที่ดี และสง่างาม และมีคุณธรรมและนำเสนอบุญกุศลทั้งปวงเหล่านั้นแต่ทูลสวรรค์ของพระเจ้าเพื่อเป็นส่วนหนึ่งนำไปสู่ความรอดของบุคคล หรือดวงวิญญาณ พระเจ้าจะไม่ทรงรับบุญกุศลดังกล่าว แต่จะทรงปฏิเสธเสมือนเป็นการคิดกบฏ” (เอลเลน จี. ไวท์, *Faith and Works*, หน้า 24)

นี่เป็นความจริงมหัศจรรย์โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเรา ผู้มีชีวิตท่ามกลางอันตราย และการหลอกลวงต่างๆ นานาในวาระสุดท้าย

วันอาทิตย์

ความรักของพระบิดา

The Love of the Father

ไม่นานก่อนเหตุการณ์ไม้กางเขน พระเยซูตรัสกับผู้ติดตามพระองค์ว่าผู้คนสามารถมาถึงพระบิดาผ่านทางพระองค์ นั่นเป็นตอนที่ท่านฟิลิปอัครทูตคนหนึ่งทูลถามขึ้นว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เห็น ก็พอใจข้าพระองค์แล้ว” (ยอห์น 14:8)

พระเยซูทรงตอบอย่างไร ใน ยอห์น 14:9 คำตอบของพระองค์สอนเราเกี่ยวกับพระบิดาอะไรบ้าง มีความคิดเห็นที่ผิดเกี่ยวกับพระเจ้าอะไร ที่คำตอบของพระองค์ทำให้เกิดความชัดเจน

บางคนพูดว่า พระเจ้าของพระคัมภีร์เดิมเป็นเจ้าของแห่งความยุติธรรมเมื่อเปรียบเทียบกับพระเจ้าของพระคัมภีร์ใหม่ ผู้ซึ่งเต็มไปด้วยความเมตตาและการให้อภัย การวาดภาพความแตกต่างระหว่างพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ไม่ถูกต้อง ไม่ชอบด้วยความจริง เพราะพระเจ้าของพระคัมภีร์ทั้งสองภาค (ของพระคัมภีร์เก่าและใหม่) เป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน และพระองค์มีพระลักษณะอุปนิสัยเป็นอย่างเดียวกัน

เหตุผลหนึ่งที่พระคริสต์เสด็จมายังโลกนี้ ก็เพื่อจะทรงเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับพระเจ้า องค์พระบิดา เวลาผ่านไปหลายศตวรรษ แนวความคิดเห็นที่ผิดเกี่ยวพระอุปนิสัยของพระเจ้าได้คืบคลานเข้ามา และได้แพร่ขยาย

ออกไป ไม่เพียงท่ามกลางคนต่างชาติเท่านั้น แต่ท่ามกลางประชากรที่ได้รับ การเลือกสรรเช่นกัน “โลกนี้ได้มีดครีမ်ผ่านความเข้าใจผิดเรื่องของพระเจ้า การทำให้เงามืดแห่งความเศร้าหมองสว่างไสวขึ้น โลกนี้จะถูกนำกลับมาสู่ ภาวะที่เป็นจริงของพระเจ้า เงามืดจากการหลอกลวงของซาตานจะต้องถูกทำ ให้แตกสลายไป” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้พิงปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 22) นี่คื อเหตุผลบางประการที่พระเยซูทรงเสด็จลงมายังโลกนี้

พระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง ถ้าเราได้ทราบเกี่ยวกับข้อมูลความจริง รอบเหตุการณ์ของพระคัมภีร์เดิม เราจะพบว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าแห่งพระ- เมตตาคุณในพระคัมภีร์เดิมเหมือนกับในพระคัมภีร์ใหม่ ข้อพระคัมภีร์ประกาศ ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) และพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง “พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อๆ ไป เป็นนิกาล” (ฮีบรู 13:8)

ระลึกไว้ด้วยว่า เป็นพระเจ้าแห่งพระคัมภีร์เดิม ผู้ทรงถูกตรึงบน ไม้กางเขน

“พระเจ้าทรงพระเมตตากรุณา ทรงกริ้วซ้ำ และมีความรักมั่นคงอย่าง อุดม” (สดุดี 145:8) พระเจ้าทรงมีความรักมั่นคงไม่สิ้นสุด (สดุดี 143:8) พระองค์ ทรงปรารถนาในคนที่ยำเกรงพระองค์ (สดุดี 147:11) พระเจ้าทรงวางแผนให้ผู้คน รุ่งเรือง และประทานความหวังให้ (เยเรมีย์ 29:11) ในความรักของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงกล่าวตำหนิ แต่ชื่นชมเหนือประชากรของพระองค์ด้วยการ ร้องเพลง (เศคาริยาห์ 3:17) นี่น่าจะเป็นข้อพิสูจน์ และยังมีอีกมาก ที่แสดงให้เห็น พระลักษณะแท้จริงของพระเจ้าว่าเป็นเช่นใด

คิดเกี่ยวกับความจริงที่พระเยซูเป็นตัวแทนของพระบิดา นี่เป็น สิ่งมหัศจรรย์ และเป็นความหวังแห่งความจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่า ผู้ที่บางครั้งมีความเกรงกลัวพระเจ้าอย่างไร

วันจันทร์

ความรักของพระคริสต์

The Love of Christ

ความบาปแยกพงศ์พันธุ์มนุษย์ออกจากพระเจ้า รอยแยกเปิดกว้าง ระหว่างทั้งสองฝ่าย เว้นแต่รอยแยกจะใกล้เข้ามา มนุษยชาติจะถึงคราวจะ

พินาศชั่ววินรินทร์ อ่าวที่ว่าลึกและอันตราย จะต้องมีบางสิ่งเหลือเชื่ออย่างยิ่งเข้ามาแก้ปัญหาลงของความบาป และประสานมนุษย์คนบาปกับพระเจ้า ผู้ทรงชอบธรรมและบริสุทธิ์ได้ ผู้นั้นจะต้องเป็นหนึ่งผู้ทรงพระชนม์อยู่กับพระเจ้าด้วยพระองค์เอง กล่าวคือทรงเป็นพระเจ้าเหมือนพระบิดาของพระองค์ ผู้กลายเป็นมนุษย์ และในความเป็นมนุษย์นั้น เติมพระทัยจะเสนอพระองค์เองเป็นเครื่องถวายบูชาสำหรับความบาปของเราทั้งหลาย

อ่านพระธรรมยอห์น 1:1-3, 14 และ ฟีลิปปี 2:5-8 พระคัมภีร์นี้เหล่านี้สอนเราว่าพระเยซูคือใคร

พระคริสต์ทรงพระชนม์วินรินทร์ ไม่ทรงฟังฟังใคร หรือสิ่งใดเพื่อการดำรงอยู่ของพระองค์ พระองค์ไม่เพียงเป็นพระเจ้าจากรูปลักษณะภายนอก แต่ทรงเป็นพระเจ้าด้วยพระองค์เอง ทรงมีสภาพของพระเจ้า และทรงพระชนม์อยู่นินรินทร์ พระเยซูทรงสภาพของพระเจ้า ขณะที่พระองค์ทรงบังเกิดในเนื้อหนังของมนุษย์ และทรงสิ้นพระชนม์แทนมนุษย์ทั้งปวงที่ละเมิดพระบัญญัติ และนั่นคือเราทั้งหลายเอง (โรม 3:23)

พระคริสต์ทรงกลายเป็นมนุษย์ โดยปราศจากข้อได้เปรียบเหนือมนุษย์คนอื่นๆ พระองค์รักษาพระบัญญัติของพระเจ้า โดยไม่ใช่ฤทธานุภาพของพระเจ้า แต่ด้วยการไว้วางใจในอำนาจของพระบิดาเบื้องบน ซึ่งอำนาจดังกล่าวทรงมีไว้สำหรับมนุษย์ทุกคนที่ต้องการ

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเต็มร้อย และเป็นมนุษย์เต็มร้อย นี่หมายความว่า พระบุตรทรง “เป็นแสงสะท้อนพระสิริของพระเจ้า และทรงมีสภาวะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์” (ฮีบรู 1:3) พระองค์เป็นองค์เดียวกับ “พระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า” (ลูกา 2:16) นี่หมายความว่า พระองค์เป็นองค์นั้นผู้ “ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์” (โคโลสี 1:17) นี่เป็นองค์เดียวกัน ในฐานะเป็นทารกเยี่ยงมนุษย์ ผู้ทรง “จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย เป็นที่ขอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย” (ลูกา 2:52) นั่นหมายความว่าปราศจากพระองค์ “ไม่มีสักสิ่ง

เดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระวาตะ” (ยอห์น 1:3) และพระองค์ทรงเป็นองค์เดียวกับที่ทรง “ถูกฆ่าเสียโดยแขนไวที่ต้นไม้” (กิจการฯ 5:30)

ถ้าทั้งหมดนี้เปิดเผยให้เห็นความรักของพระคริสต์ที่มีสำหรับเรา และขณะเดียวกันเป็นการสำแดงความรักของพระบิดาซึ่งมีต่อเราเช่นกัน อย่างนี้จึงไม่มีข้อกังขาใดๆ เพราะเรามีเหตุผลมากมายที่จะรู้สึกชื่นชมยินดี และขอบพระคุณองค์พระบิดา และพระบุตรร่วมกัน

อ่านพระธรรมโรม 8:38, 39 อะไรเป็นเหตุผลที่ทรงพลังเพื่อให้เราวางใจพระเจ้า

วันอังคาร

ความรักของพระวิญญาณ

The Love of the Spirit

มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เกือบจะเท่าการเข้าใจผิดในพระบิดา นักศาสนศาสตร์เคยคิดว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นดุจความรักระหว่างพระบิดา และพระบุตร หรือกล่าวอีกอย่างว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเพียง “ความรักผูกพัน” ระหว่างพระบิดาและพระบุตร นี่หมายความว่า พระวิญญาณถูกมองให้เล็กลงด้วยการกล่าวว่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกของพระเจ้าสองพระภาค และพระองค์ไม่มีตัวตนโดยพระองค์เอง

แต่ข้อพระคัมภีร์พิสูจน์ความมีตัวตนของพระองค์ คริสเตียนทั้งหลาย รับประทานในนามของ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” พร้อมกันไปกับพระนามของพระบิดาและพระบุตร (มัทธิว 28:19) พระวิญญาณบริสุทธิ์ถวายสิริแด่พระคริสต์ (ยอห์น 16:14) พระวิญญาณดลใจให้คนบาปตระหนักว่าตนเป็นคนบาป (ยอห์น 16:8) พระวิญญาณสามารถเศร้าเสียพระทัย (เอเฟซัส 4:30) พระองค์เป็นผู้ปลอบประโลม (ยอห์น 14:16) พระองค์ทรงช่วยเหลือ, ให้คำปรึกษา, พระองค์ทรงสอน (ลูกา 12:12) พระองค์ทูลอ้อนวอนเพื่อคนอื่น (โรม 8:26) พระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ (1 เปโตร 1:2) พระเยซูตรัสว่าพระวิญญาณนำไปสู่ความจริงทุกอย่าง (ยอห์น 16:13)

สรุปสั้นๆ พระวิญญาณบริสุทธิ์คือพระเจ้า เหมือนพระบิดา และพระบุตร ทั้งสามพระองค์เป็นพระเจ้าองค์เดียว

ทุกสิ่งทุกอย่างที่พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงทำเปิดเผยความรัก
ของพระเจ้า มีอะไรบ้างที่พระองค์ทรงทำ *ลูกา 12:12; ยอห์น 16:8-13;*
กิจการ 13:2

หลักฐานยิ่งใหญ่ที่สุดของพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ว่าทรงเป็นพระเจ้า นั่น
คือการเสด็จมาบังเกิดของพระคริสต์” (incarnation of Christ) พระเยซูทรง
บังเกิดจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ (มัทธิว 1:20) มีเพียงพระเจ้าที่อาจ “สร้าง”
ได้เช่นนั้น

พระวิญญูญาณบริสุทธิ์สามารถประกอบการอัศจรรย์ที่ตรงกันข้ามกัน
เพื่อพระคริสต์ **ประการแรก** พระองค์นำพระคริสต์ผู้ทรงปรากฏได้ทุกแห่งมา
ปฏิสนธิในครรภ์ของมารีย์ และบังเกิดเป็นพระกุมารเยซู เมื่อเสร็จสิ้นพันธกิจ
พระคริสต์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ในร่างกายของมนุษย์ ทั้ง ๆ ที่ทรงถูกจำกัดภายใน
ร่างกายนั้น **ประการที่สอง** พระวิญญูญาณนำพระคริสต์ที่ถูกจำกัดในร่างกาย
มนุษย์ให้สถิตอยู่กับคริสเตียนรอบโลกได้

เช่นนั้น พระวิญญูญาณบริสุทธิ์พร้อมกับพระบิดาและพระบุตรทรงกำลัง
ทำการเพื่อเรา “พระเจ้าสามพระภาคได้รับการดลใจให้ทรงพระกรุณาต่อเผ่า
พันธุ์มนุษย์ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงประทานพระองค์
เองเพื่อดำเนินแผนการแห่งความรอด” *เอลเลน จี. ไวท์, Counsels on Health,*
หน้า 222

พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทรงรักเราเท่าเทียมกัน
ทรงกำลังทำการเพื่อที่จะช่วยเราให้รอดในอาณาจักรนิรันดร์ของพระองค์ เช่นนั้น
เราสามารถจะเพิกเฉยต่อความรอดยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้อย่างไร

เราสามารถได้การหนุนใจมากเพียงใด ต่อข้อเท็จจริงที่ว่า
พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ทั้งสามพระองค์ทรงทำ
การร่วมกันเพื่อให้บังเกิดผลดีต่อชีวิตชั่ววันนิรันดร์ของเรา

มีเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีสบางคนสงสัยว่าพวกเขาจะได้รับความรอดหรือเปล่า พวกเขาขาดความมั่นใจและมีความต้องการจะทราบอนาคตของพวกเขาในเรื่องชีวิตช่วงนิรันดร์ พวกเขาทำการเพื่อจะให้พวกเขาดีเพียงพอ กระนั้นพวกเขาก็รู้สึกว่ายังขาดอยู่ พวกเขามองตัวเอง และพบเพียงสิ่งเล็กน้อยที่หนุนใจตนในการดำเนินชีวิต

เมื่อเรามองเห็นช่องว่างกว้างระหว่างพระอุปนิสัยของพระคริสต์ และอุปนิสัยของเราเอง หรือเมื่ออ่านข้อพระคัมภีร์อย่างเช่น “เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับ และทางก็แคบผู้ที่หาพบก็มีน้อย” (มัทธิว 7:14) มีใครในพวกเราที่ไม่เคยหวั่นไหวแม้แต่น้อยว่าตนจะทำได้หรือเปล่า

การเตรียมความพร้อมเพื่อวาระสุดท้ายนั้น ต้องมีความมั่นใจในรอดของปัจจุบัน พวกเขาต้อง “สุขใจ” ในความเป็นจริงของความรอด เพื่อที่จะเผชิญอนาคตอย่างไม่เกรงกลัว ดังที่เราได้รับทราบมา พระเจ้าทั้งสามพระภาคทำกิจร่วมกันเพื่อช่วยเราให้รอด ดังนั้นเราควรดำรงชีวิตด้วยความมั่นใจในความรอดของเรา

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ให้ความหวังและความมั่นใจอะไรแก่เราเกี่ยวกับความรอดและสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาจะทำเพื่อเรา *เพลงสดุดี 91:15, 16; โยเอล 2:31, 32; ยอห์น 10:28; โรม 10:9-13; 1 ยอห์น 5:11-13*

เราถูกเรียก และแม้แต่ได้รับพระบัญชา ให้ดำเนินชีวิตบริสุทธิ์ แต่ชีวิตของเราทั้งหลายเป็นผลลัพธ์ของการได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคริสต์ ไม่ได้หมายถึงการบรรลุสู่ความรอด แม้ว่าเราจะต้องสัตย์ซื่อ และอาจต้องพบความตาย เราจะต้องฟังฟังเสมอในของประทาน ซึ่งเป็นความหวังในความรอดเพียงสิ่งเดียว ประชากรของพระเจ้าจะต้องถูกพบว่ามีคุณสมบัติซื่อ และเชื่อฟังในวาระสุดท้าย ความซื่อสัตย์ และการเชื่อฟังบังเกิดขึ้นจากความมั่นใจในสิ่งที่พระคริสต์ทรงได้ทำเพื่อพวกเขา

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:6, 7 อะไรคือ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ”

ข่าวประเสริฐที่กล่าวถึงนี้ “เป็นอมตะ” มีหลักฐานมากมายว่าพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง พระเจ้าผู้ไม่เปลี่ยนแปลงจะไม่ทรงเปลี่ยนพระกิตติคุณ พระกิตติคุณอันเป็นอมตะให้ความมั่นใจแก่คนทั้งปวงผู้เต็มใจที่จะยอมรับพระกิตติคุณที่เปิดเผยการไม่เปลี่ยนแปลงความรักของพระเจ้า และข่าวสารนี้จำเป็นต้องประกาศแก่ชาวโลก ทุกคนจำต้องรับโอกาสที่จะรับฟัง นี่คือเหตุที่พระเจ้าทรงเรียกประชากรของพระองค์ให้ประกาศเผยแพร่พระกิตติคุณ

“ในพระเยซูคริสต์นั้น พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์ และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ด้วยความรักก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์” (เอเฟซัส 1:4, 5) ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะนั้นแท้ที่จริงแล้วคืออะไร

การถูกเลือกโดยพระองค์ “ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก” และพูดเกี่ยวกับ ข่าวประเสริฐ “อันเป็นอมตะ” พระเจ้าทรงวางแผนเพื่อเราจะมีมารอดในพระองค์

มองดูบางถ้อยคำตรงนี้: “ทรงเลือกไว้” “ตั้งแต่ก่อน” “ที่ชอบพระทัย” “ทรงรับเป็นบุตร” มองดูข้อพระคัมภีร์ทั้งสองซึ่งไปไปยังพระประสงค์ของพระเจ้า เพื่อเราจะได้รับชีวิตนิรันดร์ “ในพระองค์” ความจริงที่พระเจ้าทรงทำทั้งหมดในอดีตที่ผ่านมา (ดูใน 2 เรสะโลนิกา 2:13; 2 ทิโมธี 1:9 ด้วย) ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ชี้ไปยังพระคุณของพระองค์ว่าความรอดของเรามาจากบางสิ่งที่เราไม่สามารถทำ หรือประกอบบุญกุศลใดๆ ได้ทั้งหมดเป็นการกระทำให้เกิดขึ้นจากพระอุปนิสัยแห่งความรักของพระเจ้า ถ้าความรอดนั้นมาจากสิ่งใดๆ ที่เราทำ เราจะถูกเลือกให้รับความรอดในพระองค์แม้แต่ก่อนเรามีตัวตนได้อย่างไร ดังนั้นการเลือกนั้นเป็นของเราไม่ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธ

และการทรงเลือกทำให้ปรากฏในชีวิตของผู้ถูกเลือกอย่างไร คือ “ในพระเยซูคริสต์นั้น พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์ และปราศจากตำหนิในสายพระเนตรของพระองค์” (เอเฟซัส 1:4) ตรงนี้ก็เช่นกัน ว่าเราได้ถูกเลือกไว้เพื่ออะไร

เราถูกเรียกให้เผยแพร่พระกิตติคุณ “อันเป็นอมตะ” แก่โลกซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “ข่าวสุดท้าย” ก่อนพระคริสต์จะเสด็จกลับมาครั้งที่สองเพราะเหตุใดเราจะต้องทราบ และมีประสบการณ์ความเป็นจริงของ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” ในชีวิตของเราเองก่อนที่เราสามารถจะแบ่งปันกับคนอื่น

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

เราสามารถมีความมั่นใจในความรอด แต่เราจะต้องไม่ทีกักเอาเองอย่างเช่นในกรณีของความเชื่อมั่นอันเป็นเท็จ พระเยซูทรงเตือนในเรื่องนี้ด้วยโดยตรัสว่า “มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในแผ่นดินสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยของพระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์กล่าวพระวจนะในพระนามของพระองค์ และได้ขบมือออกในพระนามของพระองค์ และได้ทำการมหัศจรรย์เป็นมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า เราไม่รู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำชั่ว จงไปเสียให้พ้น จากหน้าเรา” (มัทธิว 7:21-23)

ผู้คนเหล่านี้ทำผิดพลาดร้ายแรงสองประการ **ประการแรก** แม้ว่าพวกเขาอาจได้ทำการใหญ่ อย่างไรก็ตามในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พวกเขาไม่ได้ทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ นั่นคือการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า “จงถอยไปจากเรา เจ้าผู้ ‘ไม่ปราศจากบาป’” หรือ “เจ้าผู้ปราศจากความผิด” หรือ “เจ้าไม่ตีสมบุรณ์” แต่เป็นว่า พระองค์ทรงพรรณนาพวกเขาดูจะเป็น “พวกไร้กฎหมาย” หรือผู้ “ปราศจากพระบัญญัติ” **ประการที่สอง** สังเกตการเน้นของพวกเขาในตัวพวกเขาเอง และในสิ่งที่

พวกเขาได้ทำสำเร็จ: ไม่ใช่เราทำสิ่งนี้ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และเรา
ได้ทำสิ่งอื่น และทั้งหมดในนามของพระองค์ด้วย โปรด! พวกเขาได้แยกห่าง
จากพระคริสต์ และชี้ให้เห็นงานของพวกเขาเองในความพยายามจะทำ พวกเขา
เองชอบธรรมต่อพระพักตร์ของพระเจ้า เป็นผลงานอันเดียวที่จะช่วยเราให้รอด
โดยพระคุณความดีของพระคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยเราให้รอด โดยความเชื่อ ตรงนี้เอง
เป็นจุดที่นำความมั่นใจมาสู่เรา ซึ่งไม่ได้เกิดขึ้นในตัวของเราเอง หรือการงาน
ของเรา แต่เป็นสิ่งเดียวที่พระคริสต์ได้ทำเพื่อเรา คุณต้องการความมั่นใจ จง
เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้า และวางใจในคุณความดีและความชอบธรรม
ของพระคริสต์ แล้วคุณ将有ความมั่นใจทุกอย่างเท่าที่คุณต้องการ

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มาร์ติน ลูเธอร์ กล่าวว่า “เมื่อมองดูตัวเอง ข้าพเจ้าไม่ทราบว่าจะรอดได้อย่างไร แต่เมื่อมองดูพระเยซู ข้าพเจ้าก็ไม่ทราบว่าจะพินาศได้อย่างไร” ท่านพบปัญญาจากคำกล่าวนี้หรือไม่ เพราะเหตุใดจึงควรรักษาข้อความนี้ไว้
2. จงอภิปรายประเด็นนี้: เราได้รับการเลือกไว้เพื่อความรอดก่อนที่จะวางรากฐานของแผ่นดินโลก แต่เพราะเหตุใดจึงไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับความรอดทั้งหมด นี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับทางเลือกของพระเจ้า แต่เป็นการเลือกของมนุษย์เอง
3. ภาพของสงครามการต่อสู้อันยิ่งใหญ่ช่วยให้เราจัดการความชั่วร้ายที่เกิดขึ้นจริงได้ดีกว่าอย่างไร แม้ว่าจะเกิดขึ้นในโลกที่พระเจ้าพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรัก

บทที่ 5

พระคริสต์ในพระวิหารแห่งสวรรค์

Christ in the Heavenly Sanctuary

วันที่ 28 เมษายน – 4 พฤษภาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 8:3; ยอห์น 1:29; วิวรณ์ 5:12; ฮีบรู 7:1-28; 9:11-15;

เลวีนิติ 16:13; ฮีบรู 9:20-23

ข้อควรจำ

“เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูง และได้ประทานพระนาม เหมือนนามทั้งปวง ให้แก่พระองค์ เพราะพระนามนั้นทุกเข้าในสวรรค์ ที่แผ่นดินโลก ได้พ้นแผ่นดินโลกจะคุกเข่าลงกราบพระเยซู” (ฟิลิปปี 2:9, 10)

เมื่อกล่าวถึงพระเยซูในพระวิหารแห่งสวรรค์ พระธรรมฮีบรู 6 กล่าวไว้ว่า “ที่พระเยซูผู้ทรงนำหน้าได้เสด็จเข้าไปก่อนเพื่อเราแล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงรับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ ตามแบบอย่างเมลคีเซเดคคนั้น” (ฮีบรู 6:20)

ข้อพระคัมภีร์โดยเฉพาะพระคัมภีร์ใหม่ กล่าวอย่างชัดเจนมากเกี่ยวกับบทบาทของพระเยซูในพระวิหารแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงรับบทบาทนี้ หลังจากที่ทรงดำเนินพันธกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกเสร็จสิ้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงถวายบูชาพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นเครื่องไถ่บาปมนุษย์ (อ่าน ฮีบรู 10:12)

สัปดาห์นี้เราจะสำรวจพันธกิจของพระเยซูในพระวิหารแห่งสวรรค์ พันธกิจการทูลขอเพื่อคนอื่น ๆ นับเป็นงานสำคัญในการเตรียมประชากรของพระองค์ให้พร้อมสำหรับวาระสุดท้าย เราได้เห็นภาพคำเตือนที่หนักแน่น

ดังนั้น “ประชากรของพระเจ้าจะต้องเข้าใจเรื่องสถานนมัสการและการพิจารณาพิพากษาอย่างถ่องแท้ ทุกคนต้องมีความรู้เรื่องตำแหน่งและพระราชกิจของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ หากไม่แล้วมันเป็นไปได้ที่พวกเขาจะนำความเชื่อซึ่งจำเป็นสำหรับช่วงเวลานี้ออกมาใช้หรือเข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้เขาไปอยู่” *เอลเลน จี. วัตต์, ปลายทางแห่งความหวัง, หน้า 453*

พระคริสต์กำลังทำอะไรเพื่อเราในพระวิหารบนสวรรค์ และเหตุใดจึงสำคัญมากสำหรับเราที่จะเข้าใจ สิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นเป็นพิเศษในวาระสุดท้าย

วันอาทิตย์

การถวายบูชาสูงสุด

Supreme Sacrifice

การศึกษาการถวายบูชาสูงสุดของพระคริสต์อาจไม่ได้เตรียมเหล่าผู้เชื่อสำหรับวาระสุดท้ายได้มากนัก บ่อยครั้งมนุษย์มองไปยังเป้าหมายของพวกเขา ซึ่งนั่นเป็นเหตุผลที่มีน้ำหนัก แต่จะเป็นการดีเช่นกันที่จะตระหนักว่าเป้าหมายยังอยู่เบื้องหลังของพวกเขา เราพูดคุยกันเรื่องของคาล์วาริ พระเยซูทรงบรรลุปเป้าหมายตรงนั้นเพื่อเรา นี่คือนี่ที่ย้อนกลับไม่ได้ เป็นสิ่งสุดท้าย และเป็นบางสิ่งสำหรับเป้าหมายข้างหน้าเช่นกัน

อ่านพระธรรมโรม 8:3; 1 ทิโมธี 1:17; 6:16; 1 โครินธ์ 15:53
เพราะเหตุใดพระเจ้าจึงทรงส่งพระบุตรของพระองค์ลงมาในโลก

พระเจ้าทรงส่งพระคริสต์มาเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาป เพื่อที่จะรับการลงโทษบาปในเนื้อหนัง นี่หมายความว่าถึงอะไร ในฐานะที่เป็นบุคคลที่ไม่รู้จักตาย พระคริสต์ไม่อาจตายได้ ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าต้องมาบังเกิดเป็นมนุษย์ คือการรับเอาธรรมชาติที่ตายได้เป็นของพระองค์เอง เพื่อพระองค์จะสามารถตายแทนเราได้

ผ่านการเป็นพระเจ้า และผ่านธรรมชาติของพระเจ้า พระเยซูทรงสภาพ “เหมือนมนุษย์” “พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟิลิปปี 2:6-8) ในทางที่พระเจ้าทรงทราบคือความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ไม่ตายเมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน และในบางด้านนอกเหนือความเข้าใจของมนุษย์คือ ความเป็น

พระเจ้าของพระเยซูคริสต์สงบนิ่งในช่วงเก้าเดือนในครรภ์และในหลุมฝังศพ และพระเยซูไม่เคยใช้อำนาจความเป็นพระเจ้ามาเสริมความเป็นมนุษย์ในการทำพันธกิจตลอดชีวิตของพระองค์ในโลกนี้

อ่านพระธรรมลูกา 9:22 สิ่งนี้ได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับ “ความตั้งใจ” (intentionality) ในการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์

พระคริสต์ทรงบังเกิดเพื่อจะสิ้นพระชนม์ เราสามารถจินตนาการได้ว่าไม่มีแม้ช่วงขณะเดียวในความเป็นนิรันดร์ที่พระองค์เป็นอิสระจากความคิดที่ว่าได้รับการเยาะเย้ย การดูต่ำ และการเข็ญนตี การถูกตรึงกางเขนที่พระองค์จะต้องพบนี้เป็นความรักที่เปรียบไม่ได้ ไม่เคยมีมนุษย์เคยพบเห็นมาก่อน เป็นความรักและการเสียสละที่ไม่มีวันที่ใครจะเข้าใจได้อย่างถ่องแท้

มีอะไรที่มนุษย์ทำในการเผชิญหน้ากับความทุกข์ประเภทนี้ นอกจากก้มลงกราบและมนัสการด้วยความเชื่อและการเชื่อฟัง ไม้กางเขนบอกเราว่าความดีของมนุษย์นั้นไร้ค่าอย่างไร

วันจันทร์

ลูกแกะของพระเจ้า

The Lamb of God

อ่านพระธรรมยอห์น 1:29; วิวรรณ์ 5:12; 13:8 มีลักษณะของสัตว์ประเภทใดที่ชื่อพระคัมภีร์เหล่านี้กล่าวถึงเหมือนกัน รูปร่างของสัตว์ตัวนี้มีความสำคัญอย่างไร ที่ช่วยเราให้เข้าใจถึงแผนการแห่งความรอด

เมื่อท่านยอห์น ผู้ให้บังเกิดมาเรียกพระเยซูว่า “พระเมษโปดก หรือลูกแกะของพระเจ้า” ท่านได้กล่าวอ้างอิงอย่างถูกต้อง เล็งถึงพระวิหาร และท่านกล่าวโดยตรง เมื่อท่านอ้างถึงการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์เพื่อความบาปว่าเป็นการทำให้สำเร็จสมจริงของลูกแกะทั้งปวง (ทุกปีในพิธีการฆ่าสัตว์ถวายบูชาในพระวิหารของชาวยิว) สัตว์ถูกฆ่าเพื่อเป็นการถวายบูชาสำหรับความบาป ที่จริงในพระกิตติคุณทั้งสิ้น ไม่ว่าจะสอนเรื่องอะไรท้ายที่สุดจะกล่าวถึง

พระเยซู และบทบาทของพระองค์ในฐานะเป็นลูกแกะของพระเจ้า ที่นำความ
ผิดบาปของโลกออกไป

แต่เรื่องของพระเยซู และงานของพระองค์สำหรับความรอดของเราไม่
ได้จบลงในพระกิตติคุณ แม้แต่ตอนเมื่อทรงสิ้นพระชนม์ และฟื้นคืนพระชนม์

จากจุดเริ่มต้นในพระธรรมฮีบรูได้เอ่ยถึงพระคริสต์ที่ทรงเป็นมหา
ปุโรหิตในพระวิหารแห่งสวรรค์ ซึ่งเกิดขึ้นภายหลังจากที่ทรงเป็นลูกแกะ
ถวายบูชาเสร็จแล้ว จากการเอ่ยถึงครั้งแรกในบทบาทนี้ของพระองค์ภายหลัง
ไม้กางเขน (ฮีบรู 1:3) เป็นบทที่บันทึกเหตุการณ์ตามมา ที่กล่าวอ้างว่า
พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิต ซึ่งบรรยายภาพงานของพระองค์ในพระวิหาร
บนสวรรค์อย่างละเอียดใน ฮีบรู 7:1-28

**อ่านพระธรรมฮีบรู 7:1-28 ผู้เขียนได้พูดอะไรตรงนี้เกี่ยวกับ
พระเยซู**

แม้ว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มีความลึกซึ้ง มีความรู้มรavy มีส่วนประกอบ
สำคัญที่ข้อพระคัมภีร์กำลังพูดว่าพระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตที่ดีกว่าเหล่า
ปุโรหิตจากเชื้อวงศ์ของอาโรน ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในพลับพลาบนโลก แต่บัดนี้
แทนที่จะใช้มหาปุโรหิตบนโลก หรือพลับพลา หรือพระวิหารบนโลก เรามีมหา
ปุโรหิตทำการรับใช้ในพระวิหารบนสวรรค์ ดังนั้นเมื่อเราโฟกัสสายตาของเรา
บนพระเยซู เราสามารถโฟกัสพระองค์ว่าทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา บน
พระวิหารบนสวรรค์

วันอังคาร **มหาปุโรหิตของเรา**
Our High Priest

**อ่านพระธรรมฮีบรู 7:24-27; 8:6 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้ความ
หวังอะไรแก่เรา**

พระคริสต์ทรงสามารถช่วยให้รอดได้อย่างสมบูรณ์ ด้วยคุณสมบัติที่
ปุโรหิตอื่นไม่มี พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมีสิทธิอำนาจภัยบาปได้
พระองค์ทรงเป็นปุโรหิตอยู่ในตำแหน่งถาวร ในช่วงสมัยของคริสเตียน

พระองค์เป็นคนกลางอธิษฐานแทนประชากรของพระองค์ตลอดเวลา ด้วยความรักและพระเมตตาอย่างเต็ม เหมือนตอนที่พระองค์ทรงรักษา และปลอบประโลมผู้เปล่าเปลี่ยวในโลกนี้ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ แต่ทรงเกิดและเติบโต ไร้ความบาป และคงสภาพอยู่เช่นนั้น และฐานะผู้ปราศจากซึ่งความบาป ทรงสิ้นพระชนม์เพราะทรงแบกรับเอาความบาปของมวลมนุษย์ มีเพียงพระองค์ผู้เดียว ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าและมนุษย์ที่สามารถทูลถวายแทนคนบาปในวิหารบนสวรรค์ได้

สิ่งที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้แสดงให้เห็น คือการถวายบูชาของพระคริสต์ เป็นครั้งเดียว และมีผลสำหรับคนทั้งมวล เป็นสิ่งจำเป็นต้องเกิดเพียงครั้งเดียว และเพียงพอที่จะนำความรอดแก่มนุษย์ทุกคน

ยิ่งกว่านั้น เมื่อพิจารณาใครคือผู้สิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เหตุใดการถวายบูชาเช่นนั้นจึงเพียงพอสำหรับมนุษย์ทุกรูปทุกนาม

อ่านพระธรรมฮีบรู 9:11-15 พระคริสต์ทรงได้รับอะไรสำหรับเรา ผ่านการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และบัดนี้ทรงดำเนินพันธกิจการรับใช้ของพระองค์ในสวรรค์

พระธรรมฮีบรู 9:12 กล่าวว่า พระคริสต์ได้ “ทรงไถ่มนุษย์ให้รอดชั่ว-นิรันดร์” ภาษากรีกใช้คำว่า (redemption) “การไถ่ถอน หรือการไถ่คืน” และคำว่า (ransoming) “การไถ่ตัวหรือการไถ่เชลย” “การปลดปล่อย” และ “การช่วยให้รอด” เป็นคำเดียวกันที่ใช้ในพระธรรมลูกา 1:68 เมื่อ “เศคาริยาห์” ประกาศว่า “พระองค์ทรงเยี่ยมเยียน และช่วยให้ชนชาติของพระองค์” ส่วนที่เป็นสัญลักษณ์ถึงพระโลหิตของพระคริสต์ เป็นสิ่งเดียวที่เพียงพอสำหรับการถวายบูชา ซึ่งหมายถึงพระคริสต์ ซึ่งเป็นการถวายบูชาลูกแกะ ซึ่งนำมาถึงการไถ่ให้รอด การปลดปล่อยหนี้ และข่าวสารยิ่งใหญ่แห่งพระกิตติคุณที่พระคริสต์ได้รับไม่ใช่สำหรับพระองค์เอง แต่สำหรับเรา และมันได้กลายเป็นสิ่งที่มีผลสำหรับคนทั้งปวง ผู้ต้อนรับการถวายบูชาของพระคริสต์เพื่อพวกเขา

อาศัยแนวคิดนี้ ที่พระคริสต์ทรง “ได้รับ” “การไถ่ให้รอดชั่วนิรันดร์” สำหรับเรา และเป็นภายหลังที่พระองค์ “ได้ทรงทำสำเร็จ”

ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารบนสวรรค์ในนามของเรา สิ่งนี้ให้ความหวังอะไรแก่เรา

พุธ

ผู้ทูลขอเพื่อเรา

Our Intercessor

แม้ความบาปได้นำความกลัวในการแยกจากกันระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ ผ่านการสิ้นพระชนม์ไถ่บาปด้วยความตาย เราในฐานะมนุษย์ได้ถูกนำมาสู่พระเจ้า และสามารถเข้าถึงพระองค์ได้อย่างต่อเนื่อง” (ดู เอเฟซัส 2:18; 1 เปโตร 3:18)

“ความหวังที่เรายึดมั่นนั้น เป็นเสมือนสมอที่แน่น มั่นคงของจิตใจ ความหวังนั้นที่นำไปสู่อภิสุทธิสถานข้างหลังม่าน ที่พระเยซูผู้ทรงนำหน้าได้เสด็จเข้าไปก่อนเพื่อเราแล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงรับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ ตามแบบอย่างมัลคีเซเดคนั้น” (ฮีบรู 6:19, 20) ตามข้อพระคัมภีร์นี้ พระเยซูทรงทำอะไรเพื่อเรา

อ่านพระธรรมฮีบรู 9:24 พระคัมภีร์ข้อนี้กล่าวว่า งานของพระคริสต์รวมไปถึงอะไร

พระเยซูทรงเป็นผู้ทรงนำหน้า ได้เข้าไปเป็นตัวแทนของเราสู่พระวิหารบนสวรรค์ แม้แต่เข้าไปอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อเรา นั่นคือพระเยซูทรงยืนอยู่ด้านหน้าพระบิดา ทรงนำเสนอพันธกิจการไถ่ให้รอดของพระองค์ นั่นคือ “การไถ่ให้รอดชั่วนิรันดร์” ที่พระองค์ “ทรงได้รับในนามของเรา”

ถูกแล้ว เมื่อเราเชื่อในพระเยซู ความบาปของเราได้รับการอภัย และเรายืนอยู่หน้าพระเจ้าได้รับการอภัย บาปและได้รับการชำระให้สะอาด แต่ข้อมูลยังอยู่แม้ภายหลังเราได้กลายเป็นคริสเตียน เรายังคงทำบาปในบางครั้งแม้ว่าจะมีพระสัญญาแห่งชัยชนะอัศจรรย์ก็ตาม ในกรณีเช่นนั้น พระเยซูในฐานะมหาปุโรหิตเฝ้าทูลขอจากสิ่งที่พระองค์ได้ทำแทนเราต่อพระพักตร์พระบิดา “ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้าถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์

อยู่เป็นนิตย์ เพื่อช่วยทูลขอพระกรุณาให้คนเหล่านั้น” (ฮีบรู 7:25)

มีอะไรเกิดขึ้นเมื่อคริสเตียนไม่รู้สึกรู้สีกต้องการพระคุณของพระคริสต์ที่มีให้อย่างต่อเนื่อง หมายความว่า ไม่ว่าจะมีชีวิตใหม่หรือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างไรเขาก็ไม่รู้สึกรู้สีกถึงความจำเป็นที่ต้องได้รับการอภัยบาปใช้หรือไม่ ถ้าเช่นนั้นเพราะเหตุใดการรู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตจึงมีคุณค่าต่อเรา

วันพฤษภาคม

วันลบบาป

The Day of Atonement

พระธรรมฮีบรูสอนว่าการประกอบพิธีในพลับพลาบนโลก มีต้นแบบมาจากพระวิหารบนสวรรค์ สถานที่ซึ่งพระคริสต์เสด็จเข้าไป และปฏิบัติงานอย่างเป็นทางการในฐานะมหาปุโรหิตของเรา การประกอบพิธีบนโลก ซึ่งพลับพลาที่อยู่สองห้อง การประกอบพิธีถวายบูชา และพิธีชำระพลับพลาให้บริสุทธิ์ เป็น “เงาของพระวิหารแห่งสวรรค์ ดังที่ท่านโมเสสได้รับพระบัญชาจากพระเจ้า เมื่อพระเจ้าตรัสสั่งให้ท่านสร้างพลับพลาขึ้น” (ฮีบรู 8:5)

และเหมือนการประกอบพิธีในพลับพลาบนโลก ซึ่งเป็นการประกอบพิธีในทั้งสองห้องของพลับพลาคือห้องแรก ห้องวิสุทธิสถาน และห้องถัดมา ห้องอภิสุทธิสถาน ซึ่งก็เช่นเดียวกัน พระคริสต์ทรงประกอบพิธีในพระวิหารบนสวรรค์ ในพลับพลาบนโลก แนวคิดเรื่องการพิพากษาได้ถูกนำเสนอใน “วันลบบาป” (the day of Atonement) ซึ่งมีผลทำให้พลับพลาได้รับการชำระให้สะอาด ดังที่ได้พรรณนาไว้ในพระธรรมเลวีนิติ บทที่ 16 พิธีนี้ประกอบขึ้นปีละหนึ่งครั้ง เมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปในห้องที่สองของพลับพลา คือห้องอภิสุทธิสถาน (เลวีนิติ 16:12-14) เพื่อที่จะประกอบพิธีการชำระ และลบบาปในฐานะตัวแทนของประชาชน

อ่านพระธรรมฮีบรู 9:20-23 มีอะไรต้องทำให้บริสุทธิ์ และชำระให้สะอาด และเหตุใดสิ่งนี้จึงถูกกล่าวอย่างชัดเจนถึงวันประกอบพิธีลบบาปของพระคริสต์

นักวิชาการรู้สึกประหลาดใจในแถลงการณ์ที่พระวิหารบนสวรรค์เอง เป็นต้องได้รับการชำระให้สะอาด หรือ “ทำให้บริสุทธิ์” อย่างไม่รู้จบ เมื่อได้ เข้าใจข้ออ้างอิงเรื่อง “วันลบบาป” แล้วครั้งหนึ่งปัญหาทั้งหมดไป พระธรรมฮีบรู 9:23 แสดงว่าพันธกิจของพระคริสต์ที่ประกอบในพระวิหารบนสวรรค์เป็นการแสดงออกถึงของแท้ที่มหาปุโรหิตได้ประกอบเป็นประจำในผลิผลของชนชาติอิสราเอลบนโลกในวันลบบาป การประกอบพิธีของปุโรหิตบนโลกเป็น “เงาล่วงหน้า” ของการประกอบพิธีของพระคริสต์ในวันหนึ่งซึ่งพระองค์ จะทรงประกอบพิธีเดียวกันบนสวรรค์ ข้อพระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าการชำระ พระวิหารบนสวรรค์เกิดขึ้นทันทีเมื่อพระคริสต์เสด็จขึ้นไปบนสวรรค์หรือไม่ จากการศึกษาพระธรรมดาเนียล เราสามารถมองเห็นส่วนของประโยคตอนนี้ว่า พิธีดังกล่าวเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1844 ดังนั้นขณะที่เราเป็นคริสเตียนที่กำลังจะเผชิญกับช่วงวันสุดท้าย เราจำเป็นต้องเข้าใจความแน่นอนของเวลา (solemnity of time) ที่ว่า เราอยู่ในภาวะวางความมั่นใจในสิ่งที่พระคริสต์ได้ ทรงทำเพื่อเราในอดีต และที่กำลังทรงดำเนินการเพื่อเราใน ห้องวิสุทธิสถาน แห่งพระวิหารบนสวรรค์

ข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งประกาศว่า “จงยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว” (วิวรณ์ 14:7) การพิพากษาที่ซึ่งถึงวาระสุดท้ายที่ใกล้เข้ามา ความจริงนี้ควรมีผลต่อการดำเนินชีวิตของเราอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

พระธรรมฮีบรูชี้ไปยังพระวิหารบนสวรรค์ที่เป็นต้นแบบของพระราชกิจที่พระคริสต์ทรงทำเพื่อเป็นเครื่องถวายบูชาของเราบนโลก และทรงเป็นมหาปุโรหิตของเราบนสวรรค์ ผลิผลของชนอิสราเอลมักจะหมายถึงความถึง วัตถุประสงค์ของบทเรียนแห่งพระกิตติคุณ เพื่อที่จะสอนชาวยิวถึงแผนการแห่งความรอด ซึ่งรวมถึงการถวายบูชา การทูลอ้อนวอนเพื่อคนบาป การพิพากษา และวาระสุดท้ายของความบาป พระธรรมดาเนียลได้ให้ความ

กระจ่างเพิ่มเติมเกี่ยวกับวาระสุดท้าย ในประเด็นของพันธกิจการรับใช้ครั้งสุดท้ายในพระวิหารบนสวรรค์ “ซึ่งกล่าวเน้นในเรื่องการชำระให้สะอาด การพิพากษาและการแก้ต่าง วาระสุดท้ายของนิมิตของท่านดาเนียลจินตนาการให้เห็น “วันลบบาป” ที่เกิดขึ้นท้ายสุดของประวัติศาสตร์โลก การชำระให้สะอาดเชื่อมต่อโดยตรงกับพระวิหารบนสวรรค์ และกับงานของพระเมสสิยาห์ในฐานะกษัตริย์ และปุโรหิต นิมิตต่างๆ แนะนำเรื่องเวลา ทำให้เป็นไปได้สำหรับผู้อ่านที่จะกำหนดเวลาเจาะจงของจุดเริ่มต้นพันธกิจสุดท้ายของพระองค์ในการชำระให้สะอาด การพิพากษา และการแก้ต่างในสวรรค์สถานของพระเจ้า” Handbook of Seventhday Adventist Theology, หน้า 394

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. ดูข้ออ้างอิงจาก เอลเลน จี. ไวท์ “ตั้งในสมัยโบราณ บาปทั้งหลายของประชาชนถูกโอนไปยังเครื่องบูชาไถ่บาปด้วยความเชื่อ และผ่านทางเลือดของสัตว์ที่เป็นเครื่องบูชานั้น บาปได้ถูกโอนถ่ายไปยังสถานนมัสการบนโลก พิธีในพันธสัญญาใหม่ก็เช่นกัน โดยความเชื่อบาปของผู้ที่กลับใจจะถูกนำไปวางไว้กับพระคริสต์และจะถูกโอนถ่ายไปยังสถานนมัสการในสวรรค์ และเช่นเดียวกับที่พิธีชำระจำลองในโลกจะเสร็จสิ้นได้ด้วยการกำจัดบาปที่ทำให้สถานนมัสการเปราะเปื้อนออกไปฉันใด การชำระจริงที่มีขึ้นในสถานนมัสการบนสวรรค์ก็จะเสร็จสิ้นได้ด้วยการกำจัดหรือลบบาปออกจากสมุดบันทึกฉันนั้น แต่ก่อนที่จะลบบาปเหล่านี้ทิ้งไปได้สำเร็จนั้น จะต้องมีการตรวจสอบสมุดบันทึกเพื่อดูว่าผู้ใดกลับใจจากบาปและเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาจึงจะได้รับประโยชน์จากการลบมลทินบาปของพระองค์” เอลเลน จี. ไวท์, ปลายทางแห่งความหวัง, หน้า 288 สองสิ่งนี้เผยให้เห็นผู้ที่ได้รับการลบบาปของพระคริสต์มีอะไรบ้าง เพราะเหตุใดการเข้าใจสิ่งนี้จึงสำคัญสำหรับพลไพร่ของพระเจ้าโดยเฉพาะในวาระสุดท้าย
2. อ่านพระธรรมเลวีนิติ 16:15, 16 เลือดสำคัญอย่างไร เลือดเป็นเครื่องหมายแทนอะไร เพราะเหตุใดเลือดจึงสำคัญในวันลบบาปสมัยก่อน และมีความหมายอะไรสำหรับเราในเวลานี้

บทที่ 6

“การเปลี่ยนแปลง” ธรรมบัญญัติ

The “Change” of the Law

วันที่ 5 - 11 พฤษภาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

โรม 8:1; 7:15-25; โรม 7:1-14; ยอห์น 20:19-23;

กิจการฯ 20:6, 7; ดาเนียล 7:23-25; วิวรรณ์ 13:1-17

ข้อควรจำ

“ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายของคัมภีร์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนของคัมภีร์ผู้สูงสุดนั้น อิดหนาระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระ และธรรมบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ” (ดาเนียล 7:25)

คุณย์กลางความเข้าใจของเราเกี่ยวกับเหตุการณ์ในวาระสุดท้ายขึ้นอยู่กับคำพยากรณ์ที่พบได้ในพระคัมภีร์ ซึ่งชาตานจะทำงานหนักกว่าเดิม และทำการข่มเหงผู้ติดตามพระเจ้า เครื่องหมายของกลุ่มคนยุคสุดท้ายคือ “พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับพงศ์พันธุ์ของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซู” (วิวรณ์ 12:17)

คำถามเรื่องพระบัญญัติของพระเจ้า เจาะจงเป็นพิเศษคือคำถามเกี่ยวกับพระบัญญัติสิบประการโดยเฉพาะข้อที่สี่เกี่ยวกับวันที่เจ็ดของสัปดาห์ที่เป็นวันสะบาโตแม้เราจะเข้าใจว่าความรอดเป็นมาโดยความเชื่อเพียงอย่างเดียว แต่ความเชื่อหมายถึงการถือรักษาพระบัญญัติ ซึ่งรวมไปถึงวันสะบาโต แน่นนอน

การถือรักษาวันสะบาโตเพียงประการเดียวคงไม่นำเราไปถึงความรอด เราเข้าใจด้วยเช่นกันว่าในวาระสุดท้าย การเชื่อในพระบัญญัติของพระเจ้า รวมถึงพระบัญญัติข้อที่สี่เรื่องวันที่เจ็ด-วันสะบาโต ซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงออกภายนอก เป็นการบ่งบอกว่าความจงรักภักดีของเราวางอยู่ที่ไหน

ความแตกต่างนี้จะกลายเป็นสิ่งที่ปรากฏชัดท่ามกลางเหตุการณ์ซึ่งเป็นจุดสุดยอดคำพรรณนาในวิวรณ์ บทที่ 13, 14 เมื่อแหล่งอำนาจทั้งหมดกำหนดให้ทางศาสนา และการเมืองรวมกันเป็นหนึ่งเดียวกัน บีบบังคับให้นมัสการพระเจ้าในรูปแบบที่ผิดแผกเข้ากับประชากรของโลก ทั้งหมดของภาวะผิดแผกนี้พระธรรมวิวรณ์ 14:7 ได้กล่าวเตือนไว้แล้วว่า “จงนมัสการพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย” (วิวรณ์ 4:7) นั่นคือ จงนมัสการพระเจ้าองค์พระผู้สร้างเท่านั้นไม่ใช่ผู้อื่น

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังพระบัญญัติของพระเจ้า โดยเฉพาะในเรื่องวันสะบาโต และจะสัมผัสประเด็นต่างๆ โดยรอบในความพยายาม ที่ให้มีการเปลี่ยนแปลงพระบัญญัติ ซึ่งมีความหมายสำหรับเราที่อยู่ในช่วงที่ใกล้วาระสุดท้ายนี้

วันอาทิตย์

พระสัญญา

The Promise

หนึ่งในพระสัญญายิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์พบได้ในพระธรรมโรม 8:1 “เหตุฉะนั้นการลงโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย” ถ้อยคำนี้มาในประเภทของจุดสุดยอด ซึ่งเป็นการสรุปของสายพานแห่งความคิดของสิ่งที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ ทราบได้จากการศึกษาสิ่งที่ท่านเปาโลได้พูดไว้ก่อนหน้านี้ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ เพื่อเราจะสามารถเข้าใจได้ดีขึ้นใน ความหวัง และพระสัญญาที่ได้พบ

อ่านพระธรรมโรม 7:15-25 อะไรคือส่วนประกอบสำคัญของสิ่งที่ท่านเปาโลกำลังพูดในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ที่ทำให้ให้ท่านกล่าวออกมาในพระธรรมโรม 8:1 อย่างมั่นใจ

ผ่านการโต้เถียงอย่างหนักในท่ามกลางคริสเตียนทั้งหลายในประเด็นที่
ท่านเปาโลเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับท่านเปาโลเองในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง
สิ่งหนึ่งที่ชัดเจน: แทนที่ท่านเปาโลจะพูดเกี่ยวกับ “สภาพที่เป็นจริงของความ
บาป” ที่ทุกคน รวมทั้งผู้นำคริสเตียน สามารถเชื่อมโยงในบางลักษณะที่ต้อง
ต่อสู้ดิ้นรน ในสิ่งที่ท่านเปาโลพูดถึงตรงนี้ ท่านจะไม่มีรู้สึกถึงการจุดรั้งของ
เนื้อหนัง และของ “ความบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง” ของพวกเขาหรือ ซึ่งเป็นเหตุ
ให้พวกเขาทำในสิ่งที่พวกเขาทราบว่าพวกเขาไม่ควรทำ หรือไม่อยากทำในสิ่ง
ที่พวกเขาควรทำอย่างไร สำหรับท่านเปาโล ปัญหาไม่ได้อยู่ที่พระบัญญัติ
ปัญหาอยู่ที่เนื้อหนังของเรา

มีใครที่ไม่พบว่าตัวเองต้องการทำในสิ่งที่ถูก แต่กลับไปทำสิ่งที่ผิด
แม้แต่ท่านเปาโลไม่ได้กำลังพูดเกี่ยวกับบาปที่เล็งไม่ได้ ในชีวิตของคริสเตียน
ที่เกิดใหม่ตรงนี้ แน่หนอนท่านเปาโลกล่าวอย่างแข็งขันเท่าที่คนหนึ่งเคยเผชิญ
เมื่อคนนั้นแสวงหาทางที่จะเชื่อฟังพระเจ้า

ดังนั้นท่านเปาโลมาถึงข้อพระคัมภีร์มีชื่อเสียงที่กล่าวว่า: “โอย ข้าพเจ้า
เป็นคนน่าสมเพชอะไรเช่นนี้ ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายนี้ ซึ่งเป็น
ของความตายได้” (โรม 7:24) คำตอบของท่านจะพบได้ในพระเยซูและใน
พระสัญญายิ่งใหญ่ที่ไม่มีการปรับโทษผู้เชื่อในพระเยซู โดยพระคุณผู้ที่ดำเนิน
ชีวิตสอดคล้องไปกับพระวิญญาณ ถูกแล้ว ผู้เชื่อยังต้องต่อสู้ดิ้นรน ยังต้อง
เผชิญการทดลอง และความบาปมีตัวตนจริง แต่โดยความเชื่อในพระเยซูเหล่า
ผู้เชื่อในพระองค์ไม่ต้องถูกปรับโทษโดยพระบัญญัติ โดยเนื้อแท้จริงแล้ว
พวกเขาเชื่อฟัง ดังนั้นพวกเขาเรียนรู้ที่จะดำเนินในฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เนื้อหนัง

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับวันนี้ ในทางใดบ้างที่เราสามารถเชื่อม
โยงกับสิ่งที่ท่านเปาโลกำลังกล่าวตรงนี้ และเพราะเหตุใดพระธรรมโรม
8:1 จึงเป็นพระสัญญาที่ประเสริฐ

ในหัวข้อศึกษาของเมื่อวานนี้ เรามองไปที่ข้อพระคัมภีร์ (โรม 7:15-25) กล่าวเกี่ยวกับ “สภาพความเป็นจริงของความบาป” สำหรับทุกคน แม้กับคนที่เป็นคริสเตียน อย่างไรก็ตาม ในข้อพระคัมภีร์ก่อนหน้านั้น ท่านเปาโลชี้ไปยังพระบัญญัติ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความบาปมีอยู่ทั่วไป และความบาปนั้นร้ายแรงเพียงใด

อ่านโรม 7:1-14 อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างพระบัญญัติ และความบาป และข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ยังบอกเราเกี่ยวกับ “ความเป็นไปไม่ได้” ที่จะได้รับความรอดโดยพระบัญญัติอย่างไร

จุดสำคัญยิ่งยวดสองข้อที่ได้จากสิ่งที่ท่านเปาโลสอนตรงนี้ ประการแรก ท่านแสดงให้เห็นว่าพระบัญญัติไม่ใช่ปัญหา เพราะพระบัญญัตินั้น “เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม” ปัญหาอยู่ที่ความบาป ซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกจุดหนึ่งของพระบัญญัติคือ “ไม่มีพลังอำนาจที่จะช่วยเราให้รอดพ้นจากความบาป และความตาย” พระบัญญัติชี้ให้เห็นปัญหาของความบาป และความตายชัดเจนขึ้น แต่ไม่เสนอแนวทางการแก้ปัญหาใดๆ ทั้งสิ้น

ผู้ที่อ่านอย่างผิวเผินอาจใช้ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เพื่อต่อต้านพระบัญญัติคือพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งคนจำนวนมากไม่ใส่ใจ ถือว่าไม่มีผลบังคับ ขณะที่คนไม่น้อยเชื่อว่าพระบัญญัติดังกล่าวยังผูกพันอยู่จนทุกวันนี้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับจุดของท่านเปาโล ไม่มีข้อความตอนใดตรงนี้มีเหตุผล ถ้าพระบัญญัติ (สิบประการ) ไม่มีผลบังคับ ข้อโต้แย้งของท่านเปาโลทำหน้าที่ในข้อสันนิษฐานว่าพระบัญญัตียังมีผลบังคับอยู่ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นชี้ให้เห็นสภาพแท้จริงของความบาป และผลลัพธ์คือความต้องการพระกิตติคุณ ท่านเปาโลกล่าวอย่างเปิดใจว่า “ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่า**กรรมบัญญัติคือบาปหรือ** หาเป็นเช่นนั้นไม่ แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะ**กรรมบัญญัติแล้ว** ข้าพเจ้าก็คงไม่รู้จัก**บาป** เพราะว่าถ้า**กรรมบัญญัติมิได้ห้ามว่า** “อย่าโลภ” ข้าพเจ้าก็ไม่รู้ว่าอะไรคือ “**ความโลภ**” (โรม 7:7)

อ่านพระธรรมโรม 7:13 อย่างระมัดระวัง ท่านเปาโลพูดอะไรไม่เพียงเกี่ยวกับพระบัญญัติ แต่เกี่ยวกับว่าทำไมพระบัญญัติ ยังมีความจำเป็น

พระบัญญัติไม่ได้ทำให้เกิดความตาย แต่ความบาปต่างหาก พระบัญญัติคือสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าความบาปมีผลร้ายแรงยิ่งนัก ทั้งที่พระบัญญัติเป็นสิ่งที่ดี เพราะทำหน้าที่ชี้ให้เห็นความบาป เพียงแต่ไม่มีคำตอบให้เราเท่านั้น พระกิตติคุณเท่านั้นที่ให้คำตอบ จุดของท่านเปาโลในฐานะเป็นคริสเตียนเหมือนคริสเตียนทั้งมวลต่างได้รับความรอดในพระคริสต์ เราทั้งหลายต้องทำการรับใช้ด้วย “ด้วยการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณจิต” (โรม 7:6) นั่นคือเราดำรงชีวิตในความเชื่อ มีความสัมพันธ์กับพระเยซู พึงวางใจในคุณความดี และความชอบธรรมของพระองค์ สำหรับความรอด (มีการกล่าวถึงเรื่องนี้มากมาก่อนพระธรรมโรม)

จากการมีประสบการณ์ของคุณเองในการถือรักษาพระบัญญัติ ได้แสดงให้เห็นว่าคุณต้องการพระคุณของพระเจ้าอย่างไร

วันอังคาร

จากวันสะบาโตสู่วันอาทิตย์

From Sabbath to Sunday

ในฐานะเป็นเซเวนต์เดย์แอ๊ดเวนตีส บ่อยครั้งเราได้ยินคริสเตียนพี่น้องชาย-หญิงในคริสตจักรอื่นๆ ได้แย้งเรื่อง “พระบัญญัติ (สิบประการ) ได้รับความชำระไปหมดแล้ว หรือไม่ก็ได้ยินว่า “เราไม่อยู่ใต้พระบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ” สิ่ง พี่น้องเหล่านั้นพูด แท้จริงแล้วเน้นไปที่พระบัญญัติข้อที่สี่ที่มีการยกเลิกไป คนจำนวนมาก แม้แต่ไม่เอ่ยถึงตรงๆ พวกเขาพูดกันว่าวันที่เจ็ด-สะบาโตได้เข้าแทนที่ด้วยวันที่หนึ่งคือวันอาทิตย์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเยซู ผู้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ในวันอาทิตย์และพวกเขาเชื่อว่า พวกเขามีข้อพระคัมภีร์เพื่อจะพิสูจน์ในเรื่องนี้ด้วย

ต่อไปนี้เป็นข้อพระคัมภีร์ในพระคัมภีร์ใหม่ ที่คริสเตียนหลายคนเชื่อว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านั้นบ่งชี้ว่าวันสะบาโตได้เปลี่ยนจากวันที่เจ็ดในพระคัมภีร์เดิม

ไปสู่วันที่หนึ่งในพระคัมภีร์ใหม่ ขณะที่เราอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ เราจำเป็นต้องถามตัวเราเอง ถ้าพวกเขาพูดจริงเกี่ยวกับการเปลี่ยนวัน หรือพวกเขาเพียงแค่พรรณนาถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้น แต่ปราศจากการยกขึ้นถึงระดับการบอกว่าการเปลี่ยนแปลงใช่ใหม่

อ่านพระธรรมยอห์น 20:19-23 มีเหตุผลอะไรที่เหล่าสาวกมาชุมนุมกันในห้องนั้น ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้พูดถึงเกี่ยวกับการนมัสการเพื่อเป็นเกียรติแก่การฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ดังที่บางคนนำมาอ้างหรือไม่

อ่านพระธรรมกิจการฯ 20:6, 7 มีสิ่งใดในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ที่บ่งชี้ว่า วันสะบาโตถูกเปลี่ยนเป็นวันอาทิตย์ วันที่หนึ่งของสัปดาห์ใหม่ (อ่าน กิจการฯ 2:46 ด้วย)

อ่านพระธรรม 1 โครินธ์ 16:1-4 เรื่องนี้เอ่ยถึง “การเก็บเงินไว้เพื่อเป็นเงินถวายที่บ้านในวันแรกของสัปดาห์” ข้อความในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้สอนเกี่ยวกับ “การเปลี่ยนวันสะบาโตเป็นวันอาทิตย์หรือไม่”

ตรงนี้เป็นส่วนประกอบของข้อพระคัมภีร์ “ซึ่งเป็นหลักฐาน” ใช้ในการส่งเสริมหลักข้อเชื่อว่าวันที่หนึ่งของสัปดาห์ได้เข้ามาแทนที่ (superseded) วันที่เจ็ด-วันสะบาโต ซึ่งอยู่ภายนอกของการพรรณนาไม่กี่ครั้ง เพื่อเหตุผลบางประการเหล่าผู้เชื่อมารวมตัวกัน แต่ไม่มีพระคัมภีร์ข้อใดบ่งบอกว่าการรวมตัวกันดังกล่าวเป็นการนมัสการจัดขึ้นในวันที่หนึ่งของสัปดาห์ เพื่อแทนที่การนมัสการในวันเจ็ด-สะบาโต ข้อโต้แย้งนี้เพียงเมื่ออ่านย้อนกลับไปยังข้อพระคัมภีร์ในระยะหลายร้อยปีที่คริสเตียนมีธรรมเนียมการถือรักษาวันอาทิตย์ จะเห็นว่าเป็นการใส่บางสิ่งเข้าไปในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ซึ่งไม่เคยมีข้อความเช่นนี้ในตอนเริ่มต้น

อย่างที่เราได้เห็นเมื่อวานนี้เป็นข้อพระคัมภีร์ทั่วไปจะถูกนำมาใช้เพื่อส่งเสริมแนวคิดที่ว่า “วันอาทิตย์ได้เข้ามาแทนที่วันสะบาโต” ซึ่งข้อพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวเช่นนั้น ที่จริงข้ออ้างอิงทุกข้อในพระคัมภีร์ใหม่เอ่ยถึงวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต ซึ่งเปิดเผยให้เห็นว่ายังคงถือรักษาวันที่เจ็ดตามพระบัญญัติสิบประการของพระเจ้า

อ่านลูกา 4:14-16; 23:55, 56 ข้อความบางตอนเหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับวันที่เจ็ด-สะบาโต ทั้งก่อนและหลังการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์อะไรบ้าง

สังเกตเหล่าผู้หญิง ผู้ได้อยู่กับพระคริสต์ “แล้วเขา (พวกเธอ) ก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอมในวันสะบาโตนั้น เขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ” (ลูกา 23:56) ชัดเจนว่า พระบัญญัติคือ ข้อที่สี่ ที่จารึกบนแผ่นศิลาที่เขาชื่นชม ดังสิ่งที่พวกเขาได้เรียนรู้จากพระเยซูในช่วงเวลาของพวกเขา ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าพวกเขาได้เรียนรู้สิ่งอื่นใดนอกจากการถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งรวมถึงพระบัญญัติเรื่องวันสะบาโต ที่จริงพระคริสต์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15) พระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงถือรักษา รวมถึงวันที่เจ็ด-สะบาโต ถ้าวันอาทิตย์ต้องเข้ามาแทนที่วันสะบาโต ผู้หญิงเหล่านี้จะไม่ทราบอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือ

อ่านพระธรรมกิจการฯ 13:14, 42-44; กิจการฯ 16:12-13 มีหลักฐานอะไรที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้สำหรับการถือรักษาวันที่เจ็ด-วันสะบาโต มีหลักฐานอะไรที่ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ให้สำหรับการถือรักษาวันที่หนึ่งของสัปดาห์

เราไม่พบหลักฐานอะไรที่บอกว่าการเปลี่ยนวันสะบาโตไปเป็นวันอาทิตย์ แทนที่จะบอก กลับชื่ออย่างชัดเจนไปยังแนวปฏิบัติท่ามกลางผู้เชื่อใน

พระเยซูยุคแรกเริ่ม คือการถือรักษาวันที่เจ็ด-สะบาโต

พระธรรมกิจการฯ 16:13 มีความน่าสนใจเป็นพิเศษ เพราะว่าเกิดขึ้นนอกธรรมศาลา เหล่าผู้เชื่อชุมนุมกันที่ฝั่งของแม่น้ำสายหนึ่ง ขณะที่บางคนไปสถานที่นั้น “เพื่ออธิษฐานตามธรรมเนียม” และพวกเขาวมตัวกันในวันสะบาโต หลายปีหลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงไปถือรักษาวันอาทิตย์แล้ว ก็จะไม่มีการกล่าวถึงวันสะบาโตในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

มีวิธีอะไรบ้างที่คุณสามารถเป็นพยานอย่างนุ่มนวลเกี่ยวกับวันสะบาโตให้คนที่ถือรักษาวันอาทิตย์ได้รู้

วันพหุหัสบดี

การพยายามเปลี่ยนแปลงวันสะบาโต

The Attempted Change of the Sabbath

พระบัญญัติของพระเจ้า พระบัญญัติสิบประการยังคงมีผลในเชิงปฏิบัติ (อ่าน ยากอบ 2:10-12 ด้วย) และพระบัญญัติรวมไปถึงวันที่เจ็ด-วันสะบาโต ถ้าอย่างนั้น เพราะเหตุใดคริสเตียนจำนวนมากจึงถือรักษาวันอาทิตย์ในเมื่อไม่มีข้อพระคัมภีร์ให้การสนับสนุนว่าถูกต้อง

พระธรรมดาเนียลกล่าวถึงการรุ่งเรืองขึ้นสู่อำนาจของสี่อาณาจักรใหญ่: คือบาบิโลน มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก และโรม ซึ่งเป็นอาณาจักรที่สี่ และเป็นอาณาจักรสุดท้ายในแผ่นดินโลก ในขณะที่อาณาจักรโรมยังเรืองอำนาจท่านดาเนียลได้รับนิมิต มองเห็นเขานั่นเล็กเขาหนึ่งขึ้นสู่อำนาจจากอาณาจักรนี้ (ดาเนียล 7:8) *ซึ่งยังอยู่ในช่วงเวลาของอาณาจักรโรม เป็นเพียงช่วงหนึ่ง ไม่มีการตีความหมายอื่นสำหรับเขานั่นนอกจากอำนาจของ “สำนักสันตะปาปา” (the papacy) ซึ่งรุ่งเรืองขึ้นจากอาณาจักรโรม และจนกระทั่งปัจจุบัน ยังเป็นส่วนหนึ่งของประเทศอิตาลี โรมัน ฮีบอบเบส นักประวัติศาสตร์เขียนในช่วง ค.ศ. 1600 ว่า “ถ้าใครพิจารณาถึงอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของคณะนักบวช เขาจะยอมรับได้ว่า สันตะปาปาไม่ใช่ใครอื่นมากไปกว่าวิญญูณของอาณาจักรโรมันเก่าที่กำลังนั่งสวมมงกุฎอยู่เหนือหลุมฝังศพนั่นเอง” โทมัส ฮีบอบเบส, Leviathan, Oxford: Oxford University Press, 1996, หน้า 463*

อ่านพระธรรมดาเนียล 7:23-25 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เรา เข้าใจจุดเริ่มต้นของการถือรักษาวันอาทิตย์อย่างไร

ภาษาดั้งเดิม “อาราเมค” (Aramaic) แสดงให้เห็นในข้อ 25 ว่า “อำนาจของเขาเล็ก มีความตั้งใจที่จะเปลี่ยนพระบัญญัติ สิ่งอำนาจทางโลกสามารถทำได้จริง คือการเปลี่ยนพระบัญญัติของพระเจ้า

แม้บันทึกในรายละเอียดตอนหนึ่งของประวัติศาสตร์ของคริสตจักรจะคลุมเครือ เราทราบว่าภายใต้อำนาจของสำนักสันตะปาปาแห่งโรม วันอาทิตย์ได้เข้ามาแทนที่วันที่เจ็ด-วันสะบาโต ตามประเพณีนิยม ซึ่งเหนียวแน่นรุกเข้าไป แม้แต่การปฏิรูปทางศาสนา จนเกิดนิกาย “โปรเตสแตนต์” แต่การถือรักษาวันที่หนึ่งของสัปดาห์สำหรับนัมัสการยังคงอยู่ และเวลาได้ล่วงเลยมาจนกระทั่งศตวรรษที่ยี่สิบเอ็ด ปัจจุบันคริสตจักรภายใต้ร่มเงาของโปรเตสแตนต์ส่วนใหญ่ยังถือรักษาวันที่หนึ่งของสัปดาห์ มากกว่าที่จะปฏิบัติตามวันที่พระคัมภีร์กำหนดให้คือวันที่เจ็ดของสัปดาห์

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:1-17 และเปรียบเทียบกับ ดาเนียล 7:1-8, 21, 24, 25 มีภาพในจินตนาการอะไรที่เหมือนกัน ที่ถูกใช้ในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ซึ่งช่วยเราให้เข้าใจเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย

การใช้จินตนาการโดยตรงจากพระธรรมดาเนียล ซึ่งรวมถึงจินตนาการเกี่ยวกับ (สำนักสันตะปาปา) ในช่วงครึ่งหลังของอาณาจักรโรม พระธรรมวิวรณ์ชี้ไปยังการกดขี่ข่มเหงในวาระสุดท้าย ที่จะบังคับใช้กับเหล่าผู้ปฏิเสธที่จะนัมัสการตามอำนาจของเผด็จการที่แสดงให้เห็นในพระธรรมวิวรณ์

พระธรรมวิวรณ์ 14:6, 7 โดยเฉพาะข้อ 7 ที่นำข้อความมาจากพระบัญญัติข้อที่สี่ (อพยพ 20:11) ช่วยแสดงให้เห็นว่า วันสะบาโตจะเป็นตัวชี้ขาดวิกฤติของการนัมัสการในวาระสุดท้ายอย่างไร

พญานาคหรือซาตานได้ทำสงครามกับพระเจ้าบนสวรรค์ (วิวรณ์ 12:7) เป็นหนึ่งเดียวกับผู้ที่ทำสงครามกับประชากรของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก นั่นคือเหล่าผู้ “ถือรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า” (วิวรณ์ 12:17; 13:2, 4) ความจริงซาตานเองได้กลายเป็น “ผู้ที่ผู้คนกราบไหว้” เช่นกัน (วิวรณ์ 13:4) ดังนั้น การสงครามต่อต้านพระเจ้า ซึ่งซาตานเริ่มต้นในสวรรค์ ซาตานได้เปิดสนามรบต่อบนโลก และจุดศูนย์กลางที่ซาตานโจมตีคือพระเจ้า และพระบัญญัติของพระองค์

“พระบัญญัติข้อที่สี่เปิดเผยให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างฟ้าและแผ่นดินโลก และด้วยเหตุฉะนั้นจึงทรงแตกต่างจากพระเทียมเท็จทั้งหมด วันสะบาโตเป็นตั้งอนุสรณ์ถึงพระราชาภิเษกแห่งการสร้างสร้างว่าวันที่เจ็ดได้รับการทรงตั้งไว้ให้เป็นวันบริสุทธิ์เป็นวันพักผ่อนสำหรับมนุษย์ เป็นวันที่ทรงออกแบบไว้ให้จดจำพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไว้ในจิตใจของมนุษย์อยู่เสมอในฐานะทรงเป็นแห่งกำเนิดของสิ่งมีชีวิตและเป็นผู้ที่มนุษย์ต้องเคารพสักการะ ซาตานมุ่งมั่นที่จะหันมนุษย์ออกไปจากความจงรักภักดีต่อพระเจ้า และจากการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ เพราะฉะนั้นมันจึงหันความพยายามของมันมาต่อสู้โดยเฉพาะกับพระบัญญัติข้อที่สี่ซึ่งไปยังพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 37)

เรานมัสการพระเจ้าเพราะว่า พระองค์เป็นผู้ทรงสร้าง “ฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก และวันสะบาโตเป็นรากฐานของเครื่องหมายแห่งการทรงสร้างของพระองค์ เป็นเครื่องหมายที่ซัดกลับไปยังสัปดาห์แห่งการทรงสร้าง (ดู ปฐมกาล 2:1-3) ไม่สงสัยเลยว่า เหตุใดซาตานจึงโจมตี “เครื่องหมายแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์” ซาตานมุ่งทำลายจุดสำคัญแรกสุด ซึ่งเป็นรากฐานของเครื่องหมายแห่งสิทธิอำนาจ คือวันที่เจ็ด-วันสะบาโต

ในวาระสุดท้าย พระเจ้าทรงมีประชากรของพระองค์ที่จะยืนหยัดมั่นคงในความจงรักภักดีต่อพระองค์ ความจงรักภักดีนี้จะแสดงออกมาในการเชื่อฟังพระบัญญัติทั้งหมด รวมถึงข้อพิเศษที่สี่เจาะจงไปยังองค์พระผู้สร้างพระเจ้าองค์นี้เองก็ด้วยเท่านั้น ที่ทรงคุณค่าสำหรับการนมัสการของเรา

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. บางคนบอกว่าความบาปมีจริงแต่พระบัญญัติถูกยกเลิกไปแล้ว สองสิ่งนี้ขัดแย้งกันหรือไม่ คุณจะให้ความกระจ่างแก่คนอื่นอย่างไร
2. คุณเคยมีประสบการณ์กับคนที่แย้งว่า วันอาทิตย์เข้ามาแทนที่วันสะบาโตหรือไม่ คุณใช้อะไรโต้แย้ง ผลเป็นอย่างไร และคุณจะอธิบายว่าการรักษาวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตนั้น ไม่ใช่การรอดด้วยการกระทำได้อย่างไร
3. ขณะที่เราพูดกับคนอื่นถึงเรื่องวันสะบาโต และเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย เพราะเหตุใดจึงสำคัญที่จะให้ความชัดเจนว่า ความทำลายเรื่อง “เครื่องหมายสัตว์ร้าย” ยังไม่เกิดขึ้น

บทที่ 7

พระธรรมมัทธิว บทที่ 24 และ 25

Matthew 24 and 25

วันที่ 12 - 18 พฤษภาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

มัทธิว 24:1-25; วิวรรณ์ 13:11-17; มัทธิว 7:24-27; ลูกา 21:20; มัทธิว 25:1-30

ข้อควรจำ

“ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จ และผู้ทำนายเทียมเท็จ หลายคนเกิดขึ้น ทำหมายสำคัญอันใหญ่ และการมหัศจรรย์ ล่อลวงแม้ผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรให้หลง ถ้าเป็นได้” (มัทธิว 24:24)

ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 24 และ 25 พระเยซูทรงเปิดเผยให้เห็นความจริงสำคัญเกี่ยวกับวาระสุดท้าย และการเตรียมความพร้อม โดยนัยบทเหล่านี้เป็นคำสอนของพระคริสต์เกี่ยวกับวาระสุดท้ายในเวลาเดียวกัน เมื่อมองไปยังอนาคตอันใกล้ พระองค์ทรงเห็นความพินาศของกรุงเยรูซาเล็มซึ่งกำลังย่างเข้ามา ทรงมองเห็นความเศร้าสลดในความหายนะแห่งประชากรจำนวนมากของพระองค์ในเหตุการณ์ดังกล่าว

แต่จากถ้อยคำที่พระคริสต์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์และผู้ติดตามพระองค์ในช่วงอายุต่อๆ มา โดยเฉพาะกลุ่มชนสุดท้าย คือกลุ่มชนที่จะยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระองค์เสด็จกลับมา พระเยซูไม่ทรงวาดภาพให้เห็นความน่าดู เพราะเป็นการสงคราม ขาวลือของสงคราม โรคระบาด พระคริสต์เทียมเท็จ และการกดขี่ข่มเหง ซึ่งจะมีดาษดื่นในโลก รวมทั้งโบสถ์ที่อ้างตัวว่าเป็นของพระองค์ และสิ่งที่น่าอัศจรรย์ เมื่อเรามองย้อนกลับไป เราสามารถมองเห็น

ความแม่นยำในคำพยากรณ์ของพระองค์ ดังนั้นเราสามารถไว้วางใจคำพยากรณ์ของพระองค์ว่า สิ่งที่ยังไม่สำเร็จสมจริงจะต้องบังเกิดขึ้นแน่นอนในช่วงอายุของเรา

แต่พระเยซูไม่เพียงเตือนเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังจะมาถึง ในพระธรรมมัทธิว บทที่ 25 พระองค์ตรัสคำอุปมา ถ้าเราใส่ใจจะช่วยเตรียมเราไว้เมื่อ “บุตรมนุษย์” เสด็จกลับมา ถูกแล้วเวลาแห่งความยากลำบากจะมาถึงก่อนแต่พระองค์ประสงค์จะเตรียมผู้ติดตามพระองค์ให้พร้อมก่อน

วันอาทิตย์

การยืนยันที่ทรงพลังของคำพยากรณ์

A Powerful Confirmation of Prophecy

ในช่วงสุดท้ายก่อนการสิ้นพระชนม์บนกางเขน เหล่าสาวกทูลถามพระเยซูบนภูเขามะกอกเทศ หลังจากที่พวกเขาได้ยินว่าพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มจะถูกทำลาย พระองค์ทรงทราบว่าพวกเขากำลังคิดกันในเรื่องอะไรทุกอย่าง แต่คำถามที่พวกเขาถามขึ้นมา บ่งบอกว่าพวกเขาเชื่อมโยงเหตุการณ์ความพิบัติของพระวิหารกับช่วงเวลาสิ้นโลก “ยุคเก่าจะสิ้นสุดลง” (มัทธิว 24:3)

อ่านพระธรรมมัทธิว 24:1-25 ข่าวสารโดยรวมเกี่ยวกับวาระสุดท้ายที่พระเยซูทรงประทานให้ผู้ติดตามพระองค์ มีอะไรบ้าง

มัทธิว 24:1-25 กล่าวชัดเจนว่า ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ พระคริสต์ทรงห่วงใยเกี่ยวกับการหลอกลวงต่างๆ ซึ่งจะทำให้ประชากรของพระองค์รู้สึกสับสนทุกยุคตลอดมา จนถึงยุคสุดท้าย ท่ามกลางการหลอกลวงนานา มีผู้เผยพระวจนะ และพระคริสต์เทียมเท็จเกิดขึ้น บางคนกล่าวว่าตนเป็นตัวแทนของพระคริสต์ บางคนอ้างตรงๆ ว่าพวกเขาเป็นพระคริสต์ และสิ่งที่น่ากลัวคือผู้คนจำนวนหนึ่งจะเชื่อและติดตามพวกเขาไป

เราได้เห็นการยืนยันที่เศร้าใจจากพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา และแม้ในช่วงปัจจุบัน การหลอกลวงได้ปรากฏให้เห็น ผู้ที่กล่าวอ้างว่า “ตนคือพระคริสต์” คำพยากรณ์ข้างเป็นจริงให้พบกับ

ตา ในช่วงเวลาที่เรามีชีวิตอยู่ เราสามารถสำรวจย้อนกลับไปช่วงหลายร้อยปี ในประวัติศาสตร์ และได้เห็น (ซึ่งเหล่าผู้มีชีวิตในสมัยพระคริสต์ไม่อาจเห็น) ว่าคำพยากรณ์เกิดขึ้นจริงทุกประการ เราจะไม่รู้สึกระหลาดใจ และจะเห็นว่า การลอลองทำนองนี้มีแต่จะมากขึ้น และมากขึ้นในช่วงใกล้วิกฤติการสุดท้าย

เช่นกันในบริบทของการยืนหยัดด้านความเชื่อ มองไปยังสภาพสถานะของโลกที่พระเยซูทรงพรณนาให้เห็น ในหลายช่วงของประวัติศาสตร์นับแต่สมัยพระคริสต์ ผู้คนฝากความหวังไว้กับสิ่งประดิษฐ์ต่างๆ ที่พวกเขาเชื่อว่าจะขจัด หรืออย่างน้อยลดความเจ็บปวดซึ่งเป็นศัตรูของมนุษย์ลงได้ พวกเขาฝากความหวังกับการเคลื่อนไหวทางการเมือง หรือเทคโนโลยี หรือการค้นพบทางวิทยาศาสตร์ไม่อย่างใด ก็อย่างหนึ่ง ซึ่งจะนำสังคมสู่ยุค “ยูโทเปีย” (utopia) ดินแดนแห่งอุดมคติที่สมบูรณ์พร้อมทั้งด้านสังคม และการเมืองบนผืนโลกที่เหน็บหนาว แต่ความเป็นจริงที่ปรากฏทั่วไป คนทั้งหลายเป็นพยานตลอดประวัติศาสตร์แสดงให้เห็นครั้งแล้วครั้งเล่าว่าพวกเขาวางความหวังไว้บนรากฐานที่อ่อนแอ โลกในปัจจุบันเป็นเหมือนที่พระเยซูตรัสไว้เมื่อสองพันปีที่แล้ว แสดงให้เห็นว่าความหวังของชาวโลกที่ผ่านมาได้วางไว้ในสิ่งที่ไม่เป็นจริง

อ่านพระธรรมมัทธิว 24:25 มีอะไรที่สามารถนำเราไปจากสิ่งนี้ เพื่อให้เรายืนหยัดมั่นคงในความเชื่อ

วันจันทร์

อดทนจนถึงที่สุด

Enduring to the End

เนื้อหาในพระธรรมมัทธิว 24:9 มีความคล้ายคลึงกับเนื้อหาในพระธรรมวิวรณ์ 13:11-17 อย่างไร

พระคริสต์ทรงหวังใยประชากรของพระองค์ในวาระสุดท้ายรวมไปถึง การลอลองทั่วโลก ที่ทำให้ประชาชาติต่อต้านความเชื่อแท้ และส่งเสริมให้มีการนมัสการเทียมเท็จ เหล่าผู้ยืนหยัดมั่นคงจะต้องเผชิญกับความเกลียดชัง ความยากลำบาก และแม้แต่ถูกฆ่าให้ตาย

อ่านพระธรรมมัทธิว 24:13 อะไรคือกุญแจของความรอดและความสัตย์ซื่อในเวลาที่ได้รับ การต่อต้านทั่วโลก

“ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดจนผ่านพ้นความขัดแย้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ไปได้ นอกจากผู้ที่เสริมสมองของตนเองด้วยสัจธรรมต่างๆ ในพระคัมภีร์เท่านั้น”
เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 549 คำแถลงนี้หมายถึง คนที่ได้เสริมพลังจิตใจของพวกเขาด้วยความจริงในพระคัมภีร์ จะไม่ถูกกวาดไปด้วยการหลอกลวงใดๆ ในช่วงวาระสุดท้าย พวกเขาจะต้องหยั่งลึกในความจริงสำหรับช่วงเวลานี้ มิฉะนั้นการหลอกลวงต่างๆ จะท่วมทับพวกเขา

อ่านมัทธิว 7:24-27 มีอะไรอื่นอีกที่มีความสำคัญต่อการยืนหยัดมั่นคงต่อพระเจ้า

สิ่งที่มีความสำคัญเท่ากับการหยั่งรากลึกในสติปัญญาจากพระวจนะของพระเจ้า สอดรับกับพระเยซูยังไม่เป็นการเพียงพอที่สามารถจะยืนอยู่ท่ามกลางการทดสอบที่เราจะเผชิญ เราจะต้องทำในสิ่งที่เราได้เรียนรู้มานั้นคือ เราต้องเชื่อฟังความจริงเหมือนเป็นคำตรัสของพระเยซู ในคำอุปมาข้างบนผู้สร้างทั้งสองคนได้ยินสิ่งที่พระเยซูทรงสอนเหมือนกัน ความแตกต่างระหว่างพวกเขา เมื่อเกิดลมฝนและน้ำไหลหลาก บ้านหลังหนึ่งพังทลายลง ขณะที่บ้านอีกหลังตั้งมั่นคงอยู่ เพราะการเชื่อฟังทำตามที่พระเยซูทรงสอน

เพราะเหตุใดคนที่เชื่อฟังจึงยืนหยัดอยู่ได้ แต่คนที่ไม่เชื่อได้ล้มลง การเชื่อฟังรักษาความเชื่อของบุคคลให้มั่นคงได้อย่างไร

วันอังคาร

“สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความวิบัติ”

The “Abomination of Desolation”

ในการสั่งสอนของพระเยซูเกี่ยวกับวาระสุดท้าย พระองค์ทรงสอนว่า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งอันน่าสะอิดสะเอียน ซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติตามพระวจนะที่เขียนโดยดาเนียลผู้เผยพระวจนะนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์” (มัทธิว 24:15) ศึกษาคำพยากรณ์เกี่ยวข้อกับการถวายนบูชาที่หยุดไป ระยะเวลา

เวลาของการหยุดการถวายนบูชา และระยะเวลาในคำพยากรณ์ จากพระธรรมดาเนียล (ดาเนียล 9:27; 11:31; 12:11)

พระเจ้าทรงประกาศบางสิ่งเกี่ยวกับ “สิ่งน่าสะอิดสะเอียน” อย่างเช่น การกราบไหว้รูปเคารพ (เฉลยธรรมบัญญัติ 27:15) หรือการล่วงประเวณี (เลวีนิติ 18:22) ดังนั้นการเกิด “สิ่งอันน่าสะอิดสะเอียนแห่งความวิบัติ” รวมไปถึงการละทิ้งความเชื่อทางศาสนาด้วย

อ่านพระธรรมมัทธิว 24:15 และ ลูคา 21:20 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจ “สิ่งน่าสะอิดสะเอียนแห่งความวิบัติ” ที่พระเยซูได้ตรัสไว้ชัดเจนมากขึ้นอย่างไร

ข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้ทำให้คำพยากรณ์ของพระเยซูชัดเจนขึ้น อันรวมไปถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นทันทีจากฉากความพินาศอันน่ากลัวที่จะเกิดขึ้นกับกรุงเยรูซาเล็มใน ค.ศ. 70 เมื่อกองทัพของโรมันยกมาทำลาย ซึ่งไม่เพียงทำลายกรุงเยรูซาเล็ม แต่ได้ทำลายพระวิหารอันศักดิ์สิทธิ์ลงด้วยเช่นกัน

อย่างไรก็ดี มีความสำเร็จสมจริงที่สองของคำพยากรณ์นี้ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่เกิดก่อนหน้า คือเรื่องความพินาศของกรุงเยรูซาเล็ม ซึ่งซากปรักหักพังหลงเหลือให้เห็นรูปแบบของอนาคต อันเป็นวาระสุดท้ายของโลก “พระคริสต์ทรงเห็นกรุงเยรูซาเล็มเป็นสัญลักษณ์ถึงถึงโลกที่แข่งกระด้างในความไม่เชื่อและการกบฏ และกำลังเร่งรุดเข้าสู่การพิพากษาโทษของพระเจ้า” *เอลเลน จี. ไวท์, ปลางทางแห่งความหวัง, หน้า 6*

ใน ดาเนียล 12:11 และ ดาเนียล 11:31 “สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดความวิบัติขึ้น” ปรากฏให้เห็นพร้อมกันช่วงหลังของอาณาจักรโรม และช่วงหลังของสำนักสันตะปาปา ซึ่งเป็นระบบทางเลือกของการไถ่กู้ภัย และความรอดได้ถูกกำหนดขึ้น ฝ่ายหนึ่งแสวงหาทางช่วงชิงสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทำเพื่อเรา และที่กำลังทำเพื่อเราขณะนี้ในพระวิหารบนสวรรค์

ดาเนียล บทที่ 8 โดยเฉพาะข้อ 9-12 ช่วยวางเหตุการณ์เหล่านี้ในประวัติศาสตร์ตามบริบทของมัน เป็นสองช่วงที่อาณาจักรโรมันมีอำนาจ ช่วงแรก “มีเขาเล็กๆ เขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอก

ขึ้นใหญ่โตเหลือเกินตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังดินแดนอันรุ่งโรจน์นั้น” (ดาเนียล 8:9) ซึ่งแสดงถึงอาณาจักรอันไพศาลของพวกเขานอกศาสนาแห่งโรม ในช่วงที่สอง (ดาเนียล 8:10-12) เขาอันเล็ก “พองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรัวร์ และเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ก็ถูกชิงไปเสียจากพระองค์ และสถานศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง” (ดาเนียล 8:11) สิ่งนี้เป็นตัวแทนช่วงของสำนักวาติกัน ซึ่งรุ่งเรืองขึ้นจากการล่มลงของอาณาจักรโรมัน แต่ยังคงอยู่ที่โรม (นั่นคือเหตุว่าสัญลักษณ์หนึ่ง คือเขาเล็ก เป็นตัวแทนของสองช่วงอำนาจอันเดียวกัน) การพิพากษาใน ดาเนียล 7:9, 10 การชำระพระวิหารในดาเนียล 8:14 และเครื่องหมายบนท้องฟ้า มัทธิว 24:29 เครื่องหมายทั้งปวงเป็นของพระเจ้าซึ่งทรงสำแดงให้ประชากรของพระองค์ได้ประจักษ์ในวาระสุดท้าย

พູ

สาวพรหมจารีสิบคน

The Ten Virgins

หลังจากที่พระเยซูทรงเผยให้เหล่าสาวกได้ทราบความเป็นไปของกรุงเยรูเล็ม และวาระสุดท้ายของโลกก่อนที่พระองค์จะเสด็จกลับมาในครั้งที่สอง พระเยซูตรัสถึงการเตรียมความพร้อมสำหรับเหตุการณ์อันใหญ่หลวงในวันข้างหน้า

อ่านพระธรรมมัทธิว 25:1-13 คำอุปมาเรื่องสาวพรหมจารีสิบคนที่พระเยซูทรงสอนไว้ สามารถช่วยให้เราเข้าใจวิธีเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์ได้อย่างไร

พระเยซูทรงเริ่มการสนทนาด้วยการเล่าถึง “สาวพรหมจารีสิบคน” ซึ่งคำว่า “พรหมจารี” ทรงใช้เป็นตัวแทนหมายถึงเหล่าผู้ที่อ้างตนว่าเป็นคริสเตียน สาวพรหมจารีเหล่านี้ไม่ใช่ผู้คนในปากของซาตาน ซึ่งเป็นฝ่ายต่อสู้ขัดแย้ง แต่พวกเขาเป็นเหมือนเหล่าประชากรในอาณาจักรแห่งสวรรค์ (มัทธิว 25:1) ในเรื่องของสาวพรหมจารีทั้งสิบที่เฝ้ารอการมาถึงของขบวนเจ้าบ่าวต่างพากันง่วงและหลับไป (มัทธิว 25:5) ก่อนหน้าการเล่าเรื่องนี้ พระคริสต์ได้ทรงเตือนไว้แล้วว่า “เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลาย

“*ไม่รู้ว่่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาไหน*” (มัทธิว 24:42) กล่าวคือผู้รอคอยจะต้องตื่นอยู่ตลอดเวลา เพื่อพวกเขาจะไม่ตกอยู่ในสภาวะไม่พร้อมเมื่อพระองค์เสด็จกลับมา

สาวพรหมจารีทั้งสิบต่างก็มีตะเกียงของตน ทั้งหมดมารวมกันคอยการมาของเจ้าบ่าว หมายถึงคนทั้งปวงที่รอการเสด็จมาของพระองค์ ปรากฏว่าเจ้าบ่าวมาช้า และผู้เชื่อทุกคนเหล่านี้ที่รอการเสด็จมาของพระองค์ต่างพากันม่อยหลับไป ในทันใดนั้นพวกเขาต่างถูกปลุกให้ตื่น: จากข่าวเจ้าบ่าวกำลังมา (มัทธิว 25:1-6)

สาวพรหมจารีแบ่งออกเป็นสองกลุ่มๆ ละห้าคน ห้าคนแรกถือว่าเป็นคนโง่สะดุ้งตกใจ ไม่เตรียมตัวอะไร พระคัมภีร์ฉบับหนึ่งบันทึกว่า สาวพรหมจารีห้าคนนั้นพูดกันว่า “ตะเกียงของเราจนจะดับอยู่แล้ว” (มัทธิว 25:8) ฉบับอื่นๆ อ้างว่าแปลตรงจากภาษากรีกดั้งเดิมกล่าวว่า “ตะเกียงของเรากำลังดับลงแล้ว” เพราะมีเปลวไฟริบหรี่ เนื่องจากเหลือน้ำมันเพียงน้อยนิดไม่เพียงพอที่จะต้อนรับพระคริสต์

มีอะไรเป็นปัญหาของพวกเขาสาวพรหมจารีโง่เวลา

สาวพรหมจารีกลุ่มนี้เป็นตัวแทนของคริสเตียนผู้กำลังรอการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ แต่พวกเขามีความสัมพันธ์เพียงภายนอกไม่ลึกซึ้งกับพระองค์ พวกเขามีน้ำมันบ้าง มีงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพียงเล็กน้อยในชีวิตของพวกเขา ถ้าเปรียบแล้วพวกเขามีแค่แสงริบหรี่ พวกเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์เพียงเล็กน้อยในขณะที่พวกเขาจำเป็นต้องได้รับมาก

“พระวิญญาณทรงทำงานใจจิตใจของมนุษย์ตามความประสงค์และความต้องการของพวกเขาและทำให้พวกเขาเป็นคนใหม่ แต่คนกลุ่มที่เปรียบได้กับหญิงพรหมจารีโง่นั้นมีความพอใจกับการกระทำอย่างผิวเผิน พวกเขาไม่รู้จักพระเจ้า ไม่ได้ศึกษาพระลักษณะนิสัยของพระองค์ ไม่ได้สนทนากับพระองค์ ฉะนั้นพวกเขาจึงไม่รู้จักวิธีการไว้วางใจ วิธีการวางตัวและวิธีการดำเนินชีวิต งานการรับใช้ของพวกเขาถดถอยจนเป็นแต่เพียงพิธีการเท่านั้น” (เอลเลน จี. ไวท์, *อุทาหรณ์สอนชีวิต*, หน้า 370-371)

มีทางใดบ้างที่เราจะสามารถมองดูตัวเองและแน่ใจว่า เราไม่ทำผิดพลาดเหมือนคนกลุ่มนี้ และเมื่อเราเห็นตัวเองชัดเจนแล้วเราจะเปลี่ยนแปลงได้อย่างไร

วันหยุดหีบศพ

การใช้ таланต์ของคุณ

Using Your Talents

อ่านพระธรรมมัทธิว 25:13-30 การใช้ของประทานที่เราได้รับช่วยเตรียมเราให้พร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อย่างไร

แม้พระเยซูจะทรงเล่าคำอุปมาอีกเรื่องแตกต่างออกไปก่อนหน้านี้ ทั้งสองเรื่องพูดถึงเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระองค์ ทั้งสองเรื่องเกี่ยวข้องกับคนที่พร้อมและไม่พร้อม และทั้งสองกลุ่มแสดงให้เห็นว่ากลุ่มหนึ่ง เป็นกลุ่มที่ไม่ใส่ใจชีวิตด้านจิตวิญญาณของพวกตน จึงต้องพบกับความพินาศ

เหมือนกับ “น้ำมัน” เป็นสิ่งแทน พระวิญญาณบริสุทธิ์สำหรับสาวพรหมจารีสิบคน ซึ่งก็เหมือนถุงบรรจุทองคำสามถุง ซึ่งแต่ละถุงมีทองคำนับเป็นตะลันต์ต่างกัน (มัทธิว 25:15) ตะลันต์ในภาษากรีกคือ (talanta) “ตะลันต์หมายถึงของประทานฝ่ายพระวิญญาณบริสุทธิ์และความสามารถตามธรรมชาติทั้งหมด” (*The SDA Bible Commentary, เล่ม 5, หน้า 510*)

ผู้รับใช้ทั้งสามในคำอุปมาต่างได้รับทรัพย์สมบัติจากเจ้านายของพวกเขา (มัทธิว 25:14) ของมีค่าที่มอบให้พวกเขาไว้ผิดชอบ สอดคล้องกับความสามารถของแต่ละคน” (มัทธิว 25:15) ของประทานมอบให้พวกเขาในรูปทรัพย์สิน เป็นสิ่งมีเหตุมีผล ผู้รับใช้เหล่านี้จะเข้าไปเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบทรัพย์สินที่พวกเขาไม่ใช่เจ้าของแต่ผู้รับผิดชอบในทรัพย์สินเหล่านั้น นั่นคือเหตุผลว่าเมื่อเจ้านายกลับมา เจ้านายจึงคิดบัญชีกับพวกเขา (มัทธิว 25:19)

ของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อ่าน 1 โครินธ์ 12:1-11, 28-31; เอเฟซัส 4:11) นี่เป็นข่าวดีสำหรับเหล่าผู้ที่คิดว่าอย่างน้อยพวกเขาได้รับของประทานชิ้นเล็กที่สุด ของประทานนี้จะไม่เกิดขึ้นถ้าไม่มี

“ผู้ให้” ดังนั้นผู้คนเหล่านี้รับของประทานของพวกเขา และเป็นของประทานยิ่งใหญ่ที่สุด นั่นคือของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์

ของประทานดังกล่าวเป็นของเราเรียบร้อยแล้วในพระคริสต์ แต่การจะเป็นทรัพย์สินสมบัติของเราขึ้นอยู่กับ การรับเอาพระวิญญาณบริสุทธิ์ และการมอบถวายตัวเราเองแด่พระองค์ นี่คือจุดที่ผู้รับใช้ผู้ไม่มีผลกำไรได้ทำสิ่งที่ผิดพลาด ผู้รับใช้คนนี้ได้รับของประทาน แต่ไม่ทำการใดๆ กับของประทานนั้น เขาไม่ทำให้ของประทานที่เขาได้รับงอกเงย หรือเพิ่มปริมาณขึ้น เขาไม่ใช้ความพยายามที่จะทำอะไรกับสิ่งที่เขาได้รับมา และผลลัพธ์ก็คือพระเยซูทรงเรียกเขาว่า “อ้ายข้าชั่วช้า และเกียจคร้าน” (มัทธิว 25:26) เป็นการประณามที่แรงมาก

พระเยซูทรงเล่าคำอุปมาที่เกี่ยวกับวาระสุดท้ายและการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์ สิ่งนี้สอนให้เราเห็นว่า การใช้ตะลันต์ความสามารถนั้นสำคัญต่อการเตรียมพร้อมสำหรับวาระสุดท้ายอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“คนที่ได้รับตะลันต์เดียว ‘ชุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้’ ” (มัทธิว 25:18)

“คนที่รับของประทานน้อยที่สุด เป็นคนที่ปล่อยให้ของประทานนั้นไม่ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้น เรื่องนี้มีคำเตือนสำหรับทุกคนที่มีความรู้สึกว่าจะของประทานที่ได้รับมามีเพียงเล็กน้อยจึงใช้เป็นข้ออ้างไม่ทำงานรับใช้พระคริสต์ หากเขาจะรับงานใหญ่โต เขาก็คงจะทำด้วยความยินดี แต่เนื่องจากเขาทำแต่งานเล็กๆ น้อยๆ เขาจึงคิดว่า การไม่ทำอะไรเลยเป็นข้ออ้างที่ถูกต้อง ในเรื่องนี้พวกเขาคิดผิด พระผู้เป็นเจ้าของเขาแจกจ่ายของประทานเพื่อทดสอบอุปนิสัยผู้ที่ละเลยที่จะพัฒนาความสามารถได้พิสูจน์ตนเองว่า เขาเป็นบ่าวที่ไม่สัตย์ซื่อ หากเขารับห้าตะลันต์ เขาก็คงจะฝังมันไว้เหมือนกับที่เขาฝังตะลันต์เดียว การใช้ตะลันต์เดียวในทางผิดแสดงให้เห็นว่าเขาหมิ่นของประทานแห่งสวรรค์”

“คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย” (ลูกา 16:10) บ่อยครั้งที่ความสำคัญของสิ่งเล็กน้อยได้ถูกประเมินค่าไปในทางต่ำเพราะเป็น

ของเล็กน้อย แต่เป็นแหล่งที่มาของการฝึกวินัยในชีวิตจริง ในชีวิตคริสเตียน ไม่มีสิ่งใดที่เป็นของไม่สำคัญ การสร้าง การสร้างอุปนิสัยของเราจะพบกับภัยอันตรายมากมาย หากเรามองข้ามความสำคัญของสิ่งเล็กน้อย” *เอลเลน จี. ไวท์, อุทาหรณ์จากคำสอนของพระคริสต์, หน้า 317*

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. อะไรทำให้คนเชื่อว่าจะมีสังคมในอุดมคติที่เรียกว่ายูโทเปียบนโลกนี้ ความคิดเหล่านั้นคืออะไร และเพราะเหตุใดจึงล้มเหลว
2. การเชื่อฟังสิ่งที่พระเจ้าสอนช่วยเสริมความเชื่อให้เข้มแข็งได้อย่างไร เพราะเหตุใดความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติจึงไร้ผล (ยากอบ 2:26) สังเกตการทดลองที่จะเกิดกับคนประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า (วิวรณ์ 14:12) เพราะเหตุใดจึงสำคัญที่เราต้องเตรียมพร้อมสำหรับสิ่งที่จะเกิดโดยไม่คาดฝัน
3. เพราะเหตุใดเรื่องสาวพรหมจารีสิบคนจึงเตือนสติเราถึงสิ่งที่พวกเขาทำและทำเหมือนกัน และเราจะมั่นใจได้อย่างไรว่าเราจะไม่หลงตัวเองเหมือนพวกสาวพรหมจารีโง่
4. หมายความว่าอย่างไรที่พระคัมภีร์กล่าวว่า จะมีการล่อลวงให้แม่ แต่ผู้ที่พระเจ้าทรง “เลือกสรร” ให้หลง (มัทธิว 24:24) ใครคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรร (อ่านดูใน มัทธิว 24:31; โรม 8:33; โครินธ์ 3:12 ด้วย) สิ่งนี้บอกให้เรา รู้ว่าการทดลองที่จะเกิดขึ้นนั้นใหญ่เพียงใด

บทที่ 8

การนมัสการองค์พระผู้สร้าง

Worship the Creator

วันที่ 19 - 25 พฤษภาคม 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 14:6, 7; มัทธิว 24:14; กาลาเทีย 3:22;

ลูกา 23:32-43; ปฐมกาล 22:12; วิวรณ์ 14:8-12

ข้อควรจำ

“แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง เหาะไปในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่ชาวโลกทั้งปวง ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา” (วิวรณ์ 14:6)

ในฐานะเป็นเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส เราเชื่อคำสอนของพระคัมภีร์เรื่อง “ความจริงปัจจุบัน” (present truth) (2 เปโตร 1:12) นี่เป็นแนวคิดพื้นฐานที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่มนุษยชาติในเวลาที่ต้องการแสงสว่าง และจะทรงให้มากขึ้นในยุคต่อๆ มา พระกิตติคุณแห่งพระสัญญาข้อแรก ในปฐมกาล 3:15 ซึ่งเผยให้เห็นมนุษย์คู่แรกผู้ล้มลง ความหวังนั้นจะผ่านทางพงศ์พันธุ์ของหญิง และพระสัญญาที่พระเจ้าทรงประทานผ่านท่านอับราฮัม “เพราะอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โต และมีกำลังมาก และประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะท่าน” (ปฐมกาล 18:18) ส่วนการเปิดเผยที่ชัดเจนกว่า คือพระสัญญาแห่งพระกิตติคุณ การเสด็จมาของพระเยซู ผู้ซึ่งประกาศว่า “เพราะบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่ของคนเป็นอันมาก” (มาระโก 10:45) ซึ่งแน่นอนการเสด็จมาบังเกิดของพระบุตรเป็นการเปิดเผยพระกิตติคุณที่ยิ่งใหญ่กว่า

วันนี้เราเชื่อว่าข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ใน วิวรณ์ 14:6-12 เป็น “ความจริงปัจจุบัน” สำหรับผู้คนที่กังวลผู้มีชีวิตอยู่ในช่วงวาระสุดท้ายก่อนการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ และความสำเร็จสมจริงของความหวังทั้งปวงในฐานะเป็นคริสเตียน

สัปดาห์นี้ เราจะโฟกัสเจาะจงไปยังข่าวสารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่ง เพราะข่าวสารนี้บรรจุความจริงสำคัญยิ่งยวดสำหรับผู้ที่แสวงหาทางที่จะยืนด้วยความสัตย์ซื่อในวาระสุดท้ายที่เต็มไปด้วยอันตราย

วันอาทิตย์

ความเป็นสากลแห่งพระกิตติคุณ

Universality of the Gospel

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:6; มัทธิว 24:14, 28:19 อะไรคือประเด็นที่คล้ายคลึงกันในข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ และข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจว่าการประกาศและการเป็นพยานนั้นเป็นเป้าหมายที่สำคัญของคริสตจักรอย่างไร

เหตุผลหนึ่ง คนหนึ่งสามารถพูดได้ว่าข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งเป็นพระบัญชายิ่งใหญ่ (มัทธิว 28:19) บัดนี้ เมื่อทำการประกาศไปในบริบทของช่วงวาระสุดท้าย ถือว่าเป็น “ความจริงปัจจุบัน” แท้จริง

สังเกตเห็นว่า ข้อพระคัมภีร์ทั้งสามข้อวางจุดเน้นเรื่องการประกาศออกไปแก่ชาวโลกทั้งปวง “ทุกเผ่าพันธุ์ ทุกชาติ ทุกภาษา” ซึ่งถ้าจะกล่าวอีกอย่าง ข่าวสารนี้เป็นสากล เพราะทุกคนต้องได้ยิน

อ่านพระธรรมกาลาเทีย 3:22 ข้อพระคัมภีร์นี้ช่วยให้เราเข้าใจว่า เพราะเหตุใดทั่วทั้งโลกจึงจำเป็นต้องได้ยินข่าวพระกิตติคุณ

ความเป็นสากลของความบาป อธิบายถึงความเป็นสากลแห่งพันธกิจที่เราถูกเรียกให้ทำ เพราะผู้คน “ทุกเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ภาษา และทุกคน” ต่างได้ทำผิด และละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า และได้ถูก “กักตัวไว้ด้วยความบาป” การล้มลงของอาดัมได้มีผลกระทบต่อมนุษย์ทุกรูปทุกนาม ไม่มีชนชาติใด หรือชาติพันธุ์ใดมีภูมิคุ้มกันความบาป เราทั้งปวงได้รับผลลัพธ์

ของความบาปทันที เว้นแต่เราจะได้รับการเยียวยาที่พระคริสต์จัดให้ เราทั้งมวลต้องเผชิญกับผลลัพธ์ในเบื้องปลาย: นั่นคือความตายชั่วนิรันดร์

การเยียวยานั้น แน่นนอน ได้ถูกจัดหาไว้ให้แล้ว: การทรงพระชนม์ การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นพระชนม์ และพันธกิจของมหาปุโรหิตของพระเยซูในพระวิหารบนสวรรค์ เป็นวิธีแก้ปัญหาความบาปหนึ่งเดียว ทุกคนต้องการทราบถึงความหวังยิ่งใหญ่ของสิ่งที่พระเจ้าทรงเสนอให้แก่ทุกคนในพระเยซูคริสต์ นี่เป็นสาเหตุว่าเหตุใดเซเว่นธ์เดย์แอ๊ดเวนตีส์จึงได้ออกไปทั่วโลกแสวงหาทางที่จะนำข่าวสารของพระเยซูไปบอกผู้ที่ยังไม่ได้ยินข่าวดีของพระองค์

เพราะเหตุใดการเผยแผ่พระกิตติคุณจึงเป็นประโยชน์ต่อจิตวิญญาณของผู้เผยแผ่ และเพราะเหตุใดการเผยแผ่พระกิตติคุณจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการเตรียมพร้อมสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซู

วันจันทร์

โจรบนไม้กางเขน และ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ”

The Thief on the Cross and the “Everlasting Gospel”

ในพระธรรมวิวรณ์ 14:6 ข่าวพระกิตติคุณที่ต้องประกาศแก่โลกคือ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” เป็นข่าวสารแห่งความหวังสำหรับผู้คนในโลก ขณะที่ในโลกไม่มีการเสนอข่าวแห่งความหวังใดๆ เลย

อ่านพระธรรมลูกา 23:32-43 เรื่องนี้เปิดเผยให้เห็นความหวังยิ่งใหญ่แห่ง “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” สำหรับคนบาปทั้งมวลอย่างไร

เขียนเกี่ยวกับโจรบนไม้กางเขน เอลเลน จี. ไวท์ กล่าวว่า แม้ไม่ใช่การประกอบอาชญากรรมใจกระด้างเพราะที่ผ่านมา “เขาได้ยินข่าวเรื่องพระเยซูและแสวงหาความแน่ใจ” เกี่ยวกับพระเยซู ช่วงเวลาเดียวกันเขาได้ถลาลึกลงยิ่งขึ้น และยิ่งขึ้นในความบาป จนกระทั่งถูกจับ ถูกไต่สวนในฐานะอาชญากรร้ายแรง และถูกตัดสินให้ถูกประหารชีวิตด้วยการตรึงบนกางเขน” (เอลเลน จี. ไวท์, ผู้ฟังปรารถนาแห่งปวงชน, หน้า 749)

กระนั้นมื่ออะไรเกิดขึ้นกับเขา ขณะที่เขาถูกตรึงบนกางเขน โจรคนนั้นมองลุ่มลึกโดยพลันว่าพระเยซูซึ่งถูกตรึงที่ไม่กางเขนข้างเขาที่จริงแล้วคือใคร เขาตัดสินใจร้องขอพระเมตตาทันที “พระเยซูเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในแผ่นดินของพระองค์” (ลูกา 23:42)

และพระเยซูทรงตอบสนองอย่างไร พระองค์ตรัสว่า: ดีแล้ว สหาย เราอยากช่วยเจ้า แต่เราต้องมั่นใจว่าเจ้าได้สำนึก และเสียใจในความบาปเสียก่อน...อีกทั้งพระองค์ไม่ได้อ้างถึงเงื่อนไขที่พระองค์เคยเทศนาในครั้งหนึ่งว่า “ถ้าความชอบธรรมของท่าน ไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมจารย์ และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์” (มัทธิว 5:20) คุณคิดว่าพระเยซูพูดอะไรถึงความผิดบาปในอดีตของโจรคนนั้นหรือเปล่า

ไม่เลย แทนที่พระเยซูมองดูหน้าโจรคนนั้น และมองลึกเข้าไปในจิตวิญญาณของเขา แล้วทรงมองเห็นความผิดบาปในอุปนิสัยของเขา เขาไร้คุณค่าความดีห่างไกลจากความชอบธรรมยิ่งนัก และเข้าไปในตอนแรกที่ถูกตรึงกางเขนเคียงข้างพระองค์ เขายังได้กล่าวหยาบช้ำกับพระองค์เหมือนกับโจรอีกคนหนึ่ง (มัทธิว 27:44) พลันพระเยซูทรงมองเห็นโจรเป็นคนใหม่ จึงตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม” (ลูกา 23:43)

ตรงนี้คือ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” เป็นพื้นฐานของข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรก ปราศจากความจริงนี้ก็จะไม่มีคำสอนอื่นเกี่ยวกับพระบัญญัติวันสะบาโต หรือเรื่องสภาพของคนตาย คำสอนที่ปราศจาก “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” เป็นแกนกลางมีอะไรดีหรือ

มีความหวังอะไรที่คุณได้รับจากเรื่องนี้

วันอังคาร

จงยำเกรงพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์

Fear God and Give Glory to Him

หลังจากพูดถึงการประกาศ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” ไปทั่วโลก ทั้งโบของทูตสวรรค์องค์แรก ต่อไปจะเป็นการอธิบายความของข่าวนี้ ขณะที่ทำการเผยแผร์ “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” เราจะต้องรวมเอาความจริงที่

เป็นส่วนของข่าวสารสำหรับเวลานี้ด้วย นั่นก็คือข่าว “ความจริงปัจจุบัน” สำหรับช่วงวาระสุดท้าย ซึ่งรวมถึงพระธรรมวิวัตน์ 14:7 ด้วย

อ่านพระธรรมวิวัตน์ 14:7 การยำเกรงพระเจ้าและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ หมายความว่าอย่างไร เราจะทำตามได้อย่างไร และสิ่งนี้สอดคล้องกับพระกิตติคุณอย่างไร

ที่จะยำเกรงพระเจ้า และที่จะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ไม่ใช่สิ่งที่ไม่สัมพันธ์กัน ถ้าเรารู้สึกยำเกรงพระเจ้าตามเหตุผลของพระคัมภีร์ เราจะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ สิ่งหนึ่งควรนำตรงไปยังอีกสิ่งหนึ่ง

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เข้าใจว่าอะไรหมายถึง “จงยำเกรงพระเจ้า” และคำกล่าวนี้สัมพันธ์กับคำกล่าวต่อมา “และถวายพระเกียรติแด่พระองค์” อย่างไร *ปฐมกาล 22:12; อพยพ 20:20; โยบ 1:9; ปัญญาจารย์ 12:13; มัทธิว 5:16*

ข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวมานี้ แนวคิดของการยำเกรงพระเจ้าถูกเชื่อมโยงเข้ากับ การเชื่อฟังพระองค์ และเมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้า เราจะทำในสิ่งที่ถูก เราจะถวายพระเกียรติแด่พระองค์ แม้ว่าบ่อยครั้งเราพูดว่าการยำเกรงพระเจ้าเท่ากับเรา “กลัว” พระเจ้า และถวายสักการะพระองค์ ซึ่งมันควรลงลึกไปกว่านั้น เราได้รับการบอก “ให้ยำเกรงพระเจ้า” เพราะเราเป็นผู้ที่ล้มลง เราทั้งหลายเป็นคนบาป เราสมควรต้องตาย มีใครไม่เคยพบกับการสะดุ้งตกใจตระหนกในความชั่วร้ายจากการกระทำของตน และรับสิ่งที่สมควรกับโทษจากพระหัตถ์ของผู้พิพากษาคือพระเจ้า ผู้ทรงชอบธรรมสำหรับการกระทำของพวกเขา นี่คือการยำเกรงพระเจ้า และความกลัวนี้เองที่ผลักดันเรา **ประการแรก** สู่ม้ากางเขน เพื่อการอภัยบาป และ**ประการที่สอง** ที่จะอ้างถึงอำนาจของพระเจ้าที่จะชำระเราให้สะอาดจากความชั่วร้าย ถ้าไม่เพราะม้ากางเขน เราคงต้องสูญเสียดวงวิญญาณของเราทั้งหลาย (ดู มัทธิว 10:28)

คุณเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับความยำเกรงพระเจ้าหรือไม่ อย่างไร และสิ่งนี้มีผลต่อจิตวิญญาณและความเชื่อของเราอย่างไร

ในข่าวสารของทูตสวรรค์องค์แรก แนวคิดเรื่องการยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เชื่อมโยงเข้ากับการพิพากษา (วิวรณ์ 14:7) ถ้าพระคัมภีร์ชัดเจนเกี่ยวกับคำสอนใดๆ ก็เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม และพระองค์จะทรงทำการพิพากษา วันหนึ่งจะทรงพิพากษา และพระองค์ทรงความยุติธรรม ซึ่งทั้งสองสิ่งช่างขาดแคลนมากในโลกนี้ แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อพระเจ้าจะทรงพิพากษาอย่างยุติธรรม

ไม่ต้องสงสัย ผู้คนจำเป็นต้องยำเกรงพระเจ้า

และนั่นคือเหตุผลที่ว่า “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” รวมเอาการพิพากษาเข้าไว้อย่างแท้จริง อะไรคือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งสำคัญสองสิ่ง ถ้าพระกิตติคุณหมายถึง “ข่าวดี” นั่นหมายถึงว่า แม้ว่าเราทั้งมวลเป็นคนบาป และได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อวันพิพากษามาถึง เหมือนโจรคนหนึ่งบนไม้กางเขน เราจะไม่ต้องพบกับบทลงโทษ และการลงโทษที่เราสมควรได้รับสำหรับความบาปของเรา และการที่เราละเมิดพระบัญญัติ

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ และถามตัวเองว่า ฉันจะยืนอยู่ด้วยความดีของตนได้อย่างไร (อ่านดู มัทธิว 12:36; ปัญญาจารย์ 12:14; โรม 2:6; 1 โครินธ์ 4:5)

พระเจ้าผู้นับเส้นผมบนศีรษะของเราจะเป็นผู้ทรงพิพากษาโลก ซึ่งนั้นจะถูกต้องเที่ยงตรง เหตุใด “ข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะ” ช่างเป็นข่าวดีล้ำเลิศ การพิพากษาจะมาถึง แต่จะ “ไม่มีการลงโทษ” สำหรับเหล่าผู้ติดตามสัตย์ซื่อของพระเยซู พวกเขาจะได้รับการชำระล้าง ได้รับการทำให้พ้นบาป และได้ถูกทำให้เป็นผู้ชอบธรรมในนามขององค์พระเยซูเจ้า” (อ่าน 1 โครินธ์ 6:11) เพราะว่าพระเยซูคริสต์เป็นความชอบธรรมของพวกเขา และความชอบธรรมของพระองค์ได้จากการพิพากษา

“มนุษย์ไม่สามารถแก้ข้อกล่าวหาความบาปของเขาเอง ในสื่อเประอะเปื่อนแห่งความบาปของเขา เขาได้สารภาพความผิดบาปของเขา เขายืนต่อ

พระพักตร์พระเจ้า แต่พระเยซูผู้ทรงเป็นทนายแก้ต่างของเรา ทรงยื่นขอพระเมตตาแทนเราพร้อมกับคนที่ปวงที่กลับใจใหม่ และมีความเชื่อ และยอมมอบถวายดวงวิญญาณของพวกเขาแด่พระองค์ พระเยซูทรงร้องทูลขอแก้คดีของพวกเขา และได้มีชัยชนะต่อ (ซานตาน) ผู้กล่าวหา ด้วยอำนาจยิ่งใหญ่แห่งคาร์ลารี พระองค์ผู้ทรงเชื่อฟังสมบูรณ์แบบในพระบัญญัติของพระเจ้า ยอมแม้กระทั่งสละพระชนม์ชีพของพระองค์บนไม้กางเขน พร้องทั้งเสียสละอุทยานุภาพในสวรรค์ และแผ่นดินโลกอย่างหมดสิ้น และพระองค์ร้องทูลขอพระเมตตาจากพระบิดา ทรงทูลขอการกลับคืนดีให้กับมนุษย์ทั้งหลาย ผู้สำนึกในความผิดบาป” (เอลเลน จี. ไวท์, คำพยานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า 471)

การพิพากษาจริงสอนให้เราว่าการอภัยมีความจำเป็นต่อเราอย่างไร และเราจะเรียนรู้ที่จะให้อภัยแก่คนที่ทำผิดต่อเราเหมือนที่พระเจ้าทรงให้อภัยแก่เราผ่านทางพระเยซูอย่างไร

วันพฤหัสบดี

จงนมัสการพระองค์

ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก

Worship the One Who Made the Heavens and Earth

อ่านอีกครั้งพระธรรมวิวรณ์ 14:6, 7 ข้อความสุดท้ายของชาวทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งคืออะไร และมีความสัมพันธ์กับข้อความอื่นอย่างไร

สิ่งที่มาพร้อมกับพระกิตติคุณ คือการเรียกให้เป็นพยานแก่โลก และการเรียกให้ยำเกรงพระเจ้า และถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงเป็นพระผู้ทรงสร้าง และไม่สงสัยเลย ลักษณะอื่นๆ เหล่านี้ รวมถึงการพิพากษาซึ่งหมายถึงแยกจากพระเจ้าองค์พระผู้สร้าง ความจริงเหล่านี้ผุดขึ้นจากพื้นฐานความจริงขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะเป็นผู้ทรงสร้างสรรพสิ่ง โดยการนมัสการองค์พระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง เรากำลังกลับไปยังพื้นฐาน เรากำลังกลับไปยังรากฐานของสิ่งที่มีหมายถึง การเป็นมนุษย์ และการมีชีวิตอยู่ไม่เหมือนสรรพสิ่งที่ทรงสร้างขึ้นบนพื้นพิภพ คือมนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า ดังนั้นการนมัสการองค์พระผู้ช่วยให้รอดในฐานะพระผู้สร้างเท่ากับเรายอม

รับว่า เราพึ่งพิงในพระองค์เพื่อการมีชีวิตอยู่ และสำหรับการมีความหวังในอนาคตของเรา นี่คือการผลของการถือรักษาวันที่เจ็ด-วันสะบาโตซึ่งมีความสำคัญมาก เพราะเป็นการยอมรับว่า พระเจ้าองค์เดียวเป็นพระผู้สร้างของเรา และเรานับสการพระองค์แต่องค์เดียว นั่นคือพร้อมกับพระกิตติคุณ พร้อมกับ การพิพากษา เป็นการเรียกให้ นับสการองค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง ซึ่งเป็นจุดสูงสุดในชีวิตของเราทั้งปวง

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:8-11 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยให้เราเข้าใจถึงความสำคัญของการนับสการพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้างอย่างไร

ขณะที่เหตุการณ์สุดท้ายเปิดฉากออก จะมีแรงกดดันให้นับสการสัตว์ร้าย และรูปของมัน แทนที่จะนับสการองค์พระผู้สร้าง สิ่งนี้จะเกิดทั่วไปในโลก หากเราพิจารณาคำเตือนอันน่ากลัวใน “ชะตา” (fate) ของเหล่าผู้นับสการสัตว์ร้าย และรูปของมัน เราสามารถเข้าใจการกล่าวเน้นให้นับสการพระเจ้า ในฐานะพระผู้สร้าง ซึ่งเป็นผู้เดียวที่ทรงคุณค่าแก่การนับสการของมนุษย์ ในวิกฤติกาลสุดท้าย ความจริงข้อนี้จะกลายเป็นสิ่งสำคัญยิ่งยวดมากกว่าที่ผ่านมา

ใช้เวลาไตร่ตรองถึงสิ่งน่าพิศวงของโลกที่ถูกสร้างขึ้นมา สิ่งเหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับผู้สร้างซึ่งเป็นผู้เดียวที่สมควรแก่การนับสการอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

นักศึกษาพระคัมภีร์หลายคนได้มองเห็นความเชื่อมโยงระหว่าง การเรียกใน วิวรณ์ 14:7 “จงนับสการ**พระองค์** ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย” และพระบัญญัติสิบประการข้อที่สี่ใน อพยพ 20:11 เมื่อวันสะบาโตซึ่งกลับไปยังข้อเท็จจริงที่ว่า “เพราะในหกวัน**พระเจ้า**ทรงสร้าง ฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น” อย่างไรก็ตาม ความเป็นจริงที่ความเชื่อมโยงใกล้ชิดของภาษา มีการเปลี่ยนถ้อยคำเล็กน้อย ซึ่งข้อความในวิวรณ์ ชี้ว่า **องค์พระผู้เป็นเจ้า** เป็นพระผู้ทรงสร้าง “บ่อน้ำพุทั้งหลาย”

ผู้ประพันธ์หนังสือเกี่ยวกับศาสนาที่ได้รับการต้อนรับแพร่หลายคนหนึ่ง ชื่อ ยอห์น บอลด์วิน เขียนให้เหตุผลพระธรรมข้อนี้ว่า “ประมาณว่าเป็นน้ำ-พระทัยของพระเจ้า เมื่อทรงดลใจให้เขียนส่วนของประโยคที่ว่า “บ่อน้ำพุทั้งหลาย” เหตุใดพระเจ้าเยชูทรงดลใจให้ผู้เผยพระวจนะแยกข้อความที่เขียนในอพยพ 20:11 และเหตุใดทูตสวรรค์ผู้สื่อข่าวไม่เอ่ยถึงสิ่งที่ทรงสร้างอื่นๆ อย่างเช่นต้นไม้ทั้งหลาย ฝูงนกในอากาศ ฝูงปลา หรือภูเขาทั้งหลายเล่า เราไม่ทราบ

“บางทีข้อความที่ว่า “บ่อน้ำพุทั้งหลาย” ในบริบทของพระเจ้า เป็นการประกาศถึงช่วงเวลาพิเศษแห่งการพิพากษาของพระเจ้าที่กำลังจะมาถึง ดังนั้นทรงหาทางกล่าวโดยตรงให้ผู้อ่านพระธรรมวิวรณ์สนใจช่วงเวลาก่อนการพิพากษาดังกล่าว...อาจเป็นไปได้ที่พระเจ้าทรงตั้งพระทัยกล่าว “พาดพิง” (allusion) ถึงน้ำท่วมโลกในอดีต ด้วยการใช้ถ้อยคำว่า “บ่อน้ำพุทั้งหลาย” ซึ่งจะทำให้ผู้คนมองเห็นความจริงเหมือนการขีดเส้นใต้เน้นข้อความ (underscore) ซึ่งที่จริงแล้วการพิพากษาของเจ้ามีพระลักษณะความเด็ดขาดพอๆ กับความสัตย์ซื่อ และทรงพระกรุณาคุณไม่มีที่สิ้นสุด ถ้าเป็นเช่นนั้น การใช้ “น้ำท่วมในความหมายแฝงเป็นการกระตุ้นถ้อยคำว่า “บ่อน้ำพุทั้งหลาย” ทรงมุ่งหนุนใจผู้อ่านให้คิดอย่างจริงจังถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาถึงในขั้นตอนของวาระสุดท้ายครั้งใหม่ ทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้ทำการประกาศในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 14” ยอห์น บอลด์วิน, Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement, Md. Review and Herald, 2000, หน้า 27

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. พระธรรมอิสยาห์ 53:6 “เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเจ้าทรงวางลงบนท่าน ซึ่งความบาปผิดของเราทุกคน” คำว่า “เราทุกคน” คือ “cullanu” ในข้อพระคัมภีร์เดียวกัน ท่านอิสยาห์กล่าวว่า พระเจ้าทรงวาง “ซึ่งความบาปผิด” ของเราทุกคน คำว่า “เราทุกคน” ตรงนี้ก็เช่นกันใช้คำว่า “cullanu” สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าบาปจะใหญ่แค่ไหน วิธีแก้ก็มีมากกว่าคำว่าเพียงพอ
2. เราสามารถเรียนรู้บทเรียนอะไรจากเรื่องโจรบนไม้กางเขน สมมติว่าโจรคนที่ได้รับการอภัยถูกนำลงมาจากไม้กางเขน และมีชีวิตรอด คุณคิดว่าเขาจะใช้ชีวิตแตกต่างจากที่แล้ว ๆ มาเพียงใดหรือไม่ คำตอบที่เราได้ บอกเราเกี่ยวกับอำนาจของพระคริสต์ที่ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเราอะไรบ้าง

บทที่ 9

การหลอกลวงในวาระสุดท้าย

End-Time Deception

วันที่ 26 พฤษภาคม - 1 มิถุนายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 2:13, 24; 2 โครินธ์ 11:13-15; เพลงสดุดี 146:4;

ปฐมกาล 1-2:3; วิวรณ์ 13:1-17

ข้อควรจำ

“พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่ามาร และซาตานผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลกก็ถูกผลักทิ้งลงไปในแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 12:9)

๖ มึนสวรรค์ ก่อนที่ถูกขับลงมายังโลก ซาตานได้ทำงานหลอกลวงเหล่าทูตสวรรค์ “ลูซีเฟอร์ออกไปจากตำแหน่งของเขาซึ่งอยู่ถัดจากเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เขาไปกระจายความรู้สึกไม่พอใจให้กับทูตสวรรค์ทั้งหลาย เขาทำงานนี้อย่างลับๆ และชั่วขณะหนึ่งเขาปกปิดเป้าหมายแท้จริงด้วยการแสดงว่ายำเกรงพระเจ้า เขาพยายามสร้างความไม่พอใจในเรื่องพระบัญญัติที่ใช้ปกครองชาวสวรรค์และยุยงว่าพวกเขาถูกบังคับด้วยข้อห้ามต่างๆ ที่ไม่จำเป็น” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 460)

ในสวนเอเดน ซาตานปลอมตัวเป็นงูตัวหนึ่ง และใช้เล่ห์กลหลอกเอวาตลอดประวัติศาสตร์ กระทั่งวันนี้และแม้แต่ยุคหลังหนึ่งพันปี ซาตานจะใช้การหลอกลวง (วิวรณ์ 20:8) ดำเนินงานเพื่อบรรลุมฤตยูประสงค์

น่าเสียดายจริง ซาตานฉลาดมากกว่า มีอำนาจมากกว่า และเชี่ยวชาญมากกว่าใครในพวกเรา ซึ่งนี่คือเหตุ ผลที่เราจำเป็นต้องยึดติดกับพระเยซู และถ้อยคำของพระองค์เพื่อที่จะปกป้องตัวเราเองจากเพทุบายของซาตาน “แต่

ท่านทั้งหลายผู้ยึดพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านอย่างมั่นคง ยังมีชีวิตอยู่ถึงวันนี้ทุกคน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 4:4) หลักการที่แสดงให้เห็นตรงนี้ แท้จริงแล้วยังใช้การได้ในวันนี้เช่นกัน

สัปดาห์นี้ เราจะมองไปยังการหลอกลวงที่มีประสิทธิผลที่สุดบางข้อของพญามาร และดูว่าเราจะปกป้องการหลอกลวงดังกล่าวได้อย่างไร

วันอาทิตย์

การหลอกลวงที่ใหญ่ที่สุด

The Grandest Deception

บทเรียนแรกของไตรมาสนี้พูดถึงเกี่ยวกับ “ความขัดแย้งของสากลจักรวาล” ซึ่ง นำเสียดาย ได้ไปไกลเกินกว่าคำว่า “สากล” คือโลกของเราใบนี้

ปัญหาก็คือ แม้แต่คนจำนวนมาก รวมไปถึงคริสเตียนอีกไม่น้อย ไม่เชื่อว่ามีการต่อสู้ขัดแย้งอันยิ่งใหญ่” ดังกล่าวเพราะว่าพวกเขาไม่เชื่อว่ามิซาตานสำหรับพวกเขา ข้อพระคัมภีร์พูดถึงเกี่ยวกับซาตานเป็นเพียงการแสดงออกของ “รูปแบบ หรือญาณ หรือการรู้ล่วงหน้า” (a prescientific) หรือเป็นการพยายามอธิบายความชั่วร้าย ความทุกข์ยากลำบากในโลก สำหรับคนจำนวนมากไม่น้อยแนวคิดเรื่อง คำกล่าวตามตัวอักษร (literal) หรือ (supernatural entity) ปรากฎการณ์เหนือธรรมชาติ หรือตัวตนผู้มีความประสงค์ร้าย (malevolent) เป็นการออกแบบ อย่างกับมนุษย์ต่างดาวในนิยายวิทยาศาสตร์ คล้ายกับ “ดาร์ธ เวเดอร์” แห่ง “สงครามดวงดาว” (Star Wars) อย่างที่เห็นในภาพยนตร์อะไรทำนองนั้น

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้กล่าวถึงการมีตัวตนและบทบาทของซาตานในวาระสุดท้ายอย่างไร **วิวรณ์ 2:13, 24; 12:3, 7-9, 12, 17; 13:2; 20:2, 7, 10**

พระธรรมวิวรณ์แสดงให้เราเห็นว่าซาตานมีอำนาจมากเพียงใดที่จะใช้กับผู้คนในวาระสุดท้ายของโลก ไม่เพียงแต่นำพวกเขาให้ออกห่างไกลจากความรอด แต่นำไปสู่การกดขี่ข่มเหงผู้ยืนหยัดสัตย์ซื่อต่อพระเยซู

ในกระบวน “กลอุบาย” ของซาตาน (2 โครินธ์ 2:11) คำแปลภาษากรีกสำหรับ “จิตใจ” คือ “noemata” บางทีการหลอกลวงยิ่งใหญ่ที่สุดของซาตาน

คือการหลอกผู้คนทั้งหลายว่า “ซาตานไม่มีตัวตนอยู่จริง” ดังนั้นใครเล่าจะแสวงหา “ผู้ทรงอำนาจสามารถให้ที่พักพิงหรือปกป้อง ในเมื่อไม่มีศัตรูตัวจริง” ในเมื่อพวกเขาไม่เชื่อในการมีตัวตนของพญามาร จึงเป็นเรื่องน่าพิศวงที่บุคคลจำนวนมากอ้างว่าตนเป็นคริสเตียนแต่ไม่เชื่อว่าซาตานมีอยู่จริง หรือถือเป็นเรื่องไม่ต้องเอาจริงจัง พวกเขายู่ในพวกที่ทำเป็นเพิกเฉย หรือคิดว่ายังต้องตีความหมายข้อพระคัมภีร์อีกครั้ง ในข้อที่เปิดเผยการทำงาน หรือแผนการในโลกนี้ของซาตานโดยเฉพาะเราเข้าใกล้วาระสุดท้าย ซึ่งมีผู้คนจำนวนมากปฏิเสธการมีตัวตนจริงของซาตาน แม้ว่าจะมีหลักฐานอย่างท่วมท้นในพระคัมภีร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ควรให้การเตือนใจเรา ว่าเราควรเอาจริงจังในเมื่อเราเข้าใจในสิ่งที่พระคัมภีร์สอนจริงๆ

แม้ว่า พระธรรมวิวรณ์พูดถึงเกี่ยวกับเล่ห์เพทุบายของซาตาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงวาระสุดท้าย เรามีความหวังยิ่งใหญ่อะไรที่พบในวิวรณ์ 12:11 แหล่งแห่งพลังของเราเพื่อต่อต้านพญามารคืออะไร

วันจันทร์

ความผิดใหญ่หลวงสองประการ

The Two Great Errors

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับอำนาจการหลอกลวงของซาตานอะไรบ้าง 2 โครินธ์ 11:13-15; 2 เธสะโลนิกา 2:9, 10; วิวรณ์ 12:9; วิวรณ์ 20:10

ตามที่เราสังเกตในบทเรียนก่อนหน้านี้นี้ พระเยซูทรงกล่าวเตือนผู้ติดตามทั้งหลายของพระองค์เกี่ยวกับการหลอกลวงในช่วงวาระสุดท้าย ท่ามกลางการหลอกลวง ทรงเตือนเป็นพิเศษเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของพระคริสต์ และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ซึ่งจะ “ให้คนเป็นอันมากหลงไป” (มัทธิว 24:5)

พระคริสต์ และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ใดๆก็ตาม ไม่ใช่การหลอกลวงช่วงวาระสุดท้ายเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่เราจะต้องเฝ้าระวัง ศัตรูของเรา กำลังวางกำลังต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่ด้วยการใช้กลยุทธ์หลากหลาย ซึ่งออกแบบมาหลอกลวงคนทั้งปวงเท่าที่สามารถจะทำได้ เราจะสามารถต่อต้านได้ผ่านการรู้จักพระคัมภีร์ และการเชื่อฟังตามที่พระคัมภีร์สอนเท่านั้น

เอลเลน จี. ไวท์ อธิบายว่า มีการหลอกลวงยิ่งใหญ่อยู่สองประการนั้น คือ “ซาตานอาศัยความเชื่อผิดสองอย่างคือความไม่รู้จักตายของจิตวิญญาณ และความศักดิ์สิทธิ์ของวันอาทิตย์ เพื่อนำผู้คนให้มาอยู่ภายใต้การหลอกลวงต่างๆ ของมัน ในขณะที่เรื่องแรกเป็นการวางฐานให้กับลัทธิทรงวิญญาณ เรื่องที่สองเป็นการสร้างสายสัมพันธ์แห่งความเห็นอกเห็นใจให้แก่โรม ชาวโปรเตสแตนต์ในประเทศสหรัฐอเมริกาจะนำหน้าในการยื่นมือข้ามช่องว่างเพื่อจับมือกับลัทธิทรงวิญญาณ พวกเขาจะยื่นมือข้ามเหวลึกเพื่อจับมือกับอำนาจของโรม และภายใต้อิทธิพลของการรวมตัวของทั้งสามนี้ ประเทศนี้จะเดินตามรอยเท้าของโรมในการเหยียบย่ำสิทธิของใจสำนึกผิดชอบ” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 544)

ช่างไม่น่าเชื่อสำหรับเรา แม้แต่หลายปีในภายหลัง เธอเขียนถ้อยคำเหล่านี้ เพื่อที่จะมองเห็นการมีอยู่ทั่วไป (prevalent) ของ “ความผิดใหญ่หลวงสองข้อ” ยังดำเนินต่อเนื่องในโลกของคริสเตียน

เพราะเหตุใดการรู้ความจริงในพระคัมภีร์และการเต็มใจที่จะเชื่อฟังความจริงเหล่านั้นจึงเป็นอาวุธที่มีพลังที่สุดในการต่อสู้กับการหลอกลวงของพญามารโดยเฉพาะในช่วงวาระสุดท้าย

วันอังคาร

ความไม่ตายของดวงวิญญาณ

The Immortality of the Soul

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนเราถึง “สภาพของคนตาย” อย่างไร และข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ช่วยเราในการต่อสู้กับ “ความผิดใหญ่หลวงสองประการ” นั้นได้อย่างไร *ปัญญาจารย์ 9:5, 6, 10; เพลงสดุดี 115:17; เพลงสดุดี 146:4; 1 โครินธ์ 15:16-18; ดาเนียล 12:2*

ในรอบสิบปีที่ฟังผ่านมามีการตื่นตัวให้ความสนใจในเรื่องราวเกี่ยวกับคนผู้ได้ “ตายแล้ว” ในขณะที่หัวใจของพวกเขาหยุดเต้น และหยุดการหายใจ แต่พวกเขาฟื้น และกลับมีสติรู้สึกตัว (consciousness) อีกครั้งหนึ่ง ในจำนวนคนเหล่านี้ หลายคนได้เล่าประสบการณ์อันเหลือเชื่อเกี่ยวกับความรู้สึกในความเป็นอยู่ภายหลังจากที่พวกเขาได้ถูกทักทัก (supposedly) ว่าได้ตายไป

แล้ว บางคนพูดว่า พวกเขาลอยตัวอยู่บนอากาศ และมองเห็นร่างกายของ พวกเขาอยู่ด้านล่าง คนอื่นๆ รายงานว่าพวกเขาลอยตัวออกจากร่างของ พวกเขาไม่ไกล และได้พบว่าร่างกายของพวกเขามีแสงเรืองๆ และได้รับความ รู้สึกอบอุ่น ความกรุณา และความรักจากคนใกล้ขีด คนอื่นๆ เล่าว่าได้ไป พบปะพูดคุยกับญาติๆ ที่ตายไปแล้วบางคน

ปรากฏการณ์นี้มีให้เห็นจนเป็นเรื่องธรรมดา มาก และแม้แต่ได้รับชื่อ ทางวิทยาศาสตร์ว่า “ประสบการณ์ใกล้ตาย” (Near Death Experiences, ‘NDEs’) อย่างไรก็ตามประสบการณ์ที่ว่ายังมีข้อโต้แย้ง คริสเตียนหลายคนใช้ เป็นข้อพิสูจน์ว่า “ดวงวิญญาณคงเป็นอมตะ” บ้างก็อ้างว่าในแนวคิดที่ว่า เมื่อ คนหนึ่งตายลง ดวงวิญญาณได้ออกจากร่าง และเดินทางไปมีสติ มีความรู้สึก ในอีกรูปแบบหนึ่งในอีกภพภูมิอื่น

แต่ประสบการณ์ใกล้ตาย แน่นนอน เป็นการปรากฏให้เห็นลักษณะของ “ความผิดใหญ่หลวงสองประการ” ตราบไตที่มีผู้คนเชื่อว่าเมื่อคนหนึ่งตายดวง วิญญาณยังมีชีวิตอยู่ต่อไปในอีกรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง บุคคลนั้นได้เปิด กว้างต่อความลึกลับ หรือการหลอกลวงด้านความเป็นอมตะของวิญญาณ การ หลอกลวงดังกล่าวเป็นแนวคิดที่สามารถส่งเสริมได้ง่าย ไม่ว่าจะทำอย่างไร เปิด เผย หรือความหมายโดยนัย เพราะไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึงพระเยซู ที่จริงแล้ว คนส่วนใหญ่ที่มีประสบการณ์ใกล้ตายได้พูดเหมือนกันว่า ร่างของดวงวิญญาณ ที่พวกเขาพบปะ โดยเฉพาะที่เป็นเครือญาติ พวกเขาได้รับการปลอบประโลม ด้วยถ้อยคำเกี่ยวกับความรัก สันติสุข และความดีงาม แต่ไม่มีรายใดเอ่ยถึง ความรอดในพระคริสต์ ไม่พูดถึงความผิดบาป ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับการ พิพากษาที่จะมาถึง ซึ่งถือว่าเป็นหลักคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์ คนหนึ่ง อาจคิดว่า สมมติว่ากำลังได้ชิมรสชาติของคริสเตียนหลังการมีชีวิต แต่กลับ เป็นว่าพวกเขาไม่ได้ชิมรสชาติในสิ่งต่างๆ ที่เป็นคำสอนพื้นฐานของคริสเตียน สิ่งที่มีประสบการณ์ใกล้ตายส่วนใหญ่เล่าให้ฟังเป็นเหมือนกับ “คำสอนยุคใหม่” (New Age Dogma) ที่น่าสังเกตคือ จำนวนมากของผู้มีประสบการณ์ใกล้ ตาย เมื่อฟื้นกลับมา มีสติแล้วพวกเขามีความโน้มเอียงต่อการเป็นคริสเตียน น้อยลง กล่าวคือมีความเข้มแข็งในหลักข้อเชื่อ หรือมีสภาพฝ่ายจิตวิญญาณ แผลวเบากว่าเมื่อก่อนที่พวกเขา “มีประสบการณ์ใกล้ตาย”

ในฐานะที่เป็นคริสเตียน เพราะเหตุใดเราจึงต้องยึดมั่นในพระ
วาทะของพระเจ้า แม้จะมีความรู้สึกที่ต่างออกไปก็ตาม

พุธ

วันสะบาโตและทฤษฎีวิวัฒนาการ

Sabbath and The Theory of Evolution

นับว่าชาตानประสบความสำเร็จอย่างมากในการหลอกลวงชาวโลก
ให้เชื่อใน “การไม่รู้จักตายของดวงวิญญาณ” และการสอนอีกอย่างที่ประสบ
ความสำเร็จอย่างยิ่ง ถ้าไม่ว่ามากกว่าเสียอีกใน “การแย่งชิงสิทธิอำนาจ”
(usurping) ด้วยการตั้งวันอาทิตย์เป็นวันนมัสการ แทนวันสะบาโตของ
พระคัมภีร์ (คัมภีร์ สัปดาห์ที่มี 6 และ 8 วัน) ความพยายามดังกล่าวได้เกิด
ขึ้นเกือบตลอดเวลาในประวัติศาสตร์ของคริสเตียน

ในไม่กี่สิบปีที่ผ่านมา พญามารได้เสนอการหลอกลวงขึ้นมาอีกอย่าง
หนึ่ง ซึ่งทำให้วันที่เจ็ด วันสะบาโตมีความสำคัญน้อยลงในจิตใจของผู้คน: นั่น
คือทฤษฎีวิวัฒนาการ

**อ่านพระธรรมปฐมกาล 1-2:3 พระคัมภีร์ตอนนี้สอนเราว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างโลกของเราอย่างไร และใช้เวลานานเท่าใด**

แม้แต่การอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้อย่างเปิดกว้าง เผยให้เห็นสอง
จุดเกี่ยวกับเรื่องการทรงสร้างของพระเจ้า **ประการแรก** ทุกสิ่งทุกอย่างได้ถูก
วางแผน และได้รับการคำนวณไว้ก่อน: ไม่มีสิ่งใดเรียกว่า “โดยการสุ่ม” หรือ
เป็นโดยอำเภอใจ หรือโดยความบังเอิญ พระคัมภีร์ไม่เหลือพื้นที่ให้สิ่งใดเป็น
ไปโดย “การส่งเดช” ในขั้นตอนแห่งการทรงสร้างของพระเจ้า

ประการที่สอง ข้อพระคัมภีร์เปิดเผยชัดเจนที่แต่ละชีวิต แต่ละสิ่งถูก
สร้างขึ้นตามชนิดของมัน นั่นคือแต่ละประเภทถูกสร้างแยกจากกัน และต่าง
ต่างจากสิ่งอื่นชัดเจน พระคัมภีร์ไม่ได้สอนอะไรเกี่ยวกับการมีบรรพบุรุษร่วม
กัน (อย่างเช่นการมีเซลล์แบบง่าย ๆ ยุคดึกดำบรรพ์ (primeval)) สำหรับสิ่งมี
ชีวิตทั้งมวลบนโลก

แม้แต่จากการไม่ตีความหมายพระธรรมปฐมกาลของนักอักษรศาสตร์
สองจุดนี้ก็มีความชัดเจนคือ ไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปยถากรรม หรือบังเอิญในการ

ทรงสร้าง และไม่มีสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ (species) ใดที่มีบรรพบุรุษร่วมกันตามธรรมชาติ

ตามทฤษฎีของชาร์ล ดาร์วิน เกี่ยวกับสายพันธุ์ต่างๆ นั้น สอนถึงสองสิ่งคือ: (1) เป็นไปโดยการบังเอิญ หรือการสุ่ม (randomness) (2) มีบรรพบุรุษตามธรรมชาติร่วมกันสำหรับทุกสายพันธุ์ (species)

เหตุใดผู้คนมากมายจึงตีความหมายพระธรรมปฐมกาลผ่านเลนส์ (lens) ของทฤษฎีวิวัฒนาการ โดยใช้ในระดับพื้นฐานมากที่สุด ซึ่งที่จริง ไม่เพียงมีข้อผิดพลาด เพราะขัดแย้งกับจุดพื้นฐานของพระธรรมปฐมกาลที่สุด ปัจจุบันทฤษฎีวิวัฒนาการไม่เพียงกวาดประชากรที่อยู่ทางโลกนับหลายพันล้านให้ยอมรับ แต่ก็ยังมีผู้อ้างว่าเป็นคริสเตียนที่เชื่อว่า พวกเขาสามารถประนีประนอมกับความเชื่อของคริสเตียนได้ ทั้งๆ ที่มีสิ่งขัดแย้งกันชัดเจนตามที่ได้เอ่ยมา

อย่างไรก็ดี ความหมายโดยนัยของทฤษฎีวิวัฒนาการในวาระสุดท้าย ทำให้มองเห็นอันตรายชัดเจนขึ้น เช่นมีผู้กล่าวว่าทำไมต้องเอาจริงเอาจังเรื่องของวันเดียว วันที่เจ็ด วันสะบาโตซึ่งถือรักษาเป็นวันที่ระลึกถึงการทรงสร้างโลกของพระเจ้า ทำไมไม่นับหกวันแห่งการทรงสร้างและสำหรับการทรงสร้างนั้นใช้เวลาประมาณ 3 พันล้านปี (วันเดือนปีล่าสุดที่คาดว่าชีวิตได้เริ่มอุบัติขึ้นครั้งแรกบนโลก) ดังนั้นทฤษฎีวิวัฒนาการได้เพิกถอน (denudes) วันที่เจ็ดออกไปจากความสำคัญ เพราะว่าช่วงเวลาหกวันแห่งการสร้างโลกนั้นไร้ความหมาย เหมือนกับนิยายที่เล่าว่า โรมูลัส และ เรมัส ถูกเลี้ยงดูโดยหมาป่า นอกจากนี้ผู้ที่เชื่อว่าการสร้างต้องใช้เวลาหลายพันล้านปีแทนที่จะเป็นเวลาหกวัน จะเสี่ยงต่อการถูกทำร้ายหรือความตายด้วยการยืนยันวันสะบาโตต่อต้านวันอาทิตย์

วันพฤหัสบดี

ตรีเอกานุภาพเทียมเท็จ

The Counterfeit Trinity

แนวคิดเรื่องธรรมชาติของพระเจ้าจะพบได้ตลอดในพระคัมภีร์ ใดๆ ก็ดี ในบริบทของช่วงเวลาของการหลอกลวงสุดท้าย อันนำมาซึ่งการกดขี่ข่มเหงพระธรรมวิวรรณ์เปิดเผยให้เห็น “ตรีเอกานุภาพเทียมเท็จ” ซึ่งประกอบด้วย

พญามาร สัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเล และสัตว์ร้ายที่ขึ้นจากแผ่นดิน ในพระธรรม
วิวรณ์ บทที่ 13

**อ่านพระธรรมวิวรณ์ 12:17; 13:1, 2 มีอะไรพรรณนาให้เห็น
ตรงนี้**

พญามารตรงนี้ได้ถูกมองเห็นดูเป็นองค์พระบิดาเทียมเท็จ ซึ่งเขา
เป็นผู้ควบคุมทุกอย่างชัดเจน เขาเป็นผู้หนึ่งบนบัลลังก์ และมอบสิทธิอำนาจให้
แก่สัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเล ผู้ซึ่งทำหน้าที่ดูจพระคริสต์เทียมเท็จ

**อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:2-5 สัตว์ร้ายที่ขึ้นจากทะเลตัวนี้ มี
ลักษณะนิสัยอย่างไร**

นอกเหนือจากการได้รับสิทธิอำนาจจากพญามาร ให้รำลึกความทรง
จำในสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการได้รับสิทธิอำนาจจากพระบิดา (ดู มัทธิว
28:18) สัตว์ร้ายจากทะเลมีประสบการณ์เหมือนพระเยซู คือได้พบความตาย
และจากนั้นได้ฟื้นคืนชีพสู่วิถี (ดูวิวรณ์ 13:3) อีกอย่างสัตว์ตัวนี้ได้รับการ
พรรณนาเป็นผู้พยายามสำแดงสิทธิอำนาจเป็นเวลา “สี่สิบสองเดือน” หรือ
“สามปีครึ่ง” คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระคริสต์เทียมเท็จ มีอำนาจสามปีครึ่ง
ตามเวลาจริง แต่วันในคำพยากรณ์ เวลาหนึ่งวันในคำพยากรณ์ เท่ากับหนึ่งปี
ในเวลาปกติทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหลักเกณฑ์การตีความ วัน-สำหรับ-ปี

**อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:11-17 สัตว์ร้ายจากแผ่นดินได้รับการ
พรรณนาอย่างไรตรงนี้**

สัตว์ร้ายจากแผ่นดินตัวนี้ส่งเสริมความสนใจของสัตว์ร้ายจากทะเล
ดังเช่นพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ถวายเป็นเกียรติแต่พระองค์เอง แต่ถวายเป็นเกียรติ
(ยอห์น 16:13, 14) เช่นกันเหมือนพระวิญญาณบริสุทธิ์กระทำการด้วยฤทธิ์
อำนาจในการนำ “ไฟ” ลงมาจากสวรรค์ (กิจการ 2 :3) สัตว์ร้ายจากแผ่นดิน
ก็ทำบางสิ่งที่คล้ายกัน (ดู วิวรณ์ 13:13)

“ในตอนสุดท้าย สัตว์ร้ายจากแผ่นดินได้ทำวันเพ็นเทคอสต์เทียม
เท็จ! เพื่อวัตถุประสงค์อะไร เพื่อพิสูจน์ให้ทราบ ว่า ตรีเอกานุภาพเป็นพระเจ้า

ที่ยิ่งแท้” (จอห์น พอลเลน, *What the Bible Says About the End-Time* (Review and Herald Publishing Association, 1998) หน้า 111)

มีการหลอกลวงอะไรอีก ในวาระสุดท้ายที่เราต้องระวัง และเราจะช่วยคนอื่นให้ตระหนักถึงการหลอกลวงเหล่านี้ได้อย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

ให้เราครุ่นคิดมากขึ้นเกี่ยวข้องกับทฤษฎีวิวัฒนาการ ในบริบทของเหตุการณ์ในวาระสุดท้าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับบทบาทของวันสะบาโต เหตุผลหนึ่งที่ ชาร์ล ดาร์วิน บิดาของทฤษฎีวิวัฒนาการ ที่เขาส่งเสริมทฤษฎีวิวัฒนาการ ไม่ใช่เพราะเขาไม่เข้าใจ การต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่ ซึ่งเขาพบกับเวลาแห่งความยากลำบากที่จะทำการประนีประนอมความชั่วร้าย และความทุกข์ยากลำบากด้วยแนวคิดในความเมตตากรุณา และความรักของพระเจ้าผู้สร้าง เพราะความผิดพลาดข้อนี้ เขามุ่งมองไปยังอีกทิศทางอื่นสำหรับคำตอบ และเป็นการประจบประแจง จากกลางถึงปลายทศวรรษที่สิบเก้า (1800s) ขณะที่ ดาร์วิน เขียนปรับปรุงทฤษฎีวิวัฒนาการของเขา พระเจ้าได้ทรงยกชูกลุ่มเคลื่อนไหวหนึ่งขึ้น คือคริสตจักรเซเวนธ์เดย์แอ็ดเวนติส ซึ่งสวนทางกับทุกสิ่งที่ชาร์ล ดาร์วิน ได้ตั้งทฤษฎีของเขาขึ้น นำเสนอในเพียงใดที่เซเวนธ์เดย์-แอ็ดเวนติส กลุ่มผู้ที่เชื่อสุดใจในการทรงสร้างโลกของพระเจ้า ซึ่งมีเอกลักษณ์ความเชื่อที่เปิดเผยให้ทราบด้วยชื่อของคริสตจักรเอง เริ่มเติบโตและขยายตัวประมาณช่วงเวลาเดียวกันกับทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ล ดาร์วินถือกำเนิดเช่นกัน

ใครจะทราบบ้างหาก ชาร์ล ดาร์วิน ได้อ่านและเชื่อในไม่กี่บรรทัดที่เอลเลน จี. ไวท์ ได้เขียนขึ้น โลกอาจได้ถูกรักษาไว้จากความผิดพลาดยิ่งใหญ่สุดจากความคิดของมนุษย์ และมีผลกระทบกับมนุษย์หลายช่วงอายุอย่างต่อเนื่อง: “ถึงแม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกสาป แต่ธรรมชาติก็ยังคงเป็นตำราเรียนของมนุษย์ มันไม่ได้แสดงความมดีเท่านั้น เพราะพญามารได้เติมแต่งความชั่วเข้าไปในทุกที่ไม่ว่าจะเป็นพื้นดิน ทะเล หรืออากาศ ที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยจารึก

พระลักษณะของพระเจ้าและความดีไว้เท่านั้น แต่บัดนี้ได้จารึกลักษณะของ
ซาตานและความชั่วไว้ด้วย จากธรรมชาติที่เปิดเผยความดีและความชั่วนั้น
มนุษย์ได้รับการเตือนถึงผลของความบาปอย่างต่อเนื่อง” (เอลเลน จี. วัตต์, การ
ศึกษา, หน้า 26)

อย่างที่เห็นไป ชาร์ล ดาร์วิน ออกแบบทฤษฎีวิวัฒนาการจากการคาด
การณ์ ทั้งหมดวางบนพื้นฐานของความเข้าใจผิดในธรรมชาติ และพระอุปนิสัย
ของพระเจ้า และโลกที่เราอาศัยอยู่ลุ่มลง น่าเสียดายสิ่งที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎี
ของเขาจะทำให้ผู้คนตกเป็นเหยื่อการหลอกลวงของซาตาน โดยเฉพาะอย่าง
ยิ่งในช่วงวิกฤตการณ์ในวาระสุดท้าย

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. เพราะเหตุใดคริสเตียนจำนวนมากจึงปฏิเสธการมีตัวตนจริงของ
ซาตาน สิ่งนี้สอนให้เราว่าการปฏิเสธคำสอนที่ชัดเจนในพระ-
คัมภีร์นั้นอันตรายมากเพียงใด
2. จะตอบคำถามของคน谁说ว่าเคยมีประสบการณ์ตอนใกล้ตาย
และเชื่อว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปหลังจากตาย (หรือมีวิญญาณเป็น
อมตะ) อย่างไร
3. เพราะเหตุใดคนที่เชื่อทฤษฎีวิวัฒนาการจึงถูกหลอกได้ง่ายใน
วาระสุดท้าย

บทที่ 10

อเมริกาและบาบิโลน

America and Babylon

วันที่ 2 - 8 มิถุนายน 2018

บ้ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 13:1-12; 14:9-11; 16:2; 19:20; 20:4;

เยเรมีย์ 51:6, 7, 53, 57; วิวรณ์ 18:1-4

ข้อควรจำ

“ในครั้งนั้น มีคาเอลเจ้าผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้น ชนชาติของท่านจะรับการช่วยกู้ คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ” (ดาเนียล 12:1)

สัปดาห์ที่แล้วเรามองไปที่ “ตรีเอกานุภาพเทียมเท็จ” ซาดาน (พญานาค) และสองอำนาจในโลก ทั้งสามอำนาจจะร่วมกันนำ “การกดขี่ข่มเหง” มาใช้กับประชากรของพระเจ้า

หนึ่งของอำนาจทั้งสาม คือสัตว์ร้ายจากทะเล (วิวรณ์ 13:1-10) ซึ่งได้รับการพรรณนาว่า ตัวเหมือนเสือดาว และตีนเหมือนตีนหมี และปากเหมือนปากสิงห์ (วิวรณ์ 13:2) ลักษณะรูปร่างของสัตว์ร้าย นำมาจากพระธรรมดาเนียล 7:4-6 โดยตรง เราได้เห็นในสัปดาห์ที่ 6 จากดาเนียลบทที่ 7 หลังการขึ้นสู่อำนาจของบาบิโลน (สิงโต), มีเดีย-เปอร์เซีย (หมี) และกรีก (เสือดาว) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรมหาอำนาจของโลกในเวลานั้น ส่วนโรมหรืออาณาจักรโรมันเริ่มต้นด้วยอาณาจักรทางโลก (pagan Rome) เหมือนอาณาจักร

ก่อนหน้า แต่ในช่วงต่อมาอาณาจักรโรมได้เปลี่ยนไปเป็นศาสนจักรโรม (papal Rome), สัญลักษณ์ของศาสนจักรโรม คืออำนาจของเขอันเล็ก ดาเนียล 7:7, 8; 19-21; 23-25 ซึ่งได้ผุดขึ้นโดยตรงออกจากสัตว์ตัวที่สี่ ซึ่งเราได้เห็น ซึ่งจะว่าไปศาสนจักรโรมมีลักษณะหลายอย่าง ดังที่เห็นในข้อพระคัมภีร์ดาเนียล บทที่ 7 และซึ่งปรากฏให้เห็นอีกในสัตรีวายของ วิวรรณ์ 13:1-10 ดังนั้นผู้เชี่ยวชาญพระคัมภีร์ (Bible Scholars) ได้มองเห็นโรม (Rome) เป็นดุษฎีของของผู้เป็นปรปักษ์ ดอกหนึ่งซึ่งปรากฏให้เห็นในฉาก การกดขี่ข่มเหงในวาระสุดท้าย วิวรรณ์ บทที่ 13

อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่โรมเพียงลำพัง มีภาพให้เห็นอำนาจอีกอย่างหนึ่ง สัปดาห์นี้เราจะโฟกัสไปยังวิวรรณ์ บทที่ 13 เป็นส่วนใหญ่ และเหตุการณ์ต่างๆ และอำนาจที่แสดงในนั้น เหมือนที่เรามักถามคำถามเสมอว่า: เหตุการณ์เหล่านี้หมายถึงอะไร และเราจะสามารถเตรียมความพร้อมสำหรับเหตุการณ์ดังกล่าวได้อย่างไร

วันอาทิตย์

บาดแผลปางตาย ได้รับการรักษาให้หาย

Deadly Wound Healed

อ่านพระธรรมวิวรรณ์ 13:1-10 เพราะเหตุใดพระคัมภีร์ตอนนี้จึงอ้างถึงบทบาทของสันตะปาปาในอดีตและอนาคต ให้สังเกตบทความโดดเด่นของบทบาทที่ได้รับ สิ่งนี้มีความหมายอย่างไรในวาระสุดท้าย

แม้พระเจ้าจะทรงมีประชากรที่สัตย์ซื่อของพระองค์ในคริสตจักรทุกแห่ง แต่พระเจ้าจะได้ชี้ไปยังบทบาทเฉพาะเจาะจงที่สถาบันแห่งนี้ได้ทำในประวัติศาสตร์และจะทำในวาระสุดท้าย

อ่านพระธรรมวิวรรณ์ 13:3 มีอะไรที่กำลังเกิดขึ้นตรงนี้ และสิ่งนี้บ่งบอกถึงความโดดเด่นอะไรไรของโรม

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่คริสตจักรแห่งโรมได้กลายเป็นศูนย์กลางทางศาสนา และในหลายประการเป็นศูนย์กลางทางการเมืองของโลกตะวันตก บันทึกตัวอย่างในอำนาจยิ่งใหญ่ของคริสตจักรโรมมิให้ให้เห็นจากตัวอย่างของพระเจ้าเฮนรี่ที่ 4 ซึ่งเป็นจักรพรรดิของอาณาจักรโรมันอันศักดิ์สิทธิ์ ผู้ได้ทำ

ในห้องค์สันตะปาปา เกรกอรีที่ 7 โกรทจักรพรรดิได้มาที่ปราสาทของสันตะปาปา เพื่อขอร้อง และจักรพรรดิต้องคอยที่ลานด้านนอกปราสาทถึง 3 วันในฤดูหนาวก่อนที่สันตะปาปาจะยอมให้เข้าไปพบ สันตะปาปามีความพึงพอใจมาก ในชัยชนะของพระองค์ และได้คุยอวดในภายหลังว่า เป็นหน้าที่ของพระองค์ ที่จะกระตุกความหยิ่งของกษัตริย์ทั้งหลายให้ถ่อมลง

ถึงแม้ในเวลาต่อมา จะมีการปฏิรูปทางศาสนา และการได้พบแสงสว่างใหม่ (enlightenment) การปฏิวัติของประเทศฝรั่งเศส แต่การเมืองของโรม และความเป็นเจ้าทางศาสนา (religious hegemony) ยังคงเข้มแข็งอยู่มาก จนกระทั่งปลายศตวรรษที่สิบแปด อำนาจยิ่งใหญ่ดังกล่าวจึงได้เสื่อมลง เมื่อสันตะปาปาปิอุสที่ 6 (Pius VI) ได้ถูกกองทัพฝรั่งเศสจับตัวไปในปี ค.ศ. 1798 และเสียชีวิตลงขณะที่ยังเป็นเชลยในปี ค.ศ.1799

พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13 อย่างไรก็ดี กล่าวถึงการฟื้นคืนอีก (resurgence) นั่นคือการถูกรักษาให้หาย “จากบาดแผลปางตาย” และแม้ปัจจุบัน คริสตจักรโรมไม่เป็นใหญ่ทางการเมืองเหมือนช่วงสมัยของสันตะปาปาเกรกอรีที่ 7 กระนั้นความเป็นที่นิยมของสันตะปาปา ซึ่งเมื่อเร็วๆ นี้ กลับมามีกองกำลัง มีอิทธิพล ทั้งด้านศาสนา และด้านการเมืองอีกครั้ง (ยกตัวอย่างเช่น สันตะปาปาฟรานซิส ได้พูดกับทั้งสมาชิกรัฐสภา และสภาผู้แทนราษฎร ของประเทศอเมริกา ในปี ค.ศ. 2015 ด้วยการเอ่ยถึงประวัติศาสตร์ก่อน) ซึ่งสอดคล้องกับคำพยากรณ์ที่อิทธิพลนี้มีแต่จะเติบโต

เราจะสัตย์ซื่อต่อข่าวสารที่เราได้รับการทรงเรียกให้ประกาศ แต่ระวังให้กระทบกระทั่งกันน้อยที่สุดได้อย่างไร และเพราะเหตุใดเราจึงต้องไม่กัมศิระหะกับการบังคับใช้กฎหมายทางการเมืองในขณะที่เราประกาศความจริงปัจจุบัน

วันจันทร์

สหรัฐอเมริกาในคำพยากรณ์

The United States in Prophecy

ผู้คนได้พากันถาม และเข้าใจในความเป็นไป: คริสตจักรแห่งโรมจะมีอิทธิพลประเภทนั้นในปัจจุบัน หรือในอนาคตอย่างที่ได้พรรณนาไว้ในพระธรรม

วิวรณ์ บทที่ 13 อย่างไร วันเดือนปีได้ผ่านมานานแล้วที่คริสตจักรแห่งโรม ได้บัญญัติกองทัพ อย่างที่เราได้อ่านถึงในอดีต คำตอบจะพบได้เช่นกัน ใน พระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 13:11, 12 มีสัญลักษณ์อะไรที่พิสูจน์ได้ว่า อำนาจนี้คือใคร

สัตว์ร้ายที่มาก่อนหน้านี้ ได้ถูกมองเห็นว่าเป็น “โรม” (Rome) โดย โปเรตสแตนต์มานาน และได้รับการพรรณนาว่าเป็นเหมือนอำนาจที่ได้รับ มอบมา “สี่สิบสองเดือน” (วิวรณ์ 13:5) ช่วงเวลา “สี่สิบสองเดือน” เป็นเวลา เท่ากันกับช่วงเวลา “หนึ่งวาระ สองวาระ และครึ่งวาระ” (time and times and the dividing of time) ใน ดาเนียล 7:25 หรือ “สามปีครึ่ง” (วิวรณ์ 12:14) หรือ 1,260 วันในคำพยากรณ์ (วิวรณ์ 12:6) เป็นช่วงเวลาซึ่งอำนาจของคริสตจักรโรม (papal) กดขี่ข่มเหงผู้ขัดขวาง (ถือศาสนาเดียวกันแต่มีความเชื่อแตกต่างไป) ช่วงเวลาในคำพยากรณ์ (ใช้หลักเกณฑ์หนึ่งวันในคำพยากรณ์เท่า 1 ปีจริง) ซึ่งคริสตจักรแห่งระบบสันตะปาปาขึ้นสู่อำนาจสูงสุดเริ่มต้นในปี ค.ศ. 538 และในปี ค.ศ. 1798 อำนาจได้ถูกริบไป (สันตะปาปาในเวลานั้น ถูกกองทัพฝรั่งเศสจับไปเป็นเชลย) ซึ่งเมื่อตีความตามคำพยากรณ์ อำนาจของคริสตจักรโรมเหมือน “ถูกฟันเป็นแผลปางตาย” จะเห็นว่าคำทำนาย สำเร็จสมจริง

ประมาณช่วงเวลาเดียวกันในประวัติศาสตร์ ตอนปลายยุค “สี่สิบสองเดือน” (ค.ศ. 1798) อำนาจอีกอำนาจหนึ่งปรากฏขึ้น (วิวรณ์ 13:11, วิวรณ์ 13:1) ครั้งนี้อำนาจโผล่ขึ้นมาจากแผ่นดิน ซึ่งมีความผิดแผกกับอำนาจทั้งหลายในอดีต ซึ่งโผล่ขึ้นจากน้ำ (ดู ดาเนียล 7:2, 3) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของฝูงชน อย่าง การปฏิวัติของประเทศฝรั่งเศส การเมืองของโรม “และทูตสวรรค์นั้นบอก ข้าพเจ้าว่า “น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหมิงแพศยานั่งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชนประชาชาติ และภาษาต่างๆ” (วิวรณ์ 17:15)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวเหล่านี้ และอื่นๆ อำนาจนี้ต้องเป็นประเทศ “สหรัฐอเมริกา” ซึ่งได้รุ่งเรืองขึ้นจากพื้นที่ของโลก ที่ค่อนข้างจะมีผู้คนอาศัย

อยู่น้อย จึงไม่จำเป็นต้องมีกองกำลังใหญ่โตโค่นล้มอาณาจักรที่มีอยู่ก่อนเพื่อยึดอำนาจ

“ไม่มีชนชาติใดในโลกที่ขึ้นมาเรืองอำนาจในปี ค.ศ. 1798 และคูมีลักษณะท่าทางแข็งแกร่ง ยิ่งใหญ่ และดึงดูดความสนใจของคนทั้งโลก การแปลความหมายของสัญลักษณ์นี้เป็นเรื่องที่ไม่มีข้อสงสัย มีอยู่ประเทศหนึ่งและเป็นเพียงประเทศเดียวที่มีคุณสมบัติตรงตามคำพยากรณ์นี้ ซึ่งมันชี้ตรงไปยังประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างไม่ผิดพลาด” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 407)

แม้ว่าอำนาจนี้ถูกพรรณนาในครั้งแรกว่ามีเขาสองเขาเหมือนลูกแกะ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของความสุภาพอ่อนโยน แต่ปากจะพูด “เหมือนพญานาค” (วิวรณ์ 13:11) บ่งชี้ถึงช่วงเวลาแห่งการกดขี่ข่มเหงอย่างที่เคยเกิดขึ้นภายใต้ผู้มีอำนาจก่อนหน้า วิวรณ์ 13:11-17 อย่างนั้นคำถามเกี่ยวกับโรมที่อาจสำแดงอิทธิพลตามที่คำพยากรณ์ทำนายไว้ คำตอบคือจะมีกำลังอำนาจของสหรัฐอเมริกาเป็นผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

วันอังคาร

ประเด็นของการนมัสการ

An Issue of Worship

ตลอดประวัติศาสตร์ศาสนาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ต้องจัดการกับเหล่าผู้หลงไปกราบไหว้รูปเคารพ และไปกราบนมัสการเทียมเท็จในรูปแบบต่างๆ (มัทธิว 4:8-10) ในวิกฤตที่สุดท้ายที่วิวรณ์ บทที่ 13 วาดภาพให้เห็น ประเด็นเรื่องการนมัสการจะกลับมาเป็นปัญหาอีกครั้งหนึ่ง ตรงนี้ก็เช่นกัน ประชากรของพระเจ้าจะต้องตัดสินใจเลือกว่าพวกเขาจะนมัสการ และรับใช้ผู้ใด (ดู โยชูวา 24:15)

ในสัปดาห์ที่ 2 ในบทเรียนชื่อ “ดาเนียลและวาระสุดท้าย” เราศึกษาเรื่องเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนที่ได้รับคำสั่งให้ “กราบไหว้ปฏิมากรทองคำ” (ดาเนียล 3:5) เราจะได้เห็นเช่นกันตามที่วิวรณ์ บทที่ 13 ใช้ภาษาจากดาเนียล มาบรรยายว่า ในช่วงวาระสุดท้ายประชากรของพระเจ้าจะต้องเผชิญ ดังที่อาจได้เห็นเกิดขึ้นอย่างในดาเนียล บทที่ 3 ขณะผู้มีอำนาจสูงสุดออกคำสั่งให้กราบไหว้ และมีบทลงโทษแก่ผู้ขัดขืนด้วยความตาย สิ่งเดียวกันจะเกิดขึ้นใน

ช่วงวาระสุดท้ายจากผู้มีอำนาจ ดังที่วิวรณ์ บทที่ 13 ได้กล่าวคำพยากรณ์ไว้ว่า “ทรงยอมให้มันมีอำนาจที่จะให้ล้มหายใจแก่รูปสัตว์นั้น...และให้มีอำนาจที่จะกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้น ถึงแก่ความตายได้” (วิวรณ์ 13:15)

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:9-11; 16:2; 19:20; 20:4 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราว่าการนมัสการนั้นจะเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมากเพียงใด

กรุงบาบิโลนได้เป็นเมืองหลวงแห่งการนมัสการเทียมเท็จเสมอ เรื่อง “หอบาเบล” พิสูจน์ให้เห็นความประสงค์ของเหล่าผู้สร้าง เช่นเดียวกัน พระคัมภีร์บรรยายความทะเยอทะยานของลูซีเฟอร์ไว้ว่า “ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด” (อิสยาห์ 14:14) ผู้ร่วมก่อสร้างหอบาเบล พยายามจะช่วยพวกเขาเองให้ปลอดภัย ในกรณีนี้นำท่วมโลกครั้งใหญ่อีกครั้ง นี่เป็นการปฏิเสศพระสัญญาของพระเจ้าที่พระองค์ตรัสว่าจะไม่ส่งน้ำมาท่วมโลกอีก (ปฐมกาล 9:8-11)

อาณาจักรบาบิโลนใหม่ ก็เช่นเดียวกันยกย่องงานฝีมือมนุษย์ เนบูคัดเนสซาร์ ยกย่องงานสร้างแห่งอาณาจักรของพระองค์อย่างเลิกลอยว่า “นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา ให้เป็นราชธานี และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา” (ดาเนียล 4:30) ต่อมาภายหลัง กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดงานเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน พระองค์ได้สั่งให้นำภาชนะทองคำและเงิน ที่ได้นำมาจากพระวิหารของซาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็มมาใส่น้ำจันทน์ดี “เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่น และสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้” (ดาเนียล 5:3, 4) สังเกตว่าภาชนะศักดิ์สิทธิ์แห่งพระวิหารถูกเติมไว้ด้วยเหล้าองุ่นซึ่งมีสารมีนเมาเข้าควบคุมประสาทความรู้สึก และความมีสติ และคนทั้งปวงที่ดื่มเหล้าเข้าไปจะได้รับผลร้ายจากมันเช่นกัน ส่วนผลลัพธ์ก็เกิดขึ้นกับเจ้านายทั้งปวงในงานเลี้ยง และประชาชนในตัวเมืองอีกจำนวนมากได้พบกับความพินาศเมื่อกรุงบาบิโลนถูกข้าศึกโจมตี และตัวเมืองถูกทำลายลง ความจริงที่ปรากฏให้เห็นสามารถซ่อนสิ่งเทียมเท็จ และเป็นอันตรายถึงตายได้เหมือน “เหล้าองุ่นแห่ง

บาบิโลน” การนมัสการเทียมเท็จ และแนวคิดอันเป็นเท็จนั้นเป็น “เงินตรา” (currency) แห่งอาณาจักรของซาตาน

เรามั่นใจได้อย่างไรว่า เราจะไม่มีส่วนร่วมในการกราบไหว้นมัสการพระเทียมเท็จใดๆ

พูธ

“บาบิโลน มหานคร”

“Babylon the Great”

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเกี่ยวกับบาบิโลน *เยเรมีย์ 51:6, 7, 53, 57; เศคาริยาห์ 2:7; วิวรรณ์ 17:5, 6; 18:2, 3*

อย่างที่เรามองเห็นเมื่อวานนี้ บาบิโลนมีประวัติศาสตร์ยาวนานในฐานะเป็นเมืองหลวงแห่งการนมัสการเทียมเท็จ ดังนั้นเมืองนี้จึงเหมาะสมกับสัญลักษณ์ของอำนาจช่วงสุดท้ายที่ทำการหลอกลวงนานาชาติ

เปรียบเทียบพญานาค สัตว์ร้ายจากทะเล และสัตว์ร้ายสีแดง (วิวรณ์ 12:3, 13:1-3; 17:3) ว่ามีความคล้ายและแตกต่างกันอย่างไร

สัตว์ร้ายทั้งสามตัวมีเจ็ดหัว และเขาสิบเขา ซึ่งเป็นตัวแทนจำนวนรวมของ “หัว” และ “เขา” แห่งสัตว์ทั้งหลายแห่ง ดาเนียล บทที่ 7 แต่ละอาณาจักรสืบเนื่องกันโดยสร้างฐานจากอาณาจักรที่มีอยู่ก่อน เช่นเดียวกันพญานาค และสัตว์จากทะเล (เป็นสัญลักษณ์ของโรมแห่งโลก และโรมทางศาสนา ตามลำดับ) และเช่นเดียวกับสัตว์จากแผ่นดิน (วิวรณ์ 13:11-14) ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มรวม “อำนาจทั้งสาม ต่างร่วมมือกันเป็นศัตรูของพระเจ้า *Jacques B. Doukhan, Secrets of Revelation, the Apocalypse Through Hebrew Eyes (Review and Herald Publishing Association), 2002, หน้า 162* สิ่งสำคัญเพิ่มเติมในวิวรณ์ บทที่ 17 ผู้หญิงขี่บนสัตว์สีแดงเข้ม เป็นสัญลักษณ์อำนาจของสหภาพแห่งศาสนา และการเมืองที่ไม่ถูกกฎหมาย ผู้หญิงคนนี้มีคามผิดแผกอย่างยิ่งกับผู้หญิงบริสุทธิ์ในวิวรณ์ บทที่ 12

หญิงผู้บริสุทธิ์ (วิวรณ์ บทที่ 12)

อยู่ในสวรรค์

มีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์

มงกุฎมีดาวประดับสิบสองดวง

ตั้งดูตพญานาค (ให้มาทำลาย)

เป็นมารดาพงศ์พันธุ์ของนางที่เหลืออยู่

หญิงแพศยา (วิวรณ์ บทที่ 17)

นั่งบนน้ำมากหลาย

นุ่งห่มผ้าสีม่วง และสีแดงเข้ม

ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอย ไข่มุก

ได้รับการสนับสนุนจากพญานาค

เป็นมารดาของหญิงแพศยาทั้งหลาย

ใน “ความเป็นแม่ของหญิงแพศยา” บาบิโลนง่วนอยู่กับงานของแม่ คือผลผลิตคริสตจักรที่ผล่อออกจากคำสอนแห่งความจริง หญิงแพศยามีบุตรสาว หรือคริสตจักรเทียมเท็จจำนวนมาก แต่พระเจ้าไม่ทรงรับเป็นคริสตจักรของพระองค์ ทั้งนี้เพราะคริสตจักรเหล่านั้นสอนสิ่งผิดหลายอย่าง และมีพฤติกรรมชั่วร้ายแม้จะเรียกว่าตนเป็นคริสเตียน ส่วนประชากรแท้ของพระเจ้า แม้จะโดนโจมตีโดยซาตาน สามารถยืนหยัดอยู่ได้ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา

พระธรรมวิวรณ์ 14:8 ได้ประกาศเตือนผู้คนแห่งบาบิโลน คือผู้ผล่อออกห่างจากความจริง ซึ่งในที่สุดจะถูกนำไปสู่การหลอกลวงช่วงสุดท้าย คือให้ทำการกราบไหว้เครื่องหมายของสัตว์ร้าย (วิวรณ์ 14:9-11) การประกาศเตือนนี้ จะได้รับการทวนซ้ำด้วยฤทธิ์อำนาจยิ่งใหญ่กว่า เพื่อให้เกิดพลังโน้มน้าวสุดท้ายสำหรับประชากรของพระเจ้าซึ่งยังอยู่ในบาบิโลนให้ออกมาจากเมืองนั้น และเข้าร่วมกับคริสตจักรที่ยังเหลืออยู่ของพระเจ้าในวาระสุดท้าย (วิวรณ์ 18:1-4)

วันพฤษภาคม

ประชากรของเรา จงออกมา

Come Out of Her, My People

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา นักศึกษาพระคัมภีร์ได้ศึกษาคำพยากรณ์ และได้ติดตามเหตุการณ์ของโลกด้วยความสนใจอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เหตุการณ์เกี่ยวเนื่องกับช่วงวาระสุดท้าย ยกตัวอย่างเช่น เกี่ยวกับบทบาทของสหรัฐอเมริกา โดยย้อนกลับไปถึงปี ค.ศ. 1851 แอ็ดเวนตีสบางคนซึ่งออกมาว่า อเมริกาเป็นอำนาจของสัตว์ร้ายตัวที่สอง (วิวรณ์ 13:11-15) ซึ่งคำพยากรณ์ชี้ชัดว่าเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา ในช่วงกลางของปี ค.ศ. 1800s, อำนาจ

ยิ่งใหญ่ยังคงอยู่บนพื้นพิภพของโลกเก่า: อันมีปรัสเซีย ฝรั่งเศส ออสเตรีย ฮังการี และอังกฤษ ซึ่งในเวลานั้นอเมริกาอยู่ในช่วงสุขสงบ กองทัพมีทหารประมาณ สองหมื่นคน ซึ่งถ้าเป็นสัดส่วนจะประมาณหนึ่งในสิบของทหารที่สู้รบกันใน สงครามวอเตอร์ลู (ปี ค.ศ. 1815) แห่งเดียว ในปี ค.ศ. 1814 เพียงสี่สัปดาห์ก่อนหน้านั้น กองทหารอังกฤษบุกไปเผาอชิงตัน ดี.ซี. ในปี ค.ศ. 1867 กองทหารกล้าแข็งเอาชนะกองทหารม้าที่ 7 ของนายพลคัสเตอร์อย่างเบ็ดเสร็จ กระนั้น ภายหลังจากนักวิจารณ์ได้ชี้ว่าสหรัฐอเมริกาจะขึ้นสู่มหาอำนาจ และวันหนึ่งจะเป็นผู้บังคับใช้กฎหมาย “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” แก่ชาวโลก แม้ว่าตอนนั้น อเมริกายังคงต่อสู้กับกองกำลังของชนพื้นเมืองบนพื้นดินของตัวเอง และไม่ เป็นฝ่ายได้ชัยชนะทุกครั้งด้วยซ้ำ

ไม่มีข้อกังขา เหตุการณ์ของโลกได้เป็นไปตามที่เราได้เชื่อว่าจะจะเป็นไป เช่นนั้น แม้ยังมีบางสิ่งต้องเปิดเผยให้เห็นก่อนจึงจะพูดได้เต็มปาก นั่นคือ เหตุผลว่า ในการพูดเกี่ยวกับ “เครื่องหมายสัตว์ร้าย” จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะ เห็นว่าเวลานี้ยังไม่อาจชี้ชัด ไม่ว่าพวกเขาจะถือรักษาพระบัญญัติข้อที่สี่หรือไม่ ตรงนี้ยังมีบางอย่างที่จำเป็นต้องเปิดเผยให้มากขึ้น

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 18:1-4 มีอะไรเกิดขึ้นตรงนี้ และเหตุใด จึงสำคัญสำหรับเราที่จะจำไว้ว่า ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับพันธกิจของเราที่มีต่อโลก

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้วาดภาพความว่างเปล่าของโลกในด้าน ด้านการ เมือง ด้านศีลธรรม และด้านจิตวิญญาณ แต่ข้อพระคัมภีร์แสดงให้เห็นอิทธิพล จากคำสอนของศาสนาเทียมเท็จในโลก ในเวลาเดียวกัน ข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เสนอความหวังยิ่งใหญ่ เพราะว่าทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งจากสวรรค์ส่องสว่าง ด้วยแสงรัศมีของเขาเอง ยิ่งกว่านั้นผู้สวดชื่อของพระเจ้า คือเหล่าผู้ยังไม่ได้ เรียนรู้ว่า พวกเขาถูกเรียกให้ออกมาจากบาบิโลน ซึ่งหมายถึง นับแต่บัดนี้จน สิ้นยุค ประชากรของพระเจ้าผู้ได้ออกมาจากบาบิโลนเรียบร้อย ต่างมีงานที่จะ ต้องทำ สำหรับผู้คนที่ยังคงอยู่ในเมืองนั้น

เหตุใดพระเจ้าจึงทรงเรียกบางคนคนที่ยังอยู่ในบาปิโลนว่า “ประชากรของเรา” สิ่งนี้มีความหมายอะไรกับเรา และช่วยให้เราเห็นว่า เราควรมีความสัมพันธ์กับคนอื่นอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

การที่ซาตานโจมตีพระบัญญัติของพระเจ้า เท่ากับโจมตีพระเจ้าเอง ทั้งสองอย่างเป็นสิทธิอำนาจและรัฐบาลของพระองค์ ดังนั้นในวาระสุดท้าย เหตุการณ์สุดยอดของวิกฤติกาล ซาตานจะเข้าโจมตีเหล่าผู้ถือรักษา “พระบัญญัติของพระเจ้า” (วิวรณ์ 12:17; 14:12) เพราะพวกเขาเป็นกลุ่มเด็ยวบนแผ่นดินโลกที่ปฏิเสธจะมอบความภักดีให้ซาตานผ่านสิ่งที่ซาตานกำหนดขึ้น การสงครามที่ซาตานต่อต้านพระเจ้าในสวรรค์นานมาแล้วจะดำเนินต่อไปในแผ่นดินโลก และอย่างที่เราทราบซาตานพ่ายแพ้ในสวรรค์แล้วครั้งหนึ่ง ซาตานจะพ่ายแพ้ในโลกนี้เช่นกัน “นับตั้งแต่การต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่ที่เริ่มต้นขึ้นในสวรรค์ ซาตานมุ่งมันล้มล้างพระบัญญัติของพระเจ้า มันก้าวสู่การกบฏต่อพระเจ้าผู้สร้างก็เพื่อทำการนี้ให้สำเร็จ และแม้ว่ามันถูกขับออกจากสวรรค์ไปแล้ว มันก็ยังคงทำสงครามเดียวกันนี้ในโลก การหลอกลวงมนุษย์และชักนำให้พวกเขาหลงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าเป็นเป้าหมายที่มันคอยทำอย่างมุ่งมั่นมาตลอด ไม่ว่าจะกระทำโดยละทิ้งพระบัญญัติไปทั้งหมดหรือปฏิเสธพระบัญญัติเพียงข้อหนึ่งข้อใด ทำยที่สุดก็ได้ผลเท่ากัน ผู้ที่ฝ่าผิดพระบัญญัติเพียง “ข้อเดียว” ก็ดูแคลนพระบัญญัติทั้งหมด อิทธิพลและแบบอย่างของเขาอยู่ฝ่ายเดียวกันกับพวกที่ล่วงละเมิด เขาจึง “ทำผิดพระบัญญัติทั้งหมด” (ยาโคบ 2:10) (เอลเลน จี. วัตต์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 539)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. สถานการณ์ในโลกชี้ให้เห็นถึงสิ่งที่เราเชื่อว่าจะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายอย่างไร เหตุการณ์ใดที่ควรได้รับการเปิดเผย เราจะรักษาการตื่นตัวเรื่องเครื่องหมายของเวลา โดยไม่คลั่งไคล้จนถึงขั้นไปกำหนดวันหรือทำนายถึงสิ่งที่ไม่ได้เขียนไว้ในพระคัมภีร์และหนังสือของ เอลเลน จี. ไวท์ ได้อย่างไร
2. จงไตร่ตรองถึงคำถามเกี่ยวกับการนมัสการว่าการนมัสการหมายถึงอะไร และเราจะนมัสการสิ่งที่เรานมัสการอย่างไร
3. จงพิจารณาถึงความข้อที่ว่า พระเจ้ายังมีประชากรอยู่ในบาบิโลน คำว่า “บาบิโลน” หมายถึงอะไร (เป็นสัญลักษณ์ ไม่ใช่ตามตัวอักษร) สิ่งนี้สอนให้เราถึงความรับผิดชอบของเราที่มีต่อการเผยแพร่ข่าวสารของเราแก่คนอื่นโดยไม่ใช้ความแตกต่างด้านการเมืองและศาสนาเป็นกำแพงกันอย่างไร

บทที่ 11

ตราของพระเจ้าหรือเครื่องหมายของสัตว์ร้าย

God's Seal or the Beast's Mark?

วันที่ 9 - 15 มิถุนายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

ปฐมกาล 17:9-11; อพยพ 31:13, 17; วิวรรณ์ 13:17;

เอเฟซัส 1:13, 14; ฮีบรู 4:9, 10

ข้อควรจำ

“ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่ง และมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่ง ประชาชาติทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรม และเที่ยงตรง” (วิวรรณ์ 15:3)

เพลงของโมเสส และเพลงของพระเมษโปดก เริ่มต้นด้วยถ้อยคำที่เป็นข้อควรจำของเราสัปดาห์นี้ เพลงถูกร้องออกมาโดย “บรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้ายและรูปของมัน” ขณะที่พวกเขาขึ้นอยู่ริมทะเลแก้วบนสวรรค์ (วิวรรณ์ 15:2) เราสามารถจะอยู่ท่ามกลางพวกเขาได้อย่างไร

หนึ่งในเครื่องหมายแห่งประชากรของพระเจ้า คือการที่พวกเขาป่าวประกาศข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ ซึ่งเตือนไม่ให้รับเอาเครื่องหมายของสัตว์ร้าย อย่างไรก็ตาม แม้ไม่มีการเตือนอย่างเด็ดขาดในพระคัมภีร์ทั้งหมด หลายคนรู้สึกสับสนว่าเครื่องหมายนี้คืออะไร เพราะมีการแนะนำในหลายปีที่ผ่านมา เช่นบาร์โค๊ดของบัตรเครดิต หรือบัตรประจำตัวที่สร้างขึ้นเป็นพิเศษ (biometric identification) (บัตรที่ใช้ทฤษฎีทางสถิติและชีววิทยา)

เราไม่ควรรู้สึกประหลาดใจ และมีความสับสนเพิ่มขึ้นเกี่ยวกับแนวคิดเรื่อง “บาบิโลน” ยิ่งกว่านั้น ความหมายของชื่อบาบิโลนหมายถึง “ความ

ลับสน” แต่ประชากรรุ่นสุดท้ายที่เหลืออยู่จำเป็นต้องเข้าใจกระจ่างในหัวข้อนี้ เพื่อที่จะประกาศข่าวของทูตสวรรค์สามองค์ด้วยพลังอำนาจ สัปดาห์นี้เราพยายามที่จะเข้าใจดีขึ้นว่า เครื่องหมายของสัตว์ร้ายคืออะไร และเราสามารถจะหลีกเลี่ยงได้โดยการรับเอาตราของพระเจ้าไว้เป็นของเราก่อน

วันอาทิตย์

เครื่องหมายของพระเจ้า พิสูจน์ผลไพร่ของพระองค์

God's Sign Identifying His People

ในช่วงเวลาของพระคัมภีร์เดิมมีเครื่องหมายที่แสดงถึงเอกลักษณ์ว่าเป็นประชากรแท้ของพระเจ้า อย่างแรกคือการรับพิธีสุหนัต พระเจ้าทรงประทานเครื่องหมายนี้ให้ใครเป็นคนแรก (ปฐมกาล 17:9-11)

พระเจ้าทรงบัญชาท่านอับราฮัม และพงศ์พันธุ์ของท่านให้รับพิธีสุหนัต ซึ่งถือเป็นเครื่องหมายแห่งพันธสัญญาแห่งความรอด เพศชายต้องเข้าพิธีสุหนัตหลังการเกิดได้แปดวัน (เลวีนิติ 12:3) อย่างไรก็ตามพิธีมีความหมายลึกซึ้งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในความต้องการสำหรับ “การรับพิธีสุหนัต” หรือการฟื้นฟูแห่งดวงใจ (ดู เฉลยธรรมบัญญัติ 30:6) นั่นคือสิ่งที่อัครทูตเปาโลเขียน “เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่เปื่อยแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสุหนัตแท้ก็มิใช่การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เปื่อยภายใน และการเข้าสุหนัตแท้ นั้น เป็นเรื่องของจิตใจ ตามพระวิญญาณมิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญมนุษย์ไม่สรรเสริญ” (โรม 2:28, 29)

ข้อพระคัมภีร์อย่าง 1 โครินธ์ 7:19; กาลาเทีย 5:6 และ 6:15 แสดงให้เห็นว่าในพระคัมภีร์ใหม่การรับพิธีสุหนัตแทนที่ด้วย “การรับบัพติศมา” ซึ่งเป็นสัญลักษณ์หมายถึงการกลับใจใหม่ เป็น “บุคคลถูกสร้างใหม่” คนเก่าได้ตายในความบาป และเมื่อขึ้นจากน้ำ เป็นการฟื้นขึ้นสู่ชีวิตใหม่ (ดูโรม 6:3, 4) นั่นคือสิ่งที่ท่านเปาโลพูดเกี่ยวกับ “การรับพิธีสุหนัต” ซึ่งไม่มีความสำคัญอีกต่อไป แต่ “ความเชื่อกำลังทำงานผ่านความรัก” และ “การรักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้า” เป็นเรื่องสำคัญแท้จริง

อะไรคือเครื่องหมายภายนอกอย่างที่สอง ที่พระเจ้าทรงประทาน ให้เพื่อพิสูจน์พลไพร่ของพระองค์ และเพราะเหตุใดพระองค์จึงประทาน ให้ (อพยพ 31:13, 17; เอเสเคียล 20:12, 20)

สังเกตว่าวันสะบาโตเป็นเครื่องหมายย้อนกลับไปยังการสร้างโลก (ดูปฐมกาล 2:2, 3) ในทางกลับกันพิธีสัปดาห์เริ่มต้นสมัยท่านอับราฮัม ดังนั้นพระเยซูทรงกล่าว อ้างถึงปฐมกาลว่า “พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต” (มาระโก 2:27) ซึ่งแสดงว่าเราเป็นประชากรของพระเจ้า โดยการทรงสร้าง เพราะว่าทรงสร้างเรา และโดยทรงไถ่เราให้รอด เพราะพระองค์ทรงทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม และทรงชำระให้บริสุทธิ์ เช่นนั้นท่านเปาโลกล่าวว่า พิธีสัปดาห์ไม่มีความสำคัญอีกต่อไป ท่านให้เหตุผลว่าการถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า (ซึ่งรวมไปถึงวันสะบาโต) ยังคงมีความสำคัญ (ดู ฮีบรู 4:9)

ความคิดและความตั้งใจเปิดเผยให้คุณทราบว่าคุณได้เข้าสู่หตุในใจแล้วอย่างไร

วันจันทร์

สัตว์ร้ายและการนมัสการเทียมเท็จ

The Beast and False Worship

ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สอนให้เราว่าการหลีกเลี่ยง “เครื่องหมายสัตว์ร้าย” นั้นสำคัญมากแค่ไหน (วิวรณ์ 13:17; 14:9, 10; 16:2)

การได้รับพระพิโรธของพระเจ้าอย่างไม่เจือจาง การได้รับการลงโทษด้วยภัยทรมานเจ็ดประการ และในตอนท้าย ถูกโยนลงในทะเลไฟ ช่างแตกต่างกันกับเหล่าผู้ปฏิเสธเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ได้ยืนอยู่บนฝั่งทะเลแก้วอย่างปิดิยนิติเนื่องจากประสบชัยชนะ ร่วมกันร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า และพระเมษโปดก

เครื่องหมายอะไร ที่ไม่มีใครต้องการจะรับเอา เป็นที่ชัดเจนว่าข้อพระคัมภีร์ข้างบนเชื่อมโยงกับการนมัสการเทียมเท็จ และเหมือนเราได้เห็นในบทเรียนที่ผ่านมา สัตว์ร้ายตัวที่มีอำนาจตามดาเนียล บทที่ 7 ในตอนถัดมา (ซึ่งได้พรรณนาว่าเป็นสัตว์ร้ายจากทะเลของวิวรณ์ บทที่ 13) ซึ่ง “คิดเปลี่ยนแปลง

บรรดาวาระและธรรมเนียมปฏิบัติ” (ดาเนียล 7:25) พระบัญญัติข้อหนึ่งที่มีอำนาจคิดเปลี่ยนแปลงคือ “วันสะบาโต” พระบัญญัติข้อที่สี่ เป็นข้อเดียวของพระบัญญัติสิบประการที่อ้างถึงเวลา และชัดเจนๆ ไปยังพระเจ้าองค์พระผู้ทรง “สร้างฟ้าและแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก” (อพยพ 20:11)

ลักษณะสำคัญของข่าวทูตสวรรค์องค์แรกซึ่งกลับไปยังพระบัญญัติข้อนี้ ที่อำนาจของสัตว์ร้ายพยายามทำการเปลี่ยนแปลง ขณะที่ข่าวของทูตสวรรค์กล่าวชัดเจนว่าเราต้องนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าเพียงพระองค์เดียว ในฐานะที่ทรงเป็นองค์พระผู้สร้าง ที่จริงข้อพระคัมภีร์ที่อ้างถึงการนมัสการในวิวรณ์ บทที่ 12-14 นี้ (14:7) เป็นเพียงข้อเดียวเกี่ยวกับการนมัสการแท้ ส่วนอีกหกข้อเดือนเกี่ยวกับการนมัสการเทียมเท็จ คือ นมัสการเครื่องหมายของสัตว์ร้ายและรูปของมัน (วิวรณ์ 13:4, 8, 12, 15; 14:9, 11) ทันทีหลังทูตสวรรค์องค์ที่สามพรรณนาถึงชะตากรรมของเหล่าผู้ร่วมในการนมัสการเทียมเท็จ ส่วนผู้นมัสการพระเจ้าได้รับการบรรยายว่า: “นี่แหละความอดทนซึ่งพวกธรรมิกชนคือ ผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะต้องมี” (วิวรณ์ 14:12)

กล่าวได้อีกอย่างว่า การป่าวประกาศของข่าวสามข่าวแยกจากกัน และข่าวทั้งสามข่าวพยายามแยกมนุษยชาติออกเป็นสองกลุ่มคือเหล่าผู้นมัสการพระผู้สร้างด้วยการถือรักษาพระบัญญัติทั้งหมดของพระองค์ อันรวมถึงวันที่เจ็ด-วันสะบาโต และกลุ่มต่อมา คือผู้นมัสการสัตว์ร้ายและรูปของมัน การนมัสการที่ไม่ถูกรูปแบบนี้ ต่อมา มีบางคนได้หันมาเลือกนมัสการพระผู้สร้างด้วยการถือรักษาวันสะบาโตสอดคล้องกับพระบัญญัติสิบประการ

จงพิจารณาถึงความเชื่อมโยงระหว่างการนมัสการและความจงรักภักดี เพื่อตอบคำถามว่าการนมัสการแบบใดที่แสดงถึงความจงรักภักดีต่อพระเจ้า

ตราเหมือนกับลายเซ็น ทำให้เอกสารมีผลตามกฎหมาย ในสมัยโบราณ มักจะทำเป็นตราเพื่อประทับลงบนขี้ผึ้ง หรือแวคซ์ (สารคล้ายขี้ผึ้ง) หรือดินเหนียว ครั้ง เพื่อแสดงถึงสิทธิอำนาจ หรือความเป็นเจ้าของ คือมีสิทธิของเจ้าของรับรองอยู่เบื้องหลัง

อะไรคือตราของพระเจ้า พระองค์ทรงประทานให้อย่างไรและเมื่อไหร่ *เอเฟซัส 1:13, 14; 4:30; 2 ทิโมธี 2:19; วิวรรณ์ 7:1-4; 14:1*

ตราของพระเจ้า เป็นเหมือนเครื่องหมายแสดงความเป็นเจ้าของของพระเจ้า และการปกป้องประชากรของพระองค์ ท่านเปาโลพรรณนาการประทับตราของพระเจ้าเชื่อมโยงกับการสนทนา การรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ทรงเรียกของประทานนี้ว่า “การฝาก” (หรือมัดจำ) หรือ “การจ่ายดาวน” ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ผู้เชื่อทั้งปวง เป็นการให้ความมั่นใจ ที่จะมีการไถ่ถอน หรือประทานมรดกให้ในอนาคต ที่พวกเขาจะได้รับเมื่อพระเยซูเสด็จมา

พระธรรมวิวรณ์วาดภาพตราอีกอันหนึ่ง ซึ่งจะปรากฏก่อนการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง นี่เป็นตราอันสุดท้ายที่ทรงประทานให้กับ 144,000 คน ณ ช่วงเวลาการหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ในระหว่างฝนปลายฤดู ตราดังกล่าวมีพระนามของพระเจ้า (หรือลายเซ็น) ซึ่งจะเขียนบนหน้าผากของพวกเขา ผ่านงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของพวกเขา พวกเขาสะท้อนพระอุปนิสัยของพระเจ้าออกมาให้เห็น

เมื่อเปรียบเทียบตราของพระเจ้า และเครื่องหมายของสัตว์ร้าย ทั้งสองมีความแตกต่างกันอย่างไร ตามข้อพระคัมภีร์นี้ *วิวรณ์ 7:3; 14:9*

ตราของพระเจ้าถูกประทานให้แก่ผู้นมัสการพระเจ้าด้วยความจริง ขณะที่เครื่องหมายของสัตว์ร้ายถูกมอบให้กับผู้กราบไหว้สัตว์ร้าย ตราของพระเจ้ามอบให้เฉพาะที่หน้าผาก เป็นการบอกถึงการเลือกที่เจาะจงในจิตใจ

ของผู้มีน้สการพระเจ้าในวิธีที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้ แต่เครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้นจะอยู่ที่หน้าผาก หรือที่มือ นี่หมายถึงผู้คนที่มีน้สการเครื่องหมายของสัตว์ร้ายจากหนึ่งหรือสองเหตุผล ไม่ว่าจะอยู่ที่จิตใจของพวกเขาซึ่งพวกเขาเห็นด้วย โดยคิดว่าเป็นการมีน้สการพระเจ้าจริง ๆ หรือไม่พวกเขาไม่เห็นด้วยกับการมีน้สการดังกล่าว แต่พวกเขากลัวผลลัพธ์ร้ายแรงถ้าไม่ปฏิบัติตาม: อย่างผู้ที่ถูกข่มเหงไม่สามารถซื้อหรือขาย และในที่สุดพวกเขาจะถูกฆ่า (วิวรณ์ 13:15, 17)

“ผู้ที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับโลกต่างได้รับการหล่อหลอมจากโลก และได้รับการเตรียมตัวสำหรับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย แต่ผู้ที่ไม่วางใจในตนเอง และกำลังถ่อมกายใจต่อพระเจ้า พระองค์จะทรงชำระดวงวิญญาณของพวกเขาให้บริสุทธิ์ การที่พวกเขาเชื่อฟังความจริง ทำให้พวกเขากำลังได้รับการหล่อหลอมจากสวรรค์ และได้รับการเตรียมพร้อมสำหรับตราของพระเจ้าที่หน้าผากของพวกเขา” *เอลเลน จี. ไวท์, คำพยาานสำหรับคริสตจักร, เล่ม 5, หน้า 216*

บุ

เครื่องหมายของสัตว์ร้าย

The Mark of the Beast

อะไรคือเครื่องหมายนี้ซึ่งเราจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงการรับเอาไว้ ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนก่อนหน้านี้ อำนาจของสัตว์ร้ายตัวที่สี่ของ ดาเนียล บทที่ 7 ในตอนที่สอง (ซึ่งแสดงให้เห็นโดยสัตว์จากทะเลในวิวรณ์ บทที่ 13) ซึ่ง *จะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระ และธรรมบัญญัติ*” (ดาเนียล 7:25) ตามที่เราได้เห็นไปแล้ว พระบัญญัติข้อหนึ่งที่ผู้มีอำนาจคิดจะเปลี่ยนคือวันสะบาโต ซึ่งเป็นพระบัญญัติข้อที่สี่ เป็นพระบัญญัติข้อเดียวที่ชี้ตรงไปที่พระเจ้า “ผู้ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่วันที่เจ็ดทรงพัก” (อพยพ 20:11)

ในระหว่างนั้น ชาวของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งชี้ให้ผู้อ่านกลับไปยังพระบัญญัติข้อเดียวกันนี้ ข้อซึ่งอำนาจของสัตว์ร้ายพยายามที่จะเปลี่ยนแปลง ทำให้ชัดเจนว่าเราต้องน้สการองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวในฐานะที่พระองค์

เป็นพระผู้สร้าง จากนั้นหลังจากการเตือนเกี่ยวกับชะตากรรมของเหล่าผู้หัน
ไปนมัสการสัตว์ร้าย และรูปของมัน” (วิวรณ์ 14:9) ประชากรผู้สัตย์ชื่อของ
พระเจ้าได้รับการวาดภาพให้เห็นใน ข้อ 12

**คำบรรยายถึงคนที่สัตย์ชื่อต่อพระเจ้าในวิวรณ์ 14:12 ช่วยให้
เราเข้าใจว่า เพราะเหตุใดวันสะบาโตจึงเป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ใน
วาระสุดท้าย**

ข้อพระคัมภีร์อ่านว่า “นี่แหละความอดทนซึ่งพวกธรรมิกชนคือ ผู้ที่
ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซูจะ
ต้องมี” (วิวรณ์ 14:12) ตามที่เราได้เห็น รวมไปถึง “พระบัญญัติของพระเจ้า”
คือพระบัญญัติข้อที่สี่ เรื่องวันสะบาโต ซึ่งชี้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้าง และ
ทรงเป็นองค์เดียวที่คู่ควรแก่การนมัสการของเรา ไม่สงสัยเลยที่คนจำนวนมาก
ได้เห็นการออกกฎหมายให้ผู้คนนมัสการ “เครื่องหมายของสัตว์ร้าย” ซึ่งเป็น
ความเชื่อมโยงกับคำถามเรื่องการนมัสการในวันอาทิตย์ ซึ่งนั่นเป็น “วัน
สะบาโตเทียมเท็จ” เพราะไม่ใช่เป็นคำสั่งของพระคัมภีร์ให้ถือรักษา เพราะ
ต่อต้านต่อการรักษาวันสะบาโต ซึ่งเป็นคำสั่งของพระคัมภีร์

ถ้าอย่างนั้นหมายความว่าคริสเตียนที่นมัสการพระเจ้าในวันอาทิตย์
มีเครื่องหมายของสัตว์ร้ายในเวลานี้ใช่ไหม...ไม่ใช่ สอดคล้องกับพระธรรม
วิวรณ์ 13:15 เหล่าผู้ปฏิเสธจะเข้าร่วมการนมัสการเทียมเท็จ แห่งสัตว์ร้ายจะ
ถูกฆ่า ซึ่งในที่สุดจะกลายเป็นประเด็นของ “ชีวิต” หรือ “ความตาย” ที่แน่ชัด
คือ แม้เหตุการณ์ดังกล่าวยังไม่มาถึงจุดนั้น และเครื่องหมายของสัตว์ร้ายจะยัง
ไม่ถูกบัญญัติเป็นกฎหมายจนกว่าช่วงเวลาแห่งบททดสอบสุดท้ายจะมาถึง
ดังนั้นขณะนี้ยังไม่มีใครได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย

**เพราะเหตุใดพระบัญญัติของพระเจ้าและความเชื่อของพระเยซู
จึงเป็นคุณสมบัติสำคัญที่บ่งบอกถึงคริสเตียนที่แท้จริง**

ตามที่เราได้เห็นแล้ว วันที่เจ็ด-วันสะบาโตได้เป็นเครื่องหมายของประชากรที่แท้จริงของพระเจ้าตลอดในประวัติศาสตร์ เริ่มต้นจากอาดัมและเอวา และต่อเนื่องมาระหว่างเวลาของชนอิสราเอล เรามองเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงทำให้ยืนยงถาวรในคริสตจักรสมัยพระคัมภีร์ใหม่ ด้วยการปฏิบัติของพระเยซูกับเหล่าอัครทูต และเป็นเครื่องหมายที่แยกประชากรของพระเจ้าในวาระสุดท้ายให้แตกต่างออกไปคือ “ผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซู” (วิวรณ์ 14:12)

เพราะเหตุใดวันสะบาโตจึงมีความสำคัญมาก และมีความสำคัญเป็นพิเศษสำหรับคริสเตียนอย่างไร *อพยพ 20:8-11; ฮีบรู 4:9, 10*

วันสะบาโตอยู่ตรงใจกลางของพระบัญญัติสิบประการ ซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้ตอนที่ทรงสร้างโลกเพื่อเป็นเครื่องหมาย หรือตราแห่งสิทธิอำนาจพระบัญญัติบอกชื่อของพระเจ้า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน” บ่งบอกอาณาจักรของเขต ซึ่งพระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจในการปกครอง “สวรรค์ และแผ่นดินโลก และทะเล และสรรพสิ่งในพื้นพิภพเหล่านั้น” อีกทั้งยังบ่งบอกพื้นที่แห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ “เพราะในหกวันองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสร้างสวรรค์และโลก...และทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด”

พระคัมภีร์ใหม่บ่งบอกว่า พระเจ้าทรงสร้างสรรพสิ่งผ่านทางพระเยซู (ยอห์น 1:1-3; โคลโลสี 1:16; ฮีบรู 1:1, 2) เป็นองค์พระเยซูเองที่ทรงสร้างโลกของเราในหกวัน และทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด ดังนั้นวันที่เจ็ดจึงมีความสำคัญยิ่งยวด และขณะที่พระเยซูทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนในบ่ายวันศุกร์นั้น พระองค์เปล่งเสียงออกมาว่า “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19:30) เหมือนที่พระองค์ทรงหยุดพักในวันสะบาโตภายหลังเสร็จสิ้นงานสร้างของพระองค์ ดังนั้นพระเยซูทรงหยุดพักในอุโมงค์ในวันสะบาโต หลังจากงานและการถวายเป็นบูชาพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อทรงไถ่เราจากความบาป ดังนั้นวันสะบาโตมีพระพรสองประการประการแรก ณ ตอนสร้างโลก และต่อมาที่ไม้กางเขน นั่นคือเหตุผลว่าสอดคล้อง

คล้องกับพระธรรมฮีบรู ทรงพักในวันสะบาโตสำหรับคริสเตียนเป็นการแสดงว่า “เพราะว่าผู้ใดที่ได้เข้าสู่การพำนัก ของพระเจ้าแล้ว ก็ได้พักผ่อนของตนเหมือนพระเจ้าได้ทรงพักพระราชกิจของพระองค์” (ฮีบรู 4:10) วันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบแห่งความจริง ที่เราไม่อาจช่วยตัวเองให้รอดได้ จากจุดเริ่มต้นถึงจุดแห่งความสำเร็จ เป็นงานของพระคริสต์ที่ทำให้เป็นไปได้ผ่านทางความเชื่อ (เปรียบเทียบกับ ฮีบรู 12:2)

ถ้าวันสะบาโตเป็นสัญลักษณ์ของการหยุดพักจากงานของเรา แล้วการถือรักษาวินัยเป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งใด และสิ่งนี้ตรงกับลักษณะของบาบิโลนอย่างไร

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“ในไม่ช้าหลังจากประชากรของพระเจ้าได้รับการประทับตราที่หน้าผากแล้ว ที่จริงไม่ใช่ตราหรือเครื่องหมายที่สามารถมองเห็นได้ แต่เป็นการสถาปนาความจริง ทั้งด้านสติปัญญา และฝ่ายจิตวิญญาณ ดังนั้นการทดสอบใจจะไม่ได้รับอนุญาตให้เกิดขึ้น จนกว่าประชากรของพระเจ้าได้รับการประทับตรา และเตรียมความพร้อมสำหรับการเขย่า (shaking) ให้หลุดจากความเชื่อ ซึ่งกำลังจะเกิดขึ้น แต่จะว่าไป มีบางสิ่งได้เกิดขึ้นแล้ว นั่นคือการพิพากษาของพระเจ้า ซึ่งตอนนี้ได้เกิดขึ้นบนแผ่นดิน...ซึ่งเราอาจทราบบว่ามีอะไรกำลังจะตามมา” (เอลเลน จี. ไวท์, *The Faith I Live By*, หน้า 285)

“วันสะบาโตจะเป็นเครื่องทดสอบอันยิ่งใหญ่ของความจงรักภักดีเพราะเป็นหัวข้อของสัจธรรมที่เป็นประเด็นพิพาทกันโดยเฉพาะ เมื่อการทดสอบครั้งสุดท้ายเกิดขึ้นกับมนุษย์แล้ว และเส้นแบ่งระหว่างผู้ที่รับใช้พระเจ้าและผู้ที่ไม่ยอมรับใช้พระองค์จะเห็นได้อย่างเด่นชัด ในขณะที่การถือรักษาวินัยสะบาโตเทียมเท็จตามกฎหมายของรัฐซึ่งขัดแย้งกับพระบัญญัติข้อที่สี่จะเป็นการปฏิบัติจนแสดงถึงความจงรักภักดีต่ออำนาจที่ต่อต้านพระเจ้านั้น การถือรักษาวินัยสะบาโตที่แท้จริงซึ่งเป็นการเชื่อฟังตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นก็จะเป็นหลักฐานที่แสดงถึงความภักดีที่มีต่อพระเจ้าผู้สร้าง ในขณะที่คนกลุ่มหนึ่งรับเครื่อง

หมายของสัตว์ร้ายด้วยการยอมรับสัญลักษณ์ของการยอมจำนนต่ออำนาจฝ่ายโลก คนอีกกลุ่มหนึ่งจะรับตราประทับของพระเจ้าซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงความภักดีต่ออำนาจของพระองค์” (เอลเลน จี. ไวท์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 560-561)

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. มีวิธีใดบ้างที่เราจะนำเสนอความจริงเกี่ยวกับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายและตราของพระเจ้าโดยไม่ให้เกิดความขัดแย้ง และเพราะเหตุใดเราจึงต้องพูดว่าเวลานี้ยังไม่มีใครได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้าย
2. วันสะบาโต และตราของพระวิญญานบริสุทธิ์มีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างไร
3. ตราเป็น “การสถาปนาสู่ความจริงทั้งด้านสติปัญญาและด้านจิตวิญญาณ” นั้นหมายความว่าอย่างไร
4. บาบิโลนฝ่ายจิตวิญญาณมีลักษณะ ค่านิยม และวิธีแบบใด แตกต่างจากค่านิยมที่เป็นอาณาจักรของพระเจ้าอย่างไร ค่านิยมของบาบิโลนอาจแทรกซึมเข้ามาสู่คริสตจักรในปัจจุบันนี้ได้อย่างไร ในฐานะที่เป็นคริสเตียนซึ่งต้องสะท้อนค่านิยมที่เป็นอาณาจักรของพระเจ้า เราจะเรียนรู้ที่จะสังเกตและต้านทานได้อย่างไร

บทที่ 12

บาบิโลนและอารมาเกตดอน

Babylon and Armageddon

วันที่ 16 – 22 มิถุนายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

วิวรณ์ 14:8; 16:19; อีสยาห์ 52:9; วิวรณ์ 18:1-10; 16:12-16;

1 พงศกษัตริย์ 18:1-40; 1 โครินธ์ 15:1, 2

ข้อควรจำ

“และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อที่แฝงความหมายไว้ว่า *บาบิโลนมหานคร* แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่สิ่งทั้งปวงที่หน้าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก” (วิวรณ์ 17:5)

พระธรรมวิวรณ์อย่างที่เราได้ตั้งข้อสังเกต เต็มไปด้วยรูปลักษณะ และภาษาที่คัดมาตรงๆ จากพระคัมภีร์เดิม ยกตัวอย่างเช่น ชื่อ “บาบิโลน” ปรากฏให้เห็นหกครั้งในพระธรรมวิวรณ์ แต่ไม่ได้พูดถึงอาณาจักรโบราณของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ซึ่งได้ผ่านไปแล้วในประวัติศาสตร์โลกนับหลายพันปีก่อนหน้า แต่อักษรทูตยอห์นผู้ได้รับการดลใจให้เขียนพระธรรมวิวรณ์ ใช้รูปสัญลักษณ์ในพระคัมภีร์เดิมเพื่อแสดงออกในความจริง ในกรณีนี้บาบิโลน ซึ่งเป็นมหาอำนาจทางการเมือง และศาสนาซึ่งได้กดขี่ประชากรของพระเจ้า ตอนนั้นพรรณนาถึงความเป็นปึกแผ่นของอำนาจทางศาสนาและการเมือง ซึ่งแสวงหาทางจะทำอย่างเดียวกันในช่วงวาระสุดท้าย

บางสิ่งที่คล้ายกันเกิดขึ้นกับถ้อยคำว่า “อารมาเกตดอน” ซึ่งปรากฏเฉพาะในวิวรณ์ แต่มีรากฐานมาจากวลี (phrase) ในภาษาฮีบรู ซึ่งดูเหมือนหมายถึง “ภูเขาเมกิดโด” (Megiddo) ซึ่งอ้างถึงสถานที่อยู่ในอิสราเอลโบราณ

ความคาดหวังส่วนใหญ่ของผู้ศึกษาคำพยากรณ์ เชื่อว่าจะมีการทำสงคราม
ครั้งสุดท้ายบนพื้นที่อารมาเกตโดนในตอนใกล้สิ้นโลก

สัปดาห์นี้เราจะมองไปยังบาบิโลน และอารมาเกตโดน และแสวงหา
การเรียนรู้จากที่พระคัมภีร์กำลังบอกเราด้วยรูปลักษณะเหล่านี้

วันอาทิตย์

“เหล้าองุ่นแห่งความกำหนัดของเธอ”

“The Wine of Her Wrath”

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:8; 16:19; 17:5; 18:2, 10, 21, นี่คือ
ข้อพระคัมภีร์ในพระธรรมวิวรณ์ที่กล่าวถึงคำว่าบาบิโลนหกครั้ง จงนึก
ถึงบาบิโลนตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์เดิม และพิจารณาว่าข้อพระคัมภีร์
เหล่านี้สอนเราถึงบาบิโลนที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายอย่างไรบ้าง

มีการพูดกันนานแล้วว่า พระคัมภีร์เป็นเรื่องราวของสองนครคือ นคร
เยรูซาเล็ม และนครบาบิโลน ขณะที่นครเยรูซาเล็มตั้งเด่นเป็นนครของพระเจ้า
และทำพันธสัญญากับประชากรของพระองค์ผ่านพระคัมภีร์ (เพลงสดุดี
102:21; อิสยาห์ 52:9; 65:19; วิวรณ์ 3:12) บาบิโลนตั้งเด่นสำหรับ การบีบ
บังคับ ความรุนแรง ศาสนาเทียมเท็จ และการคิดกบฏต่อพระเจ้าอย่างตรง ๆ

คิดถึงตัวอย่างของหอบาเบล (ปฐมกาล 11:9) คำในภาษาฮีบรูสำหรับ
“บาเบล” เป็นคำเดียวกันสำหรับอาณาจักรของ “บาบิโลน” ใน 1 เปโตร 5:13
ท่านเปโตรส่งคำทักทายจากคริสตจักรใน “บาบิโลน” ซึ่งโดยทั่วไปเข้าใจ
กันว่า ไม่ได้หมายถึงซากสลักปรักพังของอาณาจักรเก่าแก่ตั้งอยู่ในประเทศ
อิรักปัจจุบัน แต่จาก “โรม” เอง ในไม่ช้า (โรม) จะเป็นผู้กดขี่ข่มเหง นี่เป็นสิ่งที่
น่าสนใจที่ท่านเปาโลเทียบชั้นกรุงโรมกับบาบิโลน โดยอาศัยแสงสว่างที่ได้รับ
จากพระธรรมวิวรณ์ และบทบาทของโรมเป็นตัวแทนของบาบิโลน ดังกล่าว

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 14:8 และ 18:3 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เปิดเผย
เกี่ยวกับอิทธิพล และความประสงค์ร้ายของบาบิโลนซึ่งมีต่อโลก
และประชากรของพระเจ้าอย่างไร

ไม่มีคำถามถึงอำนาจที่บาบิโลนเป็นตัวแทน ตามที่วาดภาพให้เห็นในพระธรรมวิวรณ์ว่าเป็นเมืองที่ชั่วร้ายยิ่ง และด้วยลักษณะอิทธิพลของความเสื่อมทราม ซึ่งขยายขอบข่ายไปทั่วโลกในความเข้มข้นต่างกัน ข้อพระคัมภีร์ “ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่ง เป็นองค์ที่สองตามไปประกาศว่า “บาบิโลนมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว นครนั้นที่ทำให้ประชาชาติทั้งปวง ต้มเหล้าองุ่นแห่งความกำหนัดของเธอในการล่วงประเวณี” (วิวรณ์ 14:8) ซึ่งเป็นข้ออ้างอิงของหลักคำสอนเทียมเท็จอย่างชัดเจน การสอนเทียมเท็จ และการปฏิบัติชั่วร้าย และผลลัพธ์สุดท้ายที่มาจากนครนั้น บาบิโลนเป็นอำนาจของความชั่วร้ายที่ได้แพร่ขยายสู่ “ชนชาติทั้งปวง” (วิวรณ์ 18:3) เช่นนั้นทุกคนต้องการเอาใจใส่หาไม่พวกเขาจะได้รับเชื้อของความชั่วร้ายเช่นกัน

จงมองดูโลกปัจจุบันที่เต็มไปด้วยการทุจริต ความวุ่นวาย และการบีบบังคับสิ่งเหล่านี้ควรสอนเราว่าเราจำเป็นต้องติดสนิทกับพระเยซู และพระวาระของพระองค์อย่างไร

วันจันทร์

บาบิโลนล่มจมแล้ว

Babylon Is Fallen

อย่างไรก็ดี ความชั่วร้าย ขยายออกไปแสนไกล อิทธิพลของบาบิโลนมีอยู่ในโลก พระธรรมวิวรณ์สอนว่าวันหนึ่งอิทธิพลดังกล่าวจะถึงจุดสิ้นสุด

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 18:1-10 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้บอกเราเกี่ยวกับ “มหานครบาบิโลนยิ่งใหญ่” อะไรบ้าง

ข่าวของทูตสวรรค์องค์ที่สอง (วิวรณ์ 14:8) เกี่ยวกับการล้มลงของบาบิโลนถูกกล่าวซ้ำตรงนี้ ในวิวรณ์ 18:2 เป็นการแสดงให้เห็นว่า ความชั่วร้ายดังกล่าวนี้ช่างร้ายแรงยิ่ง “พระคัมภีร์เปิดเผยว่าก่อนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา ชาตานจะกระทำ ‘อิทธิฤทธิ์ทุกอย่างทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์จอมปลอมและอุบายชั่วทุกอย่าง’ และพวกที่ ‘ไม่ได้รับความจริงเพื่อจะรอดได้’ จะถูกปล่อยให้ ‘ความลุ่มหลงมาถึงพวกเขาให้ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ’ (2 เธสะโลนิกา 2:9-11) จวบจนกระทั่งสภาพเช่นนี้จะเกิดขึ้นและการรวมตัวของ

คริสตจักรกับโลกจะเกิดขึ้นตลอดทั่วทั้งอาณาจักรคริสเตียนแล้ว การล่มจมของมหานครบาบิโลนจึงจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์ การเปลี่ยนแปลงอันนี้เติบโตใหญ่ขึ้นเป็นลำดับ แต่ความสำเร็จที่สมบูรณ์ของคำพยากรณ์ในพระธรรมวิวรณ์ 14:8 นี้ยังคงเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในอนาคต” *เอลเลน จี. ไวท์, ปลายทางแห่งความหวัง, หน้า 356-357)*

ส่วนที่จะ “สำเร็จสมจริงอย่างสมบูรณ์” ได้มาถึงหรือยัง มีพระเจ้าองค์เดียวที่ทราบ แต่สิ่งเราทราบเดี๋ยวนี้คือ สอดคล้องกับข้อพระคัมภีร์ทั้งหลาย “ด้านจิตวิญญาณของบาบิโลน” ในวันหนึ่งจะต้องพบกับการศึกษาของพระเจ้าเพราะความชั่วร้ายยิ่งใหญ่ของเธอ “เพราะว่าบาปของนครนั้นสูงขึ้นไปถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำการทุจริตแห่งนครนั้นได้” (วิวรณ์ 18:5) การแสดงออกนี้สะท้อนมาจากภาษาของพระคัมภีร์เดิมเกี่ยวกับบาบิโลนโบราณเช่นกัน (ดูเยเรมีย์ 51:9)

การมาถึงของการพิพากษานี้ แน่แน่นอนควรจะเป็นเรื่องที่ทำให้ประหลาดใจยิ่งกว่านั้น บาบิโลนอันเก่าแก่ต้องพบกับการศึกษา (ดูดาเนียล บทที่ 5) พระคัมภีร์กล่าวถึงสถานที่ต่างๆ มากมายอย่างชัดเจน ซึ่งในวันหนึ่งจะมีคำตอบสำหรับการกระทำของพวกเขา อันรวมไปถึงบาบิโลน ช่างเป็นการหนุ่ใจที่ได้ทราบว่าในฐานะเป็นคริสเตียน เรามีคนกลาง (Intercessor) ผู้เฝ้าทูลขอแทนเราซึ่งจะยืนอยู่ฝ่ายเรา (1 ยอห์น 2:1; ดาเนียล 7:22) หาไม่แล้ว ชะตาชีวิตของเราอาจไม่ได้ดีกว่าบาบิโลน

คุณได้รับการหนุ่ใจอย่างไร จากพระสัญญาที่กล่าวว่า ความอดุติธรรมและความชั่วร้ายทั้งปวงที่ดูเหมือนไม่ได้รับการลงโทษในเวลา นี้ จะได้รับผลจากพระเจ้าในวาระสุดท้าย

วันอังคาร

อารมาเกตดอน

Armageddon

แม้ว่าผู้คนส่วนมาก รวมทั้งคริสเตียนจำนวนไม่น้อย ไม่ค่อยทราบมากนักเกี่ยวกับพระธรรมวิวรณ์อย่างภาพลักษณ์ (image) หรือ “ถ้อยคำหนึ่ง” จากพระคัมภีร์ได้บรรลุการตีความหมายอันเป็นนิยาม หรือยอมรับเช่นคำว่า

“อารมาเกตโดน” (Armageddon) (ดู วิวรรณ์ 16:16) แม้จะเป็นการตีความหมายทางโลก คำนี้มีความหมายแทน “การต่อสู้ครั้งสุดท้ายเพื่อชะตากรรมของโลกซึ่งถูกแขวนไว้บนตาชั่ง” หลายปีก่อนฮอลลีวูดได้ผลิตภาพยนตร์เรียกชื่อว่า “อารมาเกตโดน” เป็นเรื่องเกี่ยวกับดาวเคราะห์น้อย (asteroid) ขนาดยักษ์ที่จะพุ่งมาทำลายโลก” ในแง่มุมหนึ่ง เป็นแนวคิดเกี่ยวกับวาระสุดท้ายของโลกซึ่งอยู่ในจิตใจของชาวโลกเช่นกัน

คริสเตียนหลายคนคุ้นเคยกับพระธรรมวิวรณ์ และเชื่อในเรื่อง “สงครามอารมาเกตโดน” ว่าเป็นความขัดแย้งทางทหารในตะวันออกกลาง ซึ่งจะเกิดขึ้นตอนใกล้วาระสุดท้ายของโลก มีข้อเขียนฉบับหนึ่งบอกว่ามีกองทหาร 200 ล้านคนจากเอเชีย ยাত্রาทัพเข้าไปในภาคเหนือของอิสราเอล ส่วนกองทหารอื่นๆ สาละวนอยู่กับภารกิจทางทหาร และการเมืองในพื้นที่ส่วนนั้นของโลก ซึ่งตามที่พวกเขาเข้าใจ กลุ่มมหาอำนาจกำลังจะทำสงครามอารมาเกต-โดนในพื้นที่ซึ่งมีชื่อว่า “เมกิดโด” (Megiddo)

อย่างไรก็ดี พระคัมภีร์พรรณนาภาพให้เห็นแตกต่างไป พระคัมภีร์นำเสนอ อารมาเกตโดน เป็นจุดสุดยอดในเวลาสุดท้าย ไม่ใช่การทำสงครามระหว่างชาติต่างๆ แต่เป็นความขัดแย้งระหว่างสองฝ่ายของโลกเป็นสงครามทางศาสนา ไม่ใช่เรื่องเศรษฐกิจ ไม่ใช่เรื่องการเมือง อย่างไรก็ตามองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ และการเมืองอาจเข้ามามีบทบาทได้

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 16:12-16 เราสามารถเรียนรู้อะไรบ้างเกี่ยวกับอารมาเกตโดนจากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้

ประการแรก สังเกตเพียงสัญลักษณ์ และภาษาตรึงนี้ วิญญาณคล้าย “กบ” ออกมาจากปากของพญานาค จากปากของผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ และจากปากของสัตว์ร้าย (อ้างถึงอำนาจของวิวรณ์ บทที่ 13; ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จจริงนี้ จะต้องอ้างถึงสัตว์ร้ายจากแผ่นดินของ วิวรรณ์ 13:11) สงครามการต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่จะถูกพบตรงนี้ ขณะที่ “วิญญาณของพญามาร” (วิวรณ์ 16:14) ออกไปทำสงครามใน “วันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด” (วิวรณ์ 16:14) ไม่ว่า อารมาเกตโดนจะเปิดออกมามีลักษณะอย่างไร จะต้อง

เป็นเรื่องความขัดแย้ง “ระดับโลก” ระหว่างกองกำลังของพระคริสต์ และ ซาตาน ไม่ใช่สงครามท้องถิ่นในพื้นที่ “เมกิดโด” หรือที่อื่นใดมากไปกว่า บาบิโลนในพระธรรมวิวรณ์ ที่เรากำลังพูดถึงเกี่ยวกับเหตุการณ์ในมุมมองของ “อีริก ในยุคใหม่”

อ่านพระธรรมวิวรณ์ 16:15 นำยินดีที่ตรงกลางของเหตุการณ์นี้ พระเยซูทรงหนุนใจเราด้วยข่าวประเสริฐเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาของพระองค์และความต้องการที่จะปกปิดเราด้วยความชอบธรรมของพระองค์ สิ่งนี้ช่วยให้เราเข้าใจธรรมชาติของสงครามฝ่ายวิญญาณที่เรา กำลังเผชิญอย่างไร

พูด

อาร์มาเกดดอน และภูเขาคารเมล: ตอนที่ 1

Armageddon and Mount Carmel: Part 1

ที่ว่าสงครามใหญ่แห่ง อาร์มาเกดดอนคืออะไร ประการแรก ชื่อดูเหมือนจะหมายความว่า “ภูเขาเมกิดโด” อย่างไรก็ตามชื่อ “เมกิดโด” ไม่เป็นที่รู้จักในพื้นที่ดังกล่าว แต่ “ภูเขาคารเมล” ตั้งอยู่บนพื้นที่บริเวณใกล้เคียง ผู้เชี่ยวชาญได้เห็นข้อความของวลีที่เอ่ยถึง “ภูเขาเมกิดโด” เมื่ออ้างถึง “ภูเขา คารเมล”

รายละเอียดตรงจุดนี้ นักศึกษาพระคัมภีร์มองเห็นเรื่องของท่านผู้เผย พระวจนะเอลียาห์ และผู้เผยพระวจนะเทียมเทิจของพระบาอัลที่ภูเขาคารเมล เป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่กำลังจะเผยออกในพระธรรมวิวรณ์ บทที่ 13

ตามที่เราได้เห็นในบทเรียนเมื่อวานนี้ วิวรณ์ 16:13 ที่อ้างอิงถึง พญานาค สัตว์ร้าย และผู้เผยพระวจนะเทียมเทิจ ซึ่งกลับไปยังเหตุการณ์ใน วิวรณ์ บทที่ 13 เรื่อง “ตรีเอกานุภาพเทียมเทิจ” ซึ่งเราได้เห็นในบทเรียน บทที่เก่า

เรื่องในวิวรณ์ บทที่ 13 เริ่มมาถึงจุดสุดยอด (climax) ในข้อที่ 13 และ 14 เมื่อสัตว์ร้ายตัวที่สองแสดงหมายสำคัญใหญ่ “จนกระทั่งทำให้ไฟตกลง มาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย” (วิวรณ์ 13:13) เหตุการณ์เหล่านี้นำไปสู่การเผชิญหน้าระหว่างพระเจ้า และซาตาน และระหว่าง

เหล่าผู้นมัสการพระเจ้าเที่ยงแท้ และเหล่าผู้นมัสการ “รูปของสัตว์ร้าย” (วิวรณ์ 13:14)

อ่านพระธรรม 1 พงศ์กษัตริย์ 18:1-18 มีอะไรที่เกิดขึ้นตรงนี้ และเผยให้เห็นถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในวาระสุดท้ายในพระธรรมวิวรณ์

มีหลายวิธีที่เราเห็นของความขมขื่นของ “สงครามการต่อสู้ขัดแย้งยิ่งใหญ่” (the great controversy) ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์กล่าวถึงประเด็นนี้อย่างชัดเจนในข้อ 18: ประชาชนพากันละทิ้งพระราชบัญญัติของพระเจ้าติดตาม และนมัสการพระเทียมเท็จ สิ่งนี้ไม่เคยเป็นประเด็นเสมอหรือ โดยไม่คำนึงถึงรูปแบบ และวิธีการไม่รู้จบ ซึ่งความชั่วร้ายนี้ได้ปรากฏให้เห็นตลอดประวัติศาสตร์ ถ้าเราทั้งหลายไม่ “นมัสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย” (วิวรณ์ 14:7) เราก็กราบไหว้ใครสักคน หรือสิ่งอื่นใด ในกรณีของวิวรณ์ บทที่ 13 และเหตุการณ์ที่เปิดเผยให้เห็น แทนที่ประชาชนจะนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ประชาชนกำลังนมัสการสัตว์ร้าย และรูปของมัน ไม่มีพื้นที่ให้คนยืนอยู่ตรงกลางเราจะต้องอยู่ฝ่ายพระเจ้า หรือไม่ก็ฝ่ายของซาตาน การเลือกดังกล่าวนี้มีความสำคัญยิ่งยวด โดยเฉพาะเวลานี้ขณะสงคราม “อารมาเกตโดน” ตามที่เราเห็นในเรื่องกำลังเกิดขึ้นที่ “ภูเขาการเมล” ซึ่งแสดงให้เห็นในความแตกต่างชัดเจนมาก

วันพฤษหัตสบัติ อารมาเกตโดน และภูเขาการเมล: ตอนที่ 2

Armageddon and Mount Carmel: Part 2

อ่านพระธรรม 1 พงศ์กษัตริย์ 18:18-40 เรื่องนี้จบอย่างไร และสะท้อนถึงจุดจบของสงครามความขัดแย้งอันยิ่งใหญ่ในวาระสุดท้ายอย่างไร

การสงครามบนเขาการเมล เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นระหว่างเอลียาห์ ผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และผู้เผยพระวจนะของพระบาอัลหลายร้อยคน (สังเกตนับจำนวนคนฝ่ายเทียมเท็จมีจำนวนมากกว่าผู้อยู่ฝ่ายพระเจ้าเที่ยงแท้) เป็นการสาธิตให้เห็นว่า ใครคือพระเจ้าองค์แท้จริง คือพระเจ้าผู้ทรงสร้างสวรรค์ และ

แผ่นดินโลก หรือ “พระบาอัล” นี้เป็นเพียงอีกเรื่องหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า “พญานาค” และความหมายอีกอย่าง คือตัวการซึ่งแสวงหาโอกาสหลอกลวงชาวโลก (วิวรณ์ 12:9)

บนเขาคารเมล ผู้เผยพระวจนะของพระบาอัล พวกนักอธิษฐาน วิงวอนขอร้องพระบาอัลส่งไฟมาเผาซากวัวที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องถวายบูชา พวกเขาร้องคร่ำครวญจากเช้าถึงเที่ยง แต่ไม่มีไฟตกลงมาเผาเครื่องถวายบูชา ผู้เผยพระวจนะเอลียาห์กล่าวเยาะเย้ยว่า “ร้องให้ดังๆ ซี้ เพราะท่านเป็นพระเจ้าองค์หนึ่ง ท่านกำลังติดธุระอยู่ คือท่านกำลังไปทุ่ง หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับ” (1 พงศกษัตริย์ 18:27) เหล่าผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จพยายามทำทุกอย่าง แม้แต่ใช้ดาบกรีดตามเนื้อตัวจนเลือดไหลย่อย พวกเขารู้สึกเหนื่อยเพลียจึงยอมล้มเลิกการประกอบพิธีถวายบูชา

เมื่อถึงที่ของท่านเอลียาห์ ท่านบอกให้เจ้าหน้าที่ชุดร่อนน้ำรอบแท่นบูชาแล้วเทน้ำรดเครื่องถวายบูชาจนชุ่มโชกและไหลลงไปที่ร่อนน้ำรอบแท่นถวายบูชาจนเต็ม ท่านเอลียาห์อธิษฐานด้วยถ้อยคำง่ายๆ ต่อพระเจ้า และทันใดนั้นพระเจ้าทรงส่งไฟลงมาเผาเครื่องถวายบูชา และไหม้เครื่องถวายบูชา และพืนและหินและผงคลี และเสียน้ำซึ่งอยู่ในคู ประชาชนต่างได้เห็นการไร้ซึ่งอำนาจของพระบาอัล และประจักษ์ในฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระเจ้า เมื่อเห็นเช่นนี้ยังมีใครตัดสินใจผิดพลาด

อ่านวิวรณ์ 16:13; 19:20, 21 และเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ กับชะตากรรมของผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จของพระบาอัล เราได้เห็นอะไรตรงนี้

ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ยังไม่กระจ่างเกี่ยวกับอารมาเกิดโดน อย่างน้อยที่สุดสำหรับเวลานี้ เราทราบว่ามีผลออกมาอย่างไร: ความพินาศของศัตรูของพระเจ้า และขณะเดียวกันเป็นการพิสูจน์ในความเป็นพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ บริสุทธิชอบธรรมและธรรมิกชน (saints) ของพระองค์

อ่าน พระธรรม 1 โครินธ์ 15:1, 2 แม้บริบทตรงนี้จะแตกต่างจากเรื่องอารมาเกิดโดน แต่อะไรคือสิ่งที่เปาโลชี้ และเพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงช่วย

ให้เราระลึกถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตได้ อ่านบริบทของอารมาเกตโดน
ในพระธรรมวิวรณ์ 16:15 ข้อพระคัมภีร์สองตอนนี้บอกอะไรให้เรา

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

“สองสามแห่งในสงครามอารมาเกตโดน มีคำบรรยายถึงสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้น ถ้าเป็นเวทีการแสดง เหตุการณ์อันน่าเกลียดกินเวลาเพียงครู่เดียว และความจริงของบุคคลปรากฏขึ้น อย่างที่เราได้เห็นหนึ่งในจำนวนนั้นคือ วิวรณ์ 16:15 “นี่แน่ะ เราจะแอบย่อมาเหมือนขโมย ผู้ที่ตื่นอยู่ และรักษาเสื้อผ้าของตนไว้อย่างดีจะเป็นสุข เพราะว่าเขาไม่ต้องเดินเปลือยกายให้คนทั้งหลายเห็น” ข้อพระคัมภีร์นี้เข้ามาอยู่ตรงกลางของสถานที่หนึ่งในพระคัมภีร์ ซึ่งมีชื่อว่า “อารมาเกตโดน” เป็นการส่งเสียงสะท้อนข้อความหลายตอนของพระคัมภีร์ใหม่ เกี่ยวกับการเตรียมตัวบุคคลสำหรับการเสด็จกลับมาของพระเยซู และเหตุการณ์ของวาระสุดท้าย

“พระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งคือ วิวรณ์ 17:14 “กษัตริย์เหล่านี้ จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงมีชัยชนะ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านาย และทรงเป็นจอมกษัตริย์ และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้น เป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ก็จะมีชัยด้วย” ตรงนี้เป็นตอนจบของสงครามใหญ่ของกองทัพประชาชน เป้าหมายแรกของพวกเขาไม่ใช่เพื่อจะทำลายคนอื่น ๆ ด้วยอาวุธ แต่ส่งเสริมให้คนทั้งหลายมีความซื่อสัตย์ซื่อต่อการทรงเรียก และการทรงเลือกของพระเจ้า เป็นประเภทของสงครามที่แตกต่างออกไป ไม่เหมือนการสงครามที่เกิดภายในประเทศเพื่อต่อต้านการปกครอง และการสงครามระหว่างประเทศ ซึ่งยังคงมีการสู้รบในปัจจุบัน อย่างที่ข้าพเจ้า (เอลเลน ไวท์) ได้พูดทวนซ้ำสงครามอารมาเกตโดน ว่าเป็นการสู้รบของจิตใจ และเป็นสงครามสำหรับดวงใจคือการเรียกให้ดวงใจรู้สึกจงรักภักดีต่อพระเมษโปดกที่ถูกฆ่า” (วิวรณ์ 5:9, 10, 12; 13:8) Jon Paulien, *Armageddon “at the Door* (Hagerstown, Md.:

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. คุณจะช่วยให้คนที่เชื่อว่าเหตุการณ์ที่พยากรณ์ไว้ในพระธรรมวิวรณ์จะเกิดกับสถานที่ตามตัวอักษรให้เข้าใจว่านั่นเป็นวิธีตีความที่ไม่ถูกต้องได้อย่างไร
2. อิทธิพลของบาบิโลนได้แพร่ไปทั่วโลก คำสอนของบาบิโลนมีอะไรบ้าง เราจะรู้ให้กระจ่างและหลีกเลี่ยงได้อย่างไร
3. จากข้อเขียนของ เอลเลน จี. ไวท์ ในบทเรียนของวันจันทร์ที่กล่าวว่า “ไม่...จนกว่า...การรวมตัวของคริสตจักรกับโลกจะเกิดขึ้นตลอดทั่วทั้งอาณาจักรคริสเตียนแล้ว การล่มจมของมหานครบาบิโลนจึงจะเกิดขึ้นอย่างสมบูรณ์” วลีที่ว่า “การรวมตัวของคริสตจักรกับโลก” มีพลังในการเตือนสติเราอย่างไร

บทที่ 13

การเสด็จกลับมาขององค์พระเยซูเจ้าของเรา

The Return of Our Lord Jesus

วันที่ 23 - 29 มิถุนายน 2018

บ่ายวันสะบาโต

อ่านข้อพระคัมภีร์สำหรับบทเรียนสัปดาห์นี้

อิสยาห์ 13:6, 9; มัทธิว 24:30, 31; ดาเนียล 2:34, 35;

2 ทิโมธี 4:6-8; 2 เซสโลนิกา 1:7-10

ข้อควรจำ

“ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออก ส่องไปจนถึงทิศตะวันตกฉันใด การเสด็จกลับมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉันนั้น” (มัทธิว 24:27)

กีวีชื่อ ที. เอส. เอลเลียท เริ่มแต่งบทกวีของเขาด้วยบรรทัดที่เริ่มต้นว่า “ในจุดเริ่มต้นของข้าพเจ้าคือจุดสิ้นสุดของข้าพเจ้า” อย่างไรก็ตาม ข้อความต่อมาของเขากะทัดรัด เต็มไปด้วยพลังความจริง ลักษณะเดียวกันกับข้อคริสตจักรของเรา “กะทัดรัดจากจุดเริ่มต้นถึงจุดสุดท้าย” เราได้ยินเสียงสะท้อนแห่งความจริงในชื่อของเรา “เซเวนธ์เดย์” ซึ่งบรรจุคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์สองประการ “เซเวนธ์เดย์” หมายถึงวันสะบาโตของพระบัญญัติสิบประการ เป็นการระลึกประจำสัปดาห์ของหกวันแห่งการทรงสร้างสรรพชีวิตบนโลกและคำว่า “แอ็ดเวนตีล” ซึ่งไปถึงการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ซึ่งเป็นความหวังทั้งหมด และพระสัญญาในพระคัมภีร์อันรวมไปถึงพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร์ ซึ่งจะบรรจบกับความสำเร็จสมจริง

อย่างไรก็ตาม ระยะเวลาจากการทรงเนรมิตสร้างโลก (ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเรา) อยู่ห่างไกลจากจุดการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู (ซึ่งเป็นจุดสุดท้ายของเรา อย่างน้อยก็เป็นจุดสิ้นสุดชีวิตแห่งความบาป) ทั้งสอง

เหตุการณ์นี้เชื่อมโยงกัน พระเจ้าผู้ทรงสร้างเรา (ยอห์น 1:1-3) เป็นพระเจ้าองค์เดียวที่จะเสด็จกลับมา และการเสด็จกลับมานั้นมีลักษณะฉบับพลัน “ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย” (1 โครินธ์ 15:52) ซึ่งจะเป็นผลของการไถ่ให้รอด ในจุดเริ่มต้นของเรา ที่จริงแล้วเราได้พบจุดสุดท้ายของเรา ที่ไม่มีวันสิ้นสุดชั่ววันรันดร์

สัปดาห์นี้ เราจะพูดถึงเกี่ยวกับจุดสุดท้ายของเหตุการณ์สุดท้ายทั้งปวง อย่างน้อยไกลที่สุดเท่าที่โลกของเราในปัจจุบันจะเป็นไปถึง: เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

วันอาทิตย์

วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

The Day of the Lord

อย่างไรก็ดี ส่วนมากแล้วเราคิดเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูตามที่พระคัมภีร์ใหม่สอนไว้เพียงอย่างเดียว ซึ่งไม่ใช่ความจริงทั้งหมดแน่นอน หลังจากการเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซู ภายหลังจากการสิ้นพระชนม์ การฟื้นพระชนม์ และการเสด็จกลับสวรรค์ เราได้รับการเปิดเผยเต็มๆ และสมบูรณ์ในความจริงรายรอบการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง แต่นอกจากข้อมูลความจริงซึ่งมีอยู่มากมายในพระคัมภีร์ใหม่ พระคัมภีร์เดิมได้เปิดเผยเบาะแสและเงาของความจริงสำคัญนี้เนิ่นนานก่อนเหตุการณ์จะเกิดขึ้น พร้อมกับหลักข้อเชื่อเรื่องการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ผู้ได้รับการดลใจให้เขียนพระคัมภีร์ใหม่ไม่ได้เปิดเผยให้ทราบความจริงใหม่ แต่เป็นว่าผู้เผยพระวจนะทั้งหลายเหล่านั้นได้เพิ่มพูน (enhance) ความจริง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยให้ทราบในพระคัมภีร์เดิม ปัจจุบันนี้แสงสว่างแห่งการถูกตรึง และการฟื้นพระชนม์ของพระผู้ช่วยให้รอด สามารถให้คำสัญญาแห่งการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ได้รับการเติมเต็มให้เข้าใจลึกซึ้ง และทำให้เรามองเห็นคุณค่า และขอบพระคุณพระองค์มากขึ้น

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้สอนเราเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สองอะไรบ้าง *อิสยาห์ 13:6, 9; เศคาริยาห์ 14:9; ดาเนียล 12:1*

เหนือกว่าคำถามว่า “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” จะเป็นวันของความพินาศ และความเศร้าสลด และความสับสนวุ่นวายสำหรับผู้สูญเสีย แต่ก็ป็นวันการช่วยให้รอดสำหรับประชากรของพระเจ้า คือเหล่า “ผู้มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต” (วิวรณ์ 13:8; วิวรณ์ 3:5; ฟีลิปปี 4:3) หัวข้อ “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า” เป็นวันแห่งการพิพากษาเหล่าคนชั่วร้าย แต่ก็ป็นวันเมื่อประชากรผู้ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าได้รับการปกป้อง และได้รับรางวัล ซึ่งจะพบข้อความในพระคัมภีร์เดิม ยกตัวอย่างเช่น แม้ว่าบางคนจะเผชิญ “พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเจ้า” (the Lord’s fierce anger) เหล่าผู้ใส่ใจการเรียกให้ “แสวงหาความชอบธรรม” และ “แสวงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า” (เศฟันยาห์ 2:1-3)

อ่านพระธรรมมัทธิว 24:30, 31 ข้อพระคัมภีร์นี้ชี้ให้เห็นความแตกต่างของผู้สูญเสียและผู้ที่มีความรอดเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สองอย่างไร

เมื่อเหตุการณ์สุดท้ายมาถึงเราอยู่ข้างใดก็จะมี ความชัดเจน ดังนั้นข้างใดคือสิ่งที่เราต้องเลือกเวลานี้เพื่อให้แน่ใจได้ว่าเราจะอยู่ข้างที่ถูกต้อง

วันจันทร์

ดาเนียล และการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

Daniel and the Second Coming of Jesus

แม้ว่าชาวยิวจำนวนมากสมัยพระเยซูอยู่บนโลกคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์ จะทำการขับไล่กองทัพโรมันออกไป และจัดตั้งรัฐบาลประเทศอิสราเอล และส่งเสริมเป็นประเทศมหาอำนาจยิ่งใหญ่ แต่นั่นไม่ใช่เป้าหมายของพระเยซูในการเสด็จมาครั้งแรก หรือครั้งที่สองว่าจะต้องเกิดขึ้น แต่ป็นวันว่า พระเจ้าทรงมีบางสิ่งยิ่งใหญ่กว่าเตรียมไว้สำหรับประชากรผู้ซื่อสัตย์ชื่อของพระองค์ คือมากกว่าการจัดระเบียบใหม่ของประเทศซึ่งอยู่ในโลกใบเก่าแห่งความบาป และได้ล้มลงแล้ว

บางที่ไม่มีสิ่งอื่นใดในพระคัมภีร์เดิมเปิดเผยชัดเจน เหมือนที่พระธรรมดาเนียล บทที่ 2 ที่บอกว่าโลกใหม่ไม่ได้เติบโตจากโลกเก่า แต่เป็นว่าโลกใหม่เป็นสิ่งใหม่ ซึ่งมีรากฐานโครงสร้างแตกต่างออกไป

ดาเนียล บทที่ 2 แสดงให้เห็น “ความรุ่งเรืองขึ้น” และ “การล่มจม” ของอาณาจักรใหญ่ของโลก อันมีบาบิโลน, มีเดีย-เปอร์เซีย, กรีก และในที่สุดโรมัน ซึ่งต่อมาได้แตกแยกออกและรวมตัวกันเป็นประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปสมัยปัจจุบัน อย่างไรก็ตามก็ดูรูปหล่อโลหะที่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์มองเห็นในสุบินของพระองค์ (เป็นสัญลักษณ์ของอาณาจักรมหาอำนาจทั้งสี่ที่สืบทอดอาณาจักรกันอย่างต่อเนื่อง) และอาณาจักรสุดท้ายสิ้นสุดลงอย่างน่าตื่นตะลึง ซึ่งแสดงให้เห็นการไม่เชื่อมต่อกับอาณาจักรที่มีอยู่ก่อน และสอดคล้องตามความฝันของกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ จะเป็นอาณาจักรยิ่งใหญ่สถาพร ซึ่งจะคงอยู่ตลอดชั่วนิรันดร์ นั่นคือการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยซูคริสต์

อ่านพระธรรมดาเนียล 2:34, 35, 44, 45 ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ สอนเกี่ยวกับชะตาของโลกนี้ และธรรมชาติของโลกใหม่อะไรบ้าง

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ปล่อยให้เรามีความเข้าใจเป็นสองนัยเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาใน ลูกา 20:17, 18 พระเยซูเปรียบเทียบพระองค์เองเป็นดุกก้อนศิลา ซึ่งบดสิ่งต่างๆ จนเป็นผงทั้งหมดเท่าที่เหลือไว้ในโลกนี้ พระธรรมดาเนียล 2:35 ฉบับภาษาอาราเมค กล่าวว่า หลังจากอาณาจักรทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และดินเหนียวบนโลหะทั้งหมดถูกบด “กลายเป็นเหมือนเกลบจากลานนวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเลย” นั่นหมายถึงไม่มีอะไรหลงเหลือในโลกนี้ภายหลังพระเยซูเสด็จกลับมา

ในเวลาเดียวกัน ก้อนศิลาที่ทำลายสิ่งทั้งหลายในโลกเก่า “ก้อนหินที่กระแทบปฏิมากรนั้นกลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ” (ดาเนียล 2:35) ก้อนหินหรือก้อนศิลาหมายถึงอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งจะตั้งขึ้นหลังการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง “พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอำนาจนั้นจะไม่ตกแก่ชนต่างชาติอื่น ราชอาณาจักร

นั่นจะทำให้ราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆ ถึงอวสาน และราชอาณาจักร
นั่นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์” (ดาเนียล 2:44)

มีจุดจบหนึ่งในสองอย่างที่รอคอยมนุษย์ทุกคน ผู้ที่อาศัยอยู่ในดาว
เคราะห์ดวงนี้ เราจะได้อยู่กับพระเยซูตลอดนิรันดร์ หรือจะสูญหายไป สู่วิษ
ไม่มีอะไรเหมือนแกลบของโลกเก่านี้ ไม่ทางใด ก็ทางหนึ่ง ชีวิตชั่วนิรันดร์
กำลังรอเราอยู่

วันอังคาร

ความหวังระยะยาว

Long-Term Prospects

อ่านพระธรรมกิตติ 2:13 เรามีความหวังยิ่งใหญ่อะไร และเหตุใด
เราจึงมี

นักดาราศาสตร์คนหนึ่งบรรยายสิ่งที่เขาเชื่อเกี่ยวกับการบังเกิดครั้งแรก
แห่งจักรวาลของเรา ในการบรรยายครั้งนั้นเขากล่าวว่า ประมาณ 13 พันล้านปี
ที่แล้ว “มวลสารจำนวนมหาศาลอย่างไม่มีขอบเขต ได้เกิดมารวมตัวกัน และ
ค่อยอัดกันแน่นขึ้น และแน่นขึ้น และแล้ววันหนึ่งมันได้เกิดระเบิดออกมา และ
การระเบิดของมวลสารในครั้งนั้น ทำให้ชิ้นส่วนขนาดใหญ่ต่างๆ ที่ล่องลอย
ออกไป เมื่ออยู่ใกล้ก็เกิดแรงดึงดูดซึ่งกันและกัน ในที่สุดได้อัดแน่นรวมตัวกัน
เป็นดวงดาวน้อยใหญ่ และได้กลายเป็นจักรวาลตามที่เป็นอยู่” สำหรับเราผู้
เป็นคริสเตียนเมื่อฟังแล้ว จะเกิดคำถามขึ้นมาว่า “เพียงการระเบิดของมวล
สารขนาดนั้นไม่ได้เกิดรวมตัวกัน แล้วอัดแน่นจนระเบิดออกมา กลายเป็น
ดวงดาวน้อยใหญ่ได้หรือ” นักดาราศาสตร์คนนั้นคงตอบคำถามแบบจะแจ้ง
ไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องของ “การสันนิษฐานว่า” เขาคงบรรยายตามที่ได้ฟัง หรือ
ได้อ่านข้อเขียนของนักดาราศาสตร์คนอื่นมา และเขาเพียงแค่ทักท้วงเอาไว้ว่ามัน
เป็นเช่นนั้นจริงและเขายอมรับโดยความเชื่อ

ตอนนี้ ขณะที่เราสังเกตข้อความตอนอารัมภบทของบทเรียนสัปดาห์นี้
ที่กล่าวถึง “จากจุดเริ่มต้นเราพบจุดสุดท้าย” นี่คือเหตุผลที่สอดคล้องกับผู้ที่ให้
คำบรรยายว่า ถ้าให้เขาเอ่ยถึงตอนจบของชีวิตเราจะไม่มีความหวังอะไรหลัง
จากที่เราตายไป อย่างน้อยก็ในระยะยาว “เพราะจักรวาลถูกสร้างโดยความ

บังเอิญ จากการรวมตัวกันของมวลสาร การอัดแน่น และการระเบิดของมัน ซึ่งในที่สุดดวงดาวต่างๆ และโลกของเรา และสรรพสิ่งก็จะถึงความหาญนะ ดับสูญไม่มีอะไรเหลืออยู่” ซึ่งแน่นอนรวมไปถึงมวลมนุษยย์บนโลกนี้ด้วย

ในการเปรียบเทียบกัน การเชื่อมั่นตามคำสอนของพระคัมภีร์ จุดเริ่มต้นของเราไม่เพียงมีเหตุผลความจริงมากกว่าความเห็นหรือความเชื่อของนักดาราศาสตร์คนนั้น แต่เรายังมีความหวังมากกว่าด้วย ขอขอบคุณพระเจ้าแห่งจุดเริ่มต้นของสรรพสิ่ง รวมทั้งมนุษย์เรา ดังนั้นความหวังระยะยาวของเรานั้นพิเศษมาก เรามีความหวังสำหรับอนาคตและความหวังนี้ขึ้นอยู่กับพระสัญญาในการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู

อ่านพระธรรม 2 ทิโมธี 4:6-8 เปาโลกำลังกล่าวถึงอะไรและ ทำนวางความเชื่อของท่านอยู่บนอะไร

แม้ท่านเปาโลจะทราบว่าอีกไม่นานท่านจะถูกประหารชีวิต ท่านดำเนินชีวิตอยู่ในความมั่นใจแห่งความรอด และความหวังในการเสด็จกลับมาของพระเยซู ท่านเปาโลมีความหวังในการเสด็จกลับมาว่า “*จะทรงประทาน (มงกุฎแห่งความชอบธรรม) แก่คนทั้งปวงที่ยืนดีในการเสด็จมาของพระองค์*” (2 ทิโมธี 4:8) มงกุฎแห่งความชอบธรรมรอท่านอยู่แน่นอนไม่ใช่ความชอบธรรมของท่าน (1 ทิโมธี 1:15) แต่เป็นความชอบธรรมของพระเยซู จากการที่ท่านเปาโลมีความมั่นใจในความหวังของท่านในการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ท่านไม่ใส่ใจสถานการณ์เฉพาะหน้าของท่าน ซึ่งน่าจะทำให้ท่านหดหู่ใจอย่างที่สุด (ท่านถูกขังในเรือนจำ รอวันถูกประหาร) ท่านเปาโลทราบถึงความหวังระยะยาวของท่านว่าเป็นสิ่งประเสริฐยิ่ง และนั่นเป็นเพราะท่านกำลังมองไปยังภาพใหญ่ ไม่ใช่โฟกัสไปยังสถานการณ์ที่กำลังจะเกิดในอีกไม่ช้า

ด้วยการไม่ใส่ใจในสถานการณ์ปัจจุบันของคุณ คุณจะมี ความหวังอย่างเดียวกับท่านเปาโลได้อย่างไร เราจะเรียนรู้ที่จะมองภาพใหญ่และหวังในสิ่งที่เสนอให้เราอย่างไร

อย่างไรก็ดี ศูนย์กลางและสิ่งสำคัญยิ่งของการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง สอดคล้องกับคำสอนของพระคัมภีร์ที่ว่าพระองค์จะทรงเสด็จมาด้วยตัวตนจริงของพระองค์ กระนั้นยังมีคริสเตียนจำนวนหนึ่งมีความเห็นโต้แย้ง ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มหนึ่งอ้างว่าการเสด็จกลับมาครั้งที่สองเกิดขึ้น ไม่ใช่เมื่อพระคริสต์เองเสด็จกลับมายังโลก แต่พระวิญญาณของพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในคริสตจักรของพระองค์บนโลกต่างหาก หรือกล่าวได้อีกอย่างว่า การเสด็จกลับมาครั้งที่สองจะสำเร็จสมบูรณ์เมื่อหลักการด้านศีลธรรมของคริสเตียนถูกเปิดเผยออกในประชากรของพระองค์

อย่างไรก็ตาม ขอขอบคุณมากเท่าที่จะมากได้ที่คำสอนนี้เป็นสิ่งที่ไม่จริง ถ้าสิ่งนี้เป็นความจริง การเฝ้ารอคอยเป็นเวลานานด้วยความหวังของเราจะเหลืออะไร

อ่านข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ในพระคัมภีร์ใหม่เกี่ยวกับการเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ข้อพระคัมภีร์ดังกล่าวเปิดเผยเกี่ยวกับธรรมชาติในการเสด็จกลับมาของพระคริสต์อย่างไร (มัทธิว 24:30; 1 เธสะโลนิกา 4:16; มัทธิว 26:64; วิวรรณ์ 1:7; 2 เธสะโลนิกา 1:7-10)

“ดูเหมือนท้องฟ้าจะเปิดๆ ปิดๆ รัศมีภาพจากพระที่นั่งของพระเจ้าดูราวกับจะส่องผ่านเมฆออกมา ภูเขาสิ้นสะเทือนเหมือนดินอ้อถูกลมพัดและเศษก้อนหินขรุขระกระเด็นกระจัดกระจายไปทั่วรอบทิศ มีเสียงคำรามประหนึ่งเสียงพายุที่กำลังจะพัดเข้ามา ทะเลซัดปั่นป่วนราวกับโกรธแค้น เสียงลมสลาดันพัดตึงก็ก้องราวกับเสียงร้องของภูตผีที่ออกไปทำหน้าที่ในการทำลายล้าง โลกทั้งใบกระเพื่อมและพองออกเหมือนคลื่นในทะเล พื้นผิวโลกกำลังปริออก ราวกับว่ารากฐานของแผ่นดินโลกจะพังทลาย เทือกเขากำลังจมลง เกาะที่มีผู้คนอาศัยอยู่จมหายไป ทำเรือที่เหมือนเมืองโสโดมเนื่องด้วยความชั่วนั้นถูกคลื่นร้ายกลืนไป มหานครบาบิโลนเฝ้าอยู่ในความทรงจำขอพระเจ้าเพื่อ ‘ทรงให้ถ้วยแห่งพระพิโรธรุนแรงของพระองค์’ แก่เธอ” (เอลเลน จี. วัตต์, *ปลายทางแห่งความหวัง*, หน้า 590-591)

การเสด็จกลับมาของพระเยซูเป็นจุดเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ซับซ้อน ซึ่งเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ ซึ่งจะนำโลกนี้สู่วาระสิ้นยุค เมื่อสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น ทุกคนจะได้รู้ได้เห็น สิ่งที่พระเยซูได้ทรงทำสำเร็จเพื่อเราในตอนพระองค์เสด็จมาครั้งแรก งานไถ่ให้รอดของพระองค์จะถูกทำให้เป็นที่ประจักษ์อย่างเต็มสมบูรณ์เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาในครั้งที่สอง

การดำเนินชีวิตเพื่อรอการเสด็จกลับมาครั้งที่สองจริงจะส่งผลต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบันนี้อย่างไร สิ่งนี้จะช่วยให้เราระลึกได้ว่า อะไรเป็นสิ่งที่สำคัญต่อชีวิตจริงได้อย่างไร

วันพฤหัสบดี

คนที่มีชีวิตอยู่และคนที่ตายแล้ว

The Living and the Dead

ก่อนที่พระเยซูจะทรงเรียกลาซารัสพระสหายของพระองค์ให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิตผู้ที่วางใจในเรานั้นแม้ว่าเขาตายแล้ว ก็ยังมีชีวิตอีก” (ยอห์น 11:25) แทนที่พระองค์จะขอให้ผู้คนเชื่อในพระดำรัสของพระองค์ สำหรับคำกล่าวอ้างอันเหลือเชื่อ แต่ทรงดำเนินไปยังอุโมงค์เก็บศพ แล้วทรงเรียกลาซารัสให้ฟื้นขึ้นสู่ชีวิต หลังจากที่ลาซารัสได้ตายไปแล้วสี่วัน ซึ่งนานเพียงพอที่จะทำให้ศพเริ่มมีกลิ่นเหม็น (ยอห์น 11:39)

เหล่าผู้ที่เชื่อในพระเยซูที่มีชีวิตอยู่เดี๋ยวนี้ ที่จริงยังต้องตาย อย่างไรก็ตาม พระเยซูตรัสว่า แม้ว่าเขาอาจจะตายไป แต่พวกเขาจะกลับมีชีวิตใหม่อีกครั้งหนึ่ง นี่คือนสิ่งที่เรียกว่า “การฟื้นคืนชีพจากความตาย” (resurrection) และสิ่งนี้เองที่ทำให้การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูเป็น “ศูนย์กลาง” ของความหวังทั้งหมดของเรา

ตามข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ มีอะไรเกิดขึ้นกับคนที่ตายแล้วในพระคริสต์ เมื่อพระองค์เสด็จกลับมาครั้งที่สอง โรม 6:5; 1 เธสะโลนิกา 4:16; 1 โครินธ์ 15:42-44, 53-55

ความหวังยิ่งใหญ่ของการเสด็จกลับมาครั้งที่สองคือ การฟื้นคืนจากความตายที่พระเยซูเองทรงมีประสบการณ์ตรง ซึ่งจะเป็นสิ่งที่เหล่าผู้สตัยเชื่อ

ต่อพระองค์จะได้รับประสบการณ์เช่นกัน ในการทรงฟื้นพระชนม์จากความตายของพระเยซู พวกเขาทั้งหลายจะมีความหวัง และความมั่นใจของพวกเขาเอง

มีอะไรเกิดขึ้นกับคนที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง *ฟิลิปปี 3:21; 1 เธสะโลนิกา 4:17*

เหล่าผู้สัจย์ชื่อที่ยังมีชีวิตอยู่เมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง ร่างกายของเขาจะยังคงอยู่ แต่ไม่อยู่ในสภาพที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน จะมีการเปลี่ยนแปลงอย่างอัศจรรย์เกิดขึ้น กล่าวคือร่างกายจะเปลี่ยนแปลงสู่สภาพที่ไม่รู้จักตาย เช่นเดียวกับร่างกายของผู้สัจย์ชื่อที่ได้ตายไปก่อนหน้าที่พระเยซูเสด็จกลับมาครั้งที่สอง พวกเขาจะได้ร่างกายใหม่ที่รู้จักตายเช่นกัน “ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเป่าแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตรและคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะเปลี่ยนแปลงใหม่...ทุกคนที่ตายแล้วฟื้นมีชีวิตใหม่...และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ได้รับร่างกายใหม่ ทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นไปพบพระเยซูบนท้องฟ้า” (*เอลเลน จี. ไวท์, ปลายทางแห่งความหวัง, หน้า 598*)

จงเขียนสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ที่คุณคิดว่ามีความสำคัญมากถึงขั้นที่ควรจะเสียสละชีวิตนิรันดร์เพื่อรักษาสิ่งเหล่านั้นไว้เวลานี้ สิ่งเหล่านั้นมีอะไรบ้าง

วันศุกร์

ศึกษาเพิ่มเติม:

การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซู ไม่ใช่ถ้อยคำส่งท้ายของคำสอน หรือคำสั่งภาคผนวก หรือตอนจบของเรื่องเศร้าในชีวิตมนุษย์แห่งความบาป และความทุกข์ยากต่าง ๆ บนโลกที่ล้มลงใบนี้ แต่การเสด็จกลับมาครั้งที่สองเป็นจุดสุดยอดยิ่งใหญ่ ของความหวังแสนประเสริฐของความเชื่อของคริสเตียน ถ้าปราศจากสิ่งนี้จะมีอะไรเล่า นอกจากเรื่องราวของมนุษยชาติ เป็นเพียงแค่ดำเนินต่อไป และต่อไปถ้าเป็นฉากของละครก็จะเป็นฉากความทุกข์

คำถามเพื่อการอภิปราย:

1. จงคิดว่าจะมีความหมายอะไร ถ้าการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูเป็นแค่หลักการดำเนินชีวิตของผู้ติดตามพระเยซูเท่านั้น ไม่ได้เป็นความจริง แม้จะเป็นการดำเนินเรื่องที่ดีแต่จะจบอย่างไรความหวังอย่างไร
2. เพราะเหตุใดการเชื่อว่าจักรวาลเกิดด้วยความว่างเปล่าซึ่งเป็นที่นิยมในปัจจุบันนี้จึงเป็นความคิดที่โง่เขลา ทำไมจึงมีคนส่งเสริมและมีคนเชื่อมากมาย เพราะเหตุใดการเชื่อเรื่องพระเจ้าที่ทรงพระชนม์อยู่ชั่ววันจันทร์ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งจึงมีเหตุผลมากกว่าในการอธิบายจักรวาล
3. จงแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่แต่ละคนเขียน ว่าสำคัญต่อชีวิตปัจจุบันนี้มากจนถึงขั้นยอมเสียสละชีวิตวันจันทร์เพื่อแลกเอาคุณได้เรียนรู้อะไรจากแต่ละคน ถ้าบางคนบอกว่าไม่มีอะไร เราจะแน่ใจได้อย่างไรว่าไม่มีอะไรดิ่งเขาออกจากความรอด

